

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡΥΔΗΣ ΑΕ

Η καρδιά της μάνας

№ 68

ΓΚΑΜΠ ΝΤΕ ΜΟΝΜΟΡΑΝΣΥ

Δροσερή σαν τὸ φωτεινὸ
καὶ χαρούμενο ἐκεῖνο
Μαγιάτικο πρῶινὸ ἢ
μικρότερη κόρη τοῦ βασι-
λῆα τῶν Ἀθηνῶν Ἐρε-
χθέα, ἔτρεχε ξεφωνίζοντας
χαρῶπά στὴν ἀνθόσπαρτη
ἐρμηιά, ἀνακατώνοντας τὸ
ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της
καὶ τὴν γοητεία τῶν δεκα-
ῶλες, δυνατὲς μυρωδι-
ές τῶν ἀγριολούλουδων.

Κι' ἐνῶ ἡ αὔρα ποὺ χάι-
δευε σαν μὲ εὐλαβικὸ, αὐ-
λο χέρι τὰ μάγουλά της,
τὰ ξαναμμένα ἀπὸ τὸ δρό-
μο ποὺ ἔκανε κυνηγώντας
πεταλοῦδες καὶ χρωματι-
σμένα σαν τὰ πέταλα ρόδου
ἀπὸ τὸ νεανικὸ σφρίγος
της, κολλοῦσε τὸ λεπτο-
Ἰφαντο φόρεμά της στὴ
δημιουργία γραμμῶν ποὺ
μεθοῦσαν τὴν ὄρασι, ἢ
γλυκεῖα ὀπτασία ἄρχισε
νὰ μαζεύη λουλούδια.

Ὁλομόναχη στὴν μοσχο-
βολισμένη πλαγιά της Ἄ
κροπόλεως στίς «Μακρυὲς
Πέτρες», κοντὰ στὸ αὐτὸ
τοῦ Πανός, ἢ ζωντανὴ Ἀ-
νοιξι μὲ τὰ δόλωτα μά-
τια, ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν
ἀκαταστασία τῶν φορεμά-
των της, ποὺ ἄφηνε νὰ φαί-
νονται κρυφές ὠραιότητες
καὶ νὰ προκαλεῖται ἡφαντα-
σία νὰ μαντεύη, νὰ κατα-
πλήσσει, νὰ λιλγιγιά.

Στόλισε μὲ λουλούδια τὰ
μαῦρα μαλλιά της, κάρφω-
σε ἄλλα στὸ στήθος της,
ἔβαλε ἄλλα στὴ μέση της,
σῶριασε τὰ περισσώτερα
στὴν ἀγκαλιά της, κι' ἔτσι
ἀνθισμένη μέσα στάλουλὸ
διακινήθηκε νὰ φύγῃ, ὅταν
ἀντίκρουσε ξαφνικὰ μπρο-
στά της ἕναν ἀγνωστὸ ξέ-
νο, ποὺ στεκόταν καὶ κύτ-
ταζε μὲ ἐκπληκτὰ μάτια,
μέσα στὰ ὅποια καθρεφτι-
ζόταν ὁ θαυμασμὸς καὶ τὸ
ἀνατάραγμα τοῦ ζαλισμέ-
νου μυαλοῦ του.

Οἱ δύο νέοι, ἐκεῖνος ποὺ
ἔλαμπε ὅλος, στεφανωμέ-
νος μὲ τὸ χρυσάφι μαλ-
λιῶν ποὺ ἀνεμιζόταν ἐλα-
φρά, ἐκεῖνη ὀλοπόρφυρη
σαν τὴν Αὐγή, γιὰ λίγες
στιγμὲς στάθηκαν καὶ κυτ-
τάζονταν ἄφωνοι. Ὑστερα
ἡ μικρὴ Κρέουσα κινήθη-
κε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ ξένος
στάθηκε μπροστά της καὶ
τὴν ἐμπόδισε.

Τῆς μίλησε λέγοντάς της
τὸ θαυμασμὸ του καὶ τῆς
γύρεψε τὴν ἀγάπη της. Τῆς
εἶπε παράξενα λόγια ποὺ
ἔφθασαν ὡς τὰ κατάβαθα
τῆς παιδικῆς της ψυχῆς, λό-
για ποὺ ἔκαναν τὴν καρ-
διά της νὰ ἀνασκιρτήσῃ
καὶ ἐκεῖνη καθότανε καὶ ἄ-
κουγε, τὸν ἄφηνε νὰ ὑμνῇ
τὴ σαγήνη της καὶ νὰ ἀπο-
θαυμάζῃ τὸ μισόγνωστο
παρθενικὸ της κορμί.

Ζαλισμένη καὶ θαμπωμέ-

Δ. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη
Ἱστορίας
καὶ
Θρύλου

ΚΡΕΟΥΣΑ

νὴ ἡ Κρέουσα. Ἐκπληκτὴ
ποὺ ἔβλεπε νὰ ἀνοίγῃ μπρο-
στά της ἀπ' ἐκεῖνα τὰ λό-
για του μιά ἀγνωστὴ πτυ-
χὴ τῆς ψυχῆς της, ἄκουε
χωρὶς νὰ μιλάῃ, κι' οὔτε
κατάλαβε τὴν σημασία τῆς
τολμηρῆς ἰκεσίας του, ποὺ
τοῦ ἐνέπνευσε τὸ ἀντίκρυ-
σμα μιᾶς θνητῆς θεᾶς σ' ἕ-
να ἐρημικὸ καταφύγιο. Ἐ-
κεῖνο τὸ γελαστὸ ἀνοιξιά-
τικο πρῶιν.

Ἄλλ' ὅταν ὅμως ὁ ὁμορ-
φος νέος ἦς ἔπιασε τὰ
χέρια καὶ θέλησε νὰ τὴν
σύρῃ κοντά του, ἐκεῖνη,
σαν νὰ συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκ-
στασι τινάχθηκε νὰ φύγῃ.
Ἄλλ' ἔτσι βρέθηκε στὴν ἀν-
γκαλιά του, αἰχμαλωτισμέ-
νη ἀπὸ τοὺς δυνατὰ μπόα-
τσα, ποὺ τὴν ἔσφιγγαν ἐ-
πάνω στὰ στήθεα του.

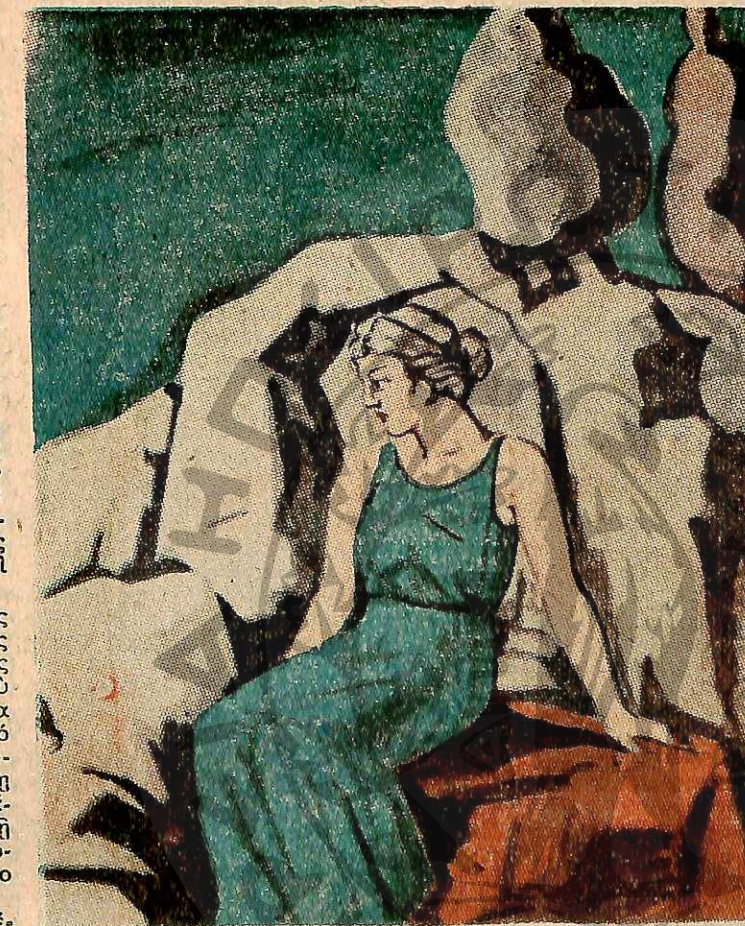
Εἶδε τὸν κίνδυνο ἢ μι-

κρούλα παρθένα καὶ ἀνή-
συχσε.

Ἐνοίωσε κολλημένα στὰ
στήθη της τὰ φλογισμένα
του χεῖλη καὶ ἐφρικίασε.
Καὶ ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἔσυ-
ρε νὰ μποῦνε στὸ ἄν-
τρο, τρομαγμένη αὐτὴ,
γιὰ μάντεψε τοὺς σκο-
πούς του, κόλλησε τὰ ἄ-
σπρα της χέρια στὴς σπη-
λιάς τὴν εἰσοδὸ, «ὦ, μητέ-
ρα!» φωνάζοντας.

Τῆς ἔφραξε τὸ στόμα
μὲ τὸ δικό του. Τὴν ἔσφιξε
στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ σι-
γὰ - σιγὰ λιγοστεύοντας ἡ
ἀντίστασις τῆς ἀνίσχυρης
βασιλοπούλας, ἐξεμεινέ-
σθη τέλος σὲ κείνη τὴν δυ-
νατὴ, τὴν ἀκατανόητη, τὴν
ἀνυπέρβλητη δύναμι ποὺ ἀ-
ποτελεῖ τὸ ἀνεξερεύνητο
μυστικὸ τῆς ζωῆς...

Ἀπὸ τότε ἡ Κρέουσα δὲν

ξαναδε τὸν ξανθὸ ἀγνω-
στο. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ-
νη καὶ ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέ-
ρασε μετὴν θύμησή του, μὲ
τὰ λόγια καὶ τὰ χάδια του,
καὶ θυμῶνε γιὰ ὅ,τι ἔγινε
καὶ ὠρκίσθηκε νὰ μὴν πάῃ
νὰ τὸν ξαναδῇ.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρῶτ' ἔβρε-
θηκε ἐνωρὶς στὸ αὐτὸ τοῦ
Πανός καὶ ἔμεινε ἕως ἄρ-
γὰ, ἀδίκῃ περιμένοντας τὸν
ξανθὸ ἀγνωστὸ ποὺ τόσα
γλυκὰ λόγια ἀγάπης τῆς
εἶπε καὶ τόσες ὑποσχέσεις
τῆς ἔδωσε.

Ξαναπῆγε ἀπελπισμένη
καὶ τὸν ξαναπείριμενε μά-
ταια. Ὁ ξένος δὲν ξανα-
φάνηκε καὶ νάθηκε γιὰ πάν-
τα ἀφοῦ στάλαξε στὴν ψυ-
χὴ της τὸν πόνο τοῦ ἔρωτα
καὶ τῆς ἄφησε γιὰ παντο-
τεινὴ ἀνάμνησι τὸ παιδάκι
ποὺ ἐνοίωσε νὰ ἀναπτύσσε-
ται μέσα στὰ σπλάχνα
της.

Τρόμαξε σὲ κείνη τὴν δι-
απίστωσι ἡ μικρὴ βασιλο-
πούλα καὶ ἀπαρηγόρητη
κλείσθηκε στὴν κάμαρά της
βαρυστογγώνοντας γιὰ τὸν
ἔρωτα ποὺ ἔχασε καὶ τὸ
παιδί ποὺ τῆς ἄφησε.

— ὦ, ψυχὴ, πῶς μπορῶ
νὰ σωπάσω! ὠλόλυξε. Καὶ
πῶς νὰ εἰπῶ στὸ φῶς τὸν
κρυφὸ μου τὸ γάμο, τὴν
ντροπὴ μὴ λογαριάζοντας;
Τὰ δικά μου τὰ μάτια στα-
λάζουν δάκρυα καὶ πο-
νάει ἡ καρδιά μου, γιὰτὶ
μὲ ἔρωτα δόλιο τὴ δόλια
μὲ πίκρανε.

Οὔτε στὴ μάνα της ποὺ
ἀπόρησε μὲ αὐτὴ τὴ μετα-
βολὴ της, ἀπεκάλυψε τί-
ποτε, οὔτε καὶ στὸν πιστό
της παιδαγωγὸ ποὺ ζητοῦ-
σε νὰ μάθῃ γιὰτὶ βαρυα-
ναστέναζε, τοῦ φανέρωσε
τὴν ἀλήθεια. Μοναχὰ ἡ
γρῆα παραμύθια της τὸ ἔ-
μαθε καὶ ἐκεῖνη τὴν ἐκρυ-
ψε καὶ τὴν βοήθησε νὰ μὴν
καταλάβῃ κανεὶς πῶς ἐπρό-
κειτο νὰ φέρῃ στὸν κόσμον
τὸν καρπὸ ἑνὸς ἐφήμερου ἔ-
ρωτα.

Καὶ ὅταν ἐγέννησε, κανεὶς
δὲν τὸ κατάλαβε καὶ ἄρκε-
τὲς μέρες φύλαξε τὸ μικρὸ
ἀγοράκι της στὸ δωμάτιο
τῆς πιστῆς βόγιας. Μὰ δὲν
μποροῦσε νὰ τὸ κρατήσῃ
ἐπ' ἄπειρο, καὶ πῆρε τότε
τὴν σκληρὴ τῆς ἀπόφασιν.

Τύλιξε τὸ παιδάκι μὲ
πανί ποὺ εἶχε ὑφάνει μικρὴ
ὅταν ἦτανε καὶ εἶχε σχε-
διάσει ἐπάνω μιά Γοργόνα
καὶ φίδια στὴν οὐγία ὀλό-
γυρα. Ἐπειτα τοῦβανε τὸ
φυλαχτὸ ποὺ συνήθει' ἦν τό-
τε, δύο ὀλόχρυσα φίδια
καὶ μιά τραχηλιά, τὸ τοῖ-
ποθέτησε μέσα σ' ἕνα κα-
λάθι καὶ πολλὰ πρῶτ' ἦγε
στὸ ἴδιο ἔρημο μέρος ὅ-
που, πρὶν τόσον καιρὸ, γεύ-
θηκε ὁ ὁμορφος νέος τοὺς
παρθενικοὺς θησαυροὺς

της. "Αφ'ησε χάμω τὸ κα-
λάθι, ἔκοψε κλαδί ἑλῆας
καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω. "Ἐπει-
τα ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε, ἐ-
νῶ ἔκειτο ἀνοιγοκλείνοντας
τὰ παγωμένα ἀπὸ τὸ κρύο
χειλάκια του, εἶχε τετώ-
σει τὰ μικρούλια χερᾶκια
του καὶ προσπαθοῦσε νὰ
τῆς πιᾷ τὰ μάγουλα. "Α-
φ'ησε ἔπειτα ἀπελπισμένη
κραυγὴ καὶ ἔφυγε, ἐνῶ τὸ
βρέφος ἔξακολουθοῦσε νὰ
κουνᾷ τὰ δακτυλάκια του,
ἀναζητῶντας τὰ φλογισμέ-
να μητρικὰ μάγουλα..

Μάταιη προσπάθεια. "Ἡ
μανοῦλα του ἦταν φευγά-
τη, τὸ κρῦο πάντοτε δυνατὸ
καὶ ὁ μικρὸς ἔγκαταλε-
λειμμένος ἄρχισε νὰ κλαίῃ,
ζητῶντας ἐτσι ἀσυναίσθητα
βοήθεια ἐναντίον τῶν ἀ-
γριμῶν ποὺ τριγυρίζανε
στὴν ἔρημη πλαγιά καὶ ὁ-
λοένα πλησιάζαν.

Μιά ἱέρεια ποὺ ὑπηρε-
τοῦσε στὸ ναὸ τοῦ "Ἀπόλ-
λωνος, στοὺς Δελφούς,
βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄδυτο
τοῦ Πανός, ὅπου εἶχε περά-
σει τὴ νύκτα προσφέροντας
θυσιᾶς στὸ θεὸ τῶν δαδῶν
καὶ διδάσκαλο τῆς φλογέ-
ρας, ἄκουσε τὶς φωνὲς καὶ
πλησίασε. Εἶδε τὸ βρέφος
καὶ ἐθαύμασε τὴν ὁμορφιά
του καὶ ἡ καρδιά της ἐσκίρ-
τησε στοργικὰ, ὅταν ἐκί-
νησε, νομίζοντας πὼς ἦταν ἡ μά-
να του, ἀπλώσε τὰ παγω-
μένα δακτυλάκια του ἀνα-
ζητῶντας ζεστασιὰ μέσα
στον κόρφο της.

Τὸ πῆρε μὲ δολόκληρὴ τὴν
πλεκτὴ κούνια του, τὸ πῆ-
γε στοὺς Δελφούς καὶ τὸ
ἀφῆκε στὸν ναοῦ πὰ σκα-
λοπάτια. Καὶ ἔπειτα, κά-
νοντας πὼς δὲν ἤξερε τί-
ποτα καὶ πὼς τὸ ἔβλεπε
γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ ξανα-
πῆρε νὰ τ' ἀναθρέψῃ σὰν
δικό της παιδί, αὐτὴ τοῦ
"Ἀπόλλωνος ἡ ἱέρεια.

Καὶ κάθε μέρα, ἀφήνον-
τας τὸν χρησιμοφόρο τρίπο-
δα, τοῦ θεοῦ ἡ πιὸ διαλε-
χτὴ ἀπὸ ὅλες τὶς Δελφί-
δες, ἡ προφήτισσα καὶ φύ-
λακας αὐτῆς τοῦ Νόμου, ἔ-
τρεχε κοντὰ στὸ οὐρανό-
σταλτο παιδάκι ποὺ ἦταν
πικὰ γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ καὶ ἡ
ὕπαρξις.

Τὸ ὠραίο ἀγόρι ποὺ ὦνο-
μάσθηκε "Ἰων, ἀνετράφη
μέσα στοὺς σοφοὺς τοῦ
ναοῦ καὶ ἔγινε δυνατὸς καὶ
ὁμορφὸς ἄνδρας, ἐπιστά-
της τοῦ ἱεροῦ χώρου καὶ
τῶν θησαυρῶν, σύντροφος
ἀγαπημένος τῶν ἐργατῶν
καὶ τῶν Δελφίδων, δούλε-
υς καὶ αὐτὸς, σὰν ὅλους
τοὺς ἄλλους.

"Ἐνα πρωτὶ, ὁρθὸς μπρο-
στὰ στὰ προπύλαια κανόνι-
ζε τὸν καθενὸς τὶς δου-
λειᾶς, πρὶν νὰ ἀρχίσῃ καὶ
αὐτὸς τὴ δική του.

— Τ' ἄρματα νὰ, τὰ λαμ-

πρὸς μὲ τὰ τέσσερα ἀλογα-
εἶπε κυττάζοντας τὴν ἀνα-
τολή — καὶ νὰ ὁ "Ἡλῖος
ποὺ λάμπει στὴ γῆ. Καὶ τ'
ἀστὲρα στὸν οὐρανὸ σκορ-
πᾶν ἀπὸ τὸ φῶς του καὶ
χάνονται μέσα στὸ ἱερὸ σκο-
τάδι. Καὶ νὰ ὁ Παρνασσὸς
στὶς κορυφές τὶς ἀπάτητες
δολοφαιμίας ποὺ ἀντιφέ-
γει πὸν φωτεινὸ βασιλεῖα
τῆς ἡμέρας. Τῆς ἱερῆς
σμύρνας ὁ καπνὸς ψηλάνει
πρὸς τὶς στέγες τοῦ Φοίβου
καὶ ἡ Πυθία, καθισμένη
στὸν ἱερὸ τρίποδα, δίνει
μαντικούς χρησμούς ὅσα ὁ
θεὸς τῆς ἐνέπνευσε.

Γύρισε στοὺς δούλους καὶ
πρόσθεσε:
— Καὶ σεις, Δελφικοὶ
δουλευτάδες τοῦ Φοίβου, πῆ-
γαίνετε στὴς Κασταλίας καὶ
ἀργυρόκυκλα ρεύματα καὶ
ἀμα πλυθῆτε μὲ τὴν καθα-
ρὴ τους δροσιά, στὸ ναὸ
νὰ γυρίσετε. Καὶ ἐμεῖς στὸ
μεταξύ, μὲ δαφνὸκλάδα κι'
ἱερὰ στεφάνια τὰ προπύ-
λαια θὰ καθαρίσουμε καὶ
μενερὸ τὴν σὺλὴ θὰ ραντί-
σουμε... "Ω, Παιάννα... "Ω,
Παιάννα, χαρὰ καὶ δόξα ἡ
σένα αἰώνια, ὦ γυνὴ τῆς
Λητοῦς...

"Ὁ καθένας ξεκίνησε νὰ
πάῃ στὴ δουλειά του καὶ ὁ
"Ἰων ἄρχισε τὴ δική του.
Σκούπισε τοῦ ναοῦ τὶς βα-
θμίδες μὲ τὴν δάφνην σκού-
πα, ράντισε τὴ γῆ ἀπὸ στά-
μνες χρυσῆς καὶ μυλῶσε
χαρούμενος στὰ πουλιά, δι-
ώχνοντάς τὰ νὰ φύγουνε,
ὅταν φάνηκε νὰρχεται
πρὸς τὰ ἐκεῖ ἡ βασίλισσα
τῶν "Ἀθηνῶν, ἡ κόρη τοῦ
"Ἐρεχθέα, ἡ Κρέουσα.

"Ἡ ἀπαρηγόρητη ἀπατη-
μένη, σιγὰ - σιγὰ παρηγό-
ρήθηκε. "Ἐκλάψε γιὰ τὸ
χαμὸ τοῦ ξανθοῦ ξένου,
θρήνησε γιὰ τὸ παιδί της
ποὺ πίστεψε πὼς τὸ ἔφα-
γαν τὰ ἀγρίμια καὶ ὅταν
ἔνας ἄλλος ξένος, ὁ Εὐθύ-
θος, βοήθησε τὸν πατέρα
της νὰ νικήσῃ καὶ τὴν ζή-
τησε νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα
του, οὕτε ὁ "Ἐρεχθέας ἀρ-
νήθηκε, οὕτε αὐτὴ ἐδυστρό-
πησε.

Μέσα στὴν ἀγκαλιά του
λησιμόνησε τὰ περασμένα,
ἀλλ' ὁ θεὸς δὲν τοὺς ἔδωσε
παιδιά καὶ ἦρθαν στοὺς
Δελφούς νὰ ζητήσουν χρη-
σμό. "Ὁ Εὐθύθους ἔμεινε νὰ
μιλήσῃ μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ
ἡ Κρέουσα προπαρεύθηκε.

Εἶδε τὴν "Ἀθηναία βασι-
λισσα ὁ νεαρὸς "Ἰων, ὁ
μορφὴ πάντα, θελκτικὴ καὶ
εὐγενική, καὶ ὑποκλίθηκε
βαθεῖα, λέγοντάς της:

— "Ἡ ἀρχοντιά της μορ-
φῆς σου καὶ ὁ ἀέρας τῆς
περπατησίᾱς σου, δειχνεῖ
γυναίκα, ὅποια καὶ ἂν εἴ-
σαι, τὴ γενιὰ τῆς ψυχῆς
σου. Μὲ κάνεις καὶ ἀπορώ
δμως, γιατί κατεβάξεις τὰ
μάτια καὶ ραίνεις τὴ σε-
μνὴ μορφή σου μὲ δάκρυα.
Μόλις ἐκύτταξες τὰ ἱερὰ
μνηστῆρα τοῦ "Ἀπόλλωνος ἔ-

νῶ οἱ ἄλλοι χαίρονται σὰν
τ' ἀντικρύζουνε;

"Ἡ εὐγενική ὑποδοχή, οἱ
τρόποι, τὰ λόγια καὶ ἡ
μορφὴ τοῦ νεανίου ἔκαναν
καλὴ ἐντύπωσι στὴν Κρέου-
σα, καὶ ὅταν ἐκείνος τῆς
εἶπε πὼς ἦταν δουλευτὴς
τοῦ θεοῦ καὶ ἐξωμολογοῦ-
σε τοὺς ξένους, δὲν δυσκο-
λεύθηκε νὰ τοῦ πῇ τὸν πα-
λὸ τοῦ παιδιοῦ της, ποῦ, ὅπως
εἶπε, τὸ ἔφαγαν τὰ ἀγρί-
μια καὶ τὸ νεὸ της πόνο
ποὺ δὲν κᾶναν παιδιὰ καὶ
θάμεναν ἀκλήροι.

Τὴν συμπόνεσε, τὴν ἐμ-
πιστεύθηκε, τῆς εἶπε πὼς
κι' αὐτὸς ἦταν νόθος, ποῦ
τὸν βρήκανε στὸ ναὸ τῶν
Δελφῶν, τὴν παρηγόρησε
καὶ τῆς ἔδωσε θάρρος, τῆς
ἐνέπνευσε πίστι πρὸς τὸν
θεὸ καὶ ἐλπίδα, ἀλλ' ἕνας
χρησμός τοὺς κατέπληξε
καὶ τοὺς ἀνεστάτωσε: "Ἡ
Πυθία, τὴν ὁποίαν ρώτησε
ὁ ἄνδρας τῆς Κρέουσας,
τοῦ εἶπε πὼς εἶχε παιδί —
ἀπὸ μιὰ πολλὰ ἐρωτική πε-
ριπέτεια τοῦ σβυσμένη μέ-
σα στὸ χρόνο — καὶ πὼς ἦ-
ταν ἐκείνος ὁ νέος ποὺ θά-
βλεπε μόλις θάβγαίνε ἀπὸ
τὸ ναὸ.

Τὸν πρώτο ποὺ ἀντίκρυ-
σε ὁ Εὐθύθους ἦταν ὁ "Ἰων.
"Ἀρὰ ἦταν αὐτὸς τὸ παιδί
του, ὁ θεὸς δὲν μπορούσε
νὰ κάνει λάθος, καὶ οἱ δυὸ
ἀνδρες ἀγκαλιασθήκανε
ἀνδρῶς ἀγαλλισσόμενοι
καὶ ἔφυγαν τρέ-
χοντας νὰ ἀναγγεῖλουν
στὸν ἄλλον τὴν μεγάλη
χαρὰ τους καὶ νὰ ἐτοιμά-
σουν τὸ πλουσιό γεδύμα ποὺ
θα γινώταν μετὰ τὶς σπον-
δές, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα.
Ὁλόκληρη ἡ πόλις ἐκλήθη
νὰ λάβῃ μέρος στὴ γιορτή,
καὶ ἀνέβησαν ὅλοι καὶ μονάχα
ἡ Κρέουσα βασανιζόταν
στὴν ἀνησυχία καὶ ζήλεια
της.

"Ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε παιδί
ποὺ θάπαιρνε σὲ λίγο τὴν ἐ-
ξουσία καὶ τὸ βασίλειο. Ἐξ-
ουσία καὶ οἱ δυὸ θὰ γινόντου-
ναι καὶ οἱ δυὸ θὰ γινόντου-
σαν κύριοι καὶ αὐτῆ, ἡ πρᾶ-
γματικὴ "Ἀθηναία, χωρὶς
παιδί καὶ χωρὶς δύναμι, ἐρ-
ριχτόντας στὸν δρόμο περι-
φρονημένη καὶ ἀνίσχυρη.

"Ὅλοι οἱ φίλοι της στάλα-
ξαν στὴν ψυχὴ της τὸν φό-
βο. "Ὁ παιδαγωγός της, ὁ
ἴδιος ἐκείνος ποὺ εἶχε ὅταν
γέννησε τὸ παιδί, τὴν συν-
εβούλευσε νὰ σκοτώσῃ τὸν
"Ἰωνα, κι' ἀνέλαβε μάλι-
στα καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ
αὐτὸς. "Ἀμα ὁ ξένος νέος
ἐπέβαινε, θάμενε πάντα αὐ-
τὴ ἡ κυρίαρχη καὶ προσε-
φέρθη νὰ κἀνὴ ὁ ἴδιος τὸ
ἐγκλημα: "Ἡ Κρέουσα εἶχε
στὸ δακτυλίδι της μιὰ στα-
γὸνα τρομερὸ δηλητήριο,
καὶ αὐτὸν τὸν κέρανοβόλο
θάνατο τὸν ἔδωσε στὸν παι-
δαγωγὸ νὰ τὸν ρίξῃ στὸ
κρασί τοῦ παιδιοῦ της.

"Ἀρχισὸ τοῦ δειπνοῦ. Κήρυ-
κες καλέσανε τὸ λαὸ νὰ κο-
πιᾷσι. Γέμισε ὁ πόπος, τὸ

τραπέζι στολισθῆκε μὲ στε-
φάνια, τὰ φαγιά πλούσια
στὴ διάθεσι ὄλων, τὸ κρασί
ἄφθονο. Καὶ ὅταν περάσα-
νε τοῦ φαγιοῦ τὴ γλύκα,
πετάχθηκε ὁ γέρος τῆς μέ-
σης καὶ ὀλοπρόθυμος ἐρρι-
γνε νερὸ ἀπὸ τὶς στάμνες
γιὰ νὰ νίψουν τὰ χερί-
α τους, τοὺς ἔρριaine ὅλους μὲ
σμύρνας χυμὸ, γέμιζε τὰ
χρυσὰ ποτήρια κρασί.

Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ
τραγουδιοῦ καὶ ἔφεραν με-
γάλα ποτήρια, ὁ γέρος ἔρ-
ριξε σ' ἕνα τὸ δηλητήριο
τῆς Κρέουσας καὶ τὸ πρό-
σφερε στὸν χαρούμενο "Ἰ-
ωνα. Καὶ ὅταν ἐκείνος τὸ
σήκωσε νὰ προσφωνήσῃ τὸν
Φοῖβο πρὶν νὰ τὸ πιῇ, ἔ-
νας δούλος κτυπήθηκε μὲ
ἄλλον, σκούνησαν τὸν νεὸ
καὶ ἔχυσαν τὸ κρασί του
καὶ τὸν ἄλλον, καὶ ὁσο ἦ-
ταν στὸ τραπέζι ὅλο.

"Ἐτρεξε νὰ χωρίσῃ τοὺς
δούλους καὶ τὸ κοπάδι οἱ
φάσces ποὺ ζοῦσαν ἄφοβα
στὸ ναὸ τοῦ "Ἀπόλλωνος,
χύμηναν σὰν διψασμένες
καὶ ρουφούσαν τὰ χυμένα
κρασιά. Μὰ μιὰ ποῦ ἦπτε
ἀπὸ τὸ κρασί τοῦ "Ἰωνα,
ψόφησε ἀμέσως καὶ αὐτὸ
τοὺς τρώμαξε. Κατάλαθαν
πὼς τὸ κρασί ἦταν ἀνακα-
τωμένο μὲ δηλητήριο καὶ ἐ-
πειδὴ ὁ γέρος τὸ κέρασε,
ρίχθηκαν καὶ τὸν ἔπιασαν
καὶ ἐκείνος φοβισμένος ὡ-
μολόγησε πὼς τὸ δηλητή-
ριο τοῦ ποῦ εἶχε δώσει ἡ
Κρέουσα γιὰ νὰ σκοτώσῃ
τὸ παιδί τοῦ ἀνδρός της.

Οἱ ἄρχοντες τῶν Δελφῶν
στοὺς ὁποίους κατηγγέλη
τὸ πρᾶγμα, ὁμοφώνως κα-
τεδίκασαν σὲ θάνατο τὴν
"Ἀθηναία βασίλισσα ποὺ ἐ-
πεβούλευθ' τὸν θεῖο νέον,
καὶ ἀνέβησαν στὸν "Ἰωνα
καὶ στὸν λαὸ τὸν λιθοβολι-
σμό της.

"Ἡ Κρέουσα ἐλδοποιήθη
γιὰ ὅσα ἔγιναν καὶ ἔτρεξε
νὰ πᾶσῃ ἱκέτις στὸν βασιλ-
τὸν θεοῦ, ἀπὸ ὅπου δὲν θὰ
τολμοῦσαν νὰ τὴν τραβή-
ξουν καὶ εἶδε σὲ λίγο νὰ
φθάνουν τὰ ἐξαγριωμένα
πλήθη τῶν κατοίκων μὲ ἀρ-
χιγὸ τὸν ὁμορφὸ "Ἰωνα.

— "Ω, Κηφισέ, θεὲ καὶ
πατέρα, ἀνέκραξε ὁ νεανί-
ας, ποῖα ὀχιά γέννησες καὶ
ποῖα δράκαινα, ποῦ ἡ ματιά
της ἀνάβε αἰματοκόκκινη
φλόγα! Πιάστε τὴν φίλοι!
Τῶν μαλλιών της νὰ μετα-
ξένια πλεξιούδα νὰ τῆς ἔα-
νουν θαθεῖα τοῦ Παρνασσοῦ
οἱ κοτρώνες, ἀφοῦ γκρεμί-
σθ' ἀπὸ τὸ βρόχο. Τυχερὸς
ποῦ σ' ἀπάντησα ἐδῶ καὶ
σοῦ μέτρησα ὅλη τὴν ψυχὴς
τὴν κακία, πρὶν μὲ κλεισθῇ
στὸ σπιτικό σου καὶ μὲ
στελθῇς μὲ μιὰς στὰ παλά-
τια τοῦ Χάρου... Μὰ οὕτε ὁ
βασιλεὺς τοῦ "Ἀπόλλωνος, οὕτε
ὁ ναὸς τοῦ σὲ σώζουσε πιά...
Φίλοι, ἐμπρός...

— Στάσου, παιδί μου! Ἄ-
κούσθηκε μιὰ φωνή, τὴν ἱ-
δια στιγμὴ, ἡ φωνὴ τῆς

Πυθίας, τῆς μάνας του.

— Χαίρε, ἀκριβὴ μου μη-
τέρα, τῆς εἶπεν ἐκείνος, κι'
ἄς μὴ μὲ γέννησες.

— Ναι, λέγε με ἔτσι! αὐ-
τὸ τόνομα μ' εὐχαριστεῖ, μὰ
μὲ λυπεῖ ὅμως νὰ φανῇς
σκληρὸς στὴ γυναίκα ἐκεί-
νη ποὺ πῆγε νὰ σὲ σκοτώ-
σῃ... "Ἐλα, γυνὴ μου... Πρὶν
μοῦ φύγῃς... πρὶν νὰ σὲ χά-
σω, σοῦφερα νὰ σοῦ δώσω
κάτι δικό σου, καὶ νὰ σοῦ
εἰπῶ, ὅτι ὡς τώρα θάσταξα
μυστικό...

Τοῦδεῖξε τὸ πανέρι, ὅπου
τὸν εἶχαν θαλμένο ὅταν τὸν
βρήκε, τὰ σπάργανα, τὰ
χρυσὰ φίδια, τὸ κλωνάρι ἐ-
λῆας, ὅλα φυλαγμένα εὐλα-
βικά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπο-
ροῦσε, ὅπως τοῦπε, νὰ ἐξ-
ανάβρῃ τὴ μάνα του.

"Ἐκπληκτος, βαθεῖα συγ-
κινήμενος ὁ "Ἰωνας, κι' ἐ-
λαφρὰ τρέμοντας ἐσφιγγε
στὴν ἀγκαλιά του καὶ φι-
λοῦσε δακρυσμένους τὰ ρου-
χαλάκια ἐκεῖνα ποὺ θύμι-
ζαν τὴ μάνα του, ὅταν εἶ-
δε νὰ στέκῃ τρεμουλιασμέ-
νη μπροστὰ τοῦ ἡ Κρέουσας.

Δὲν λογάριζε τώρα μὴ
τὴν σκοτώσουν, δὲν κρεμ-
ταν στὸ βωμὸ ἱκέτις, δὲν
παρκαλοῦσε γιὰ τὴ σωτη-
ρία της. Στέκονταν δίπλα
του καὶ κύτταζε ἐκεῖνα τὰ
σπάργανα, αὐτὴ τὴν ἀπό-
δειξι ποὺ εἶχε ὀρθῇ, αὐ-
τὴ τὴν θαμνώτικὴ ἀπο-
κάλυψι τοῦ μυστικοῦ ποὺ
θαστοῦσε θαμμένο σ' τὰ
κατάβatha τῆς ψυχῆς της.

Δὲν φοβήθη τὸν "Ἰωνα
ποῦλεγε νὰ τὴν πιάσουν! Δὲν
ζήτησε νὰ σωθῇ. Τὸν
ἀγκαλίσανε εὐτυχισμένη καὶ
τοῦ φίλαγε σὰν τρελλή,
καὶ κατεπλάγησαν ὅλοι, ὅ-
ταν ἄκουσαν μὲ κάθε λε-
πομέρεια τὴν εἶχε μέσα τὸ
καλάθι καὶ τ' ἀπέδειξε ἔτσι
πὼς ἦταν παιδί της.

Δάκρυα, χαρὰς ποῦφθανε
ἔως τὴν τρέλλα, — παιδιοῦ
καὶ μητέρας — κι' ἕνας ὁ-
μνος πρὸς τὸν Θεό, ἐκείνων
ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν συγ-
κινητικὴ ἀποκάλυψι, ἔδω-
σαν στὸν Εὐθύθους πρὸς σὲ
λίγο νὰ καταλάβῃ ποῖα οὐ-
ράνια μυσταγωγία συντε-
λεῖται, ὅταν μιὰ μάνα σφίγ-
γῃ στὴν ἀγκαλιά της τὸ
ξαναβρεσμένο παιδί της...

Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

"Ἐκείνη: "Αφοῦ λές πὼς
μ' ἀγαπᾷς δὲ ζητᾷς τὸ χέρι μου;
— Μὰ... γιὰ νὰ μὴ σοῦ πᾶσῃ
ἡ τανία.

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Στὴν ἔδρα ὁ καθη-
γητὴς. "Ὁλόκληρη ἡ
αἴθουσα γεμάτη. Κο-
ρίτσια καὶ κυρίες παν-
τὸς εἶδους, ποιοῦ καὶ
ἡλικίας. Εἶνε ὑπάλλη-
λοι τῶν ὑπουργείων ὁ-
λες, ποὺ διδάσκονται
πὼς θὰ προσφέρουν
τὶς ὑπηρεσίες των ἐν
ὥρᾳ πολέμου. Γιὰ τὶς
ἄλλες φύσεις ὑπηρε-
σίες, τὶς ἐιρηνικές,
δὲν γίνεται κουθέντα,
διότι στὸ κεφάλαιον αὐ-
τὸ μποροῦν νὰ διδά-
ξουν ὅλες τους τὸν κ.
καθηγητὴν.

Μέλλουσες νοσοκό-
μες.

Καὶ μέσα σ' αὐτὴ
τὴν συγκέντρωσι τῶν
μελλουσῶν νοσοκόμων
ἔκανε ἐξαφνικὰ τὴν
ἐμφάνισιν της, γιὰ πρῶ-
τὴν φορὰ μαθήτρια
πρωτοφανής:

Ζακεττάκι ἄσπρο. "Ε-
πωμίδες. Μανίκι φου-
σκωτό. Φούστα καφέ, κι-
τρινωμένη ἐλαφρῶς ἐ-
πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο.
"Ἐνα τσαντάκι ὑπὸ μά-
λης. Κεφάλι ψηλά, μά-
τια ἡμίκλειστα, ἕνα
τσίτι παρδολόχρο ὑπὸ
στὰ μαλλιά:

— Μπαρντόν...

— "Ὅριστε, κυρία...

— Ἐδῶ γίνονται σο-

κόμες:

— Πῶς εἶπατε;

— Σὰς ἐρωτῶ, δεσποι-
νίς, ἐάν γίνωνται ἐδῶ
τὰ μαθήματα νοσοκο-
μειακῆς ἀμύνης, περὶ

τὰ ἀεροπλάνα καὶ
τραυματικά. Καὶ δὲν
ὑπάρχει λόγος νὰ γε-
λάτε!...

Ψιθυροὶ διεχύθη ἀνά
μεσα στὰ κορίτσια.
Πολλὲς ἔκαναν ἀποῦφ'
καὶ ἡ Σουσοῦ καθὼς
τὶς ἔβλεπε νὰ κρῶ-
θουν τὰ πρόσωπα πί-
σω ἀπὸ τσάντες καὶ
μαντήλια, ἐσήκωσε πιὸ
ψηλὰ ἀκόμα τὸ κεφά-
λι κατὰ τρόπον συντρι-
πτικὸς περιφρονητικόν.

"Ἐπροχώρησε πάρα
πέρα. Ἐβῆκε μιὰ κα-
ρέκλα ἀδειασνῇ κι' ἐ-
στρώθηκε. Ἐσήκωσε τὸ
τσαντάκι καὶ ἄρχισε νὰ
κἀνὴ ἀέρα. "Ἐπὶ τέ-
λους! "Ἀπὸ τὴν πρῶ-
τὴ μέρα τῆς ἐκρήξεως
τοῦ πολέμου ἡ Σουσοῦ
ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ
γίνῃ νοσοκόμος. Ἐχά-
λασε τὸν κόσμον. Ἐφα-
γε τὰ μουςοῦδια της
νὰ μάθῃ μὲ τί τρόπο
θὰ κατάρθωνε νὰ πρα-
γματοποιήσῃ αὐτὴ τὴν
εὐγενὴ φιλοδοξία της:

— Σοκόμα!

— Σὰς ἀρέσει, κ. Σου-

σοῦ;

— "Ἀστεῖο πρᾶμα!

"Ὅλες οἱ κυρίες τῆς ἀ-

ριστοκρατίας γίνονται

νοσοκόμοι στὸν πόλεμο.

Ξέρετε τί ὠραῖο πρᾶ-

μα νὰ μπουαρδίζουν

τὰ ἀεροπλάνα καὶ νὰ

μαζεῦν τὸν πτωχὸν κό-

σμον ἀπ' τοὺς δρόμους!

Νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ χέ-

ρια σου ἡ ζωὴ τοῦ πτω-

χοῦ κοσμάκη! "Ἰλιγγι-

ῶδες!

— "Ἀς πᾶμε παρακά-

τω...

— Εὐχαρίστως.

— Πόσων εἰδῶν ἀέρια

ἔχομε;

"Ἡ Σουσοῦ ἐξαμῆλω-

σε τὰ μάτια καὶ ἔγινε

κατακόκκινη:

— Εἶσθε πολὺ χωρα-

τατζής, κύριε.

— Τί ἔκανε λέει;

— Αὐτὸ ποὺ σὰς λέω!

— Θ ἀπάντησες;

— Νὰ ἐρωτήσετε καμ-

μιὰ ἄλλη, ἀπὸ κείνες

ποὺ ξέρετε! "Ὅριστε

μας!

"Ἐμβρόντητος ἔμεινε

ὁ κ. καθηγητὴς καὶ ἀρ-

χισε νὰ τὴν καλοεξετά-

ζῇ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Πῶς λέγεσαι, ποῦ

ρε ὅλες καὶ ὑπέθεσε πὼς
ἀνῆκε στ

λόγου σου;
— Κυρία Σουσοῦ Πα-
ναγιώτου.
— Σε ποῖο ὑπουργεῖο
ἐργάζεσαι;
— Ἐγώ;
— Ἐσὺ, θέβαια.
— Δὲν εἶμαι καμμιά
πτωχή νὰ ἐργάζωμαι,
κύριε. Εἶμαι κόρη γι-
ατροῦ καὶ ὁ ἀνδρὶς μου
ἐμπορος. Καὶ τὰ ἀέρια
νὰ τὰ ρωτᾶτε σὲ κείνες
ποῦ περνοῦν. Ὅριστε
μας!

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ
Σουσοῦ ἔκατσε καταγα-
νακτισμένη στὴ θέσι
της, ἐνῶ ἐσεῖστο ἡ αἰ-
θουσα ἀπὸ τὰ γέλια. Τό-
τε κατὰλαβε ὁ καθηγη-
τὴς ὅτι γιὰ πρώτη φι-
ρὰ ἐνεφανίζετο στὰ μα-
θήματά του αὐτὸ τὸ φαί-
νόμενον:

— Δὲν μοῦ λές πῶς
μπήκες ἐδῶ μέσα;

Ἡ Σουσοῦ ἔτρεψε:

— Ἀπὸ τὴν πόρτα!

— Εἶσαι καλά, κυρά
μου;

Ἡ Σουσοῦ ἐμείνετο.

— Περισσότερο πάν-
τως ἀπὸ σένα! Σαχλέ.
Ποῦ δὲν ξέρεις πῶς φέρ-
νονται σὲ μιά καθὼς
πρέπει κυρία. Ἡλίθια!

Ἀνεστατώθη τὸ σύμ-
παν. Ὁ καθηγητὴς τὰ εἶ-
χε χαμένα:

— Πήγαινε ἔξω!

— Βλάει!

— Ἐξῶ σοῦ εἶπα!

— Ἀνόητε!

— Ἐξῶ!

— Σαχλέ! Σὲ θάζουν
καὶ καθηγητὴ νὰ διδά-
ξης τὸν κόσμο πῶς θὰ
γίνονται σοκόμες. Καὶ
ἔρῃκες τὸν ἀνδρῶπο νὰ
κάνης τὰ ἀστεία σου,
κρυόμπαλστρο!

Καὶ ἡ Σουσοῦ ἐτινά-
χθηκε ἐπάνω, ἔβαλε τὴν
τσάντα ὑπὸ μάλης, ἐσή-
κωσε ὅσο μπορούσε πὶδ
φιλά τὴ μύτη καὶ ἔφυ-
γε μὲ θῆμα ἐξώλλον ἀ-
πὸ τὴν αἰθουσα, ὑπὸ
τοὺς βροντώδεις καυχᾶ
σμούς τῶν ἄλλων με-
θητριῶν. Ὅσο γιὰ τὸν
κ. καθηγητὴ ἀκόμα δὲν
μπορεῖ νὰ συνέλθῃ...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μακάβριο

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΑ-
ΓΟΣ, ΠΑΓΟΣ

Μετά τὴ σελλήνη τοῦ μέλι-
πος, ἕνα νεόπαντρο ζευγά-
ρι Ἀμερικανῶν, ἐπιστρέφει
ἀπὸ τὸ Σάν - Φρανκίσκο
στὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶναι κα-
λοκαίρι καὶ, ὅσπερα ἀπὸ
μιάμιση μέρα μέσα στὸ
τραῖνο, ἡ ζέστη καταπνέει ἀ-

ΓΙΑ ΤΡΙΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

Μαλλιά καὶ ξύρισμα!, ἐφώ-
ναξε ὁ Πάν μπαίνοντας δια-
στειλὸς στὸ κομφο κρυστάλλι-
νο ἀνανεωτικὸ ἐργαστήριον.

Ἡ νέα, ποὺ καθόταν στὴ
γυάλινη καμπίνα της, τοῦ χα-
μογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ ἐ-
πάτησε ἐλαφρὰ ἕνα ἀπὸ τὰ
πολλὰ κουμπιά, ποὺ ἦσαν ἀ-
ραδιασμένα στὸ γραφεῖο της.

Ὁ νεαρὸς μηχανορρυτολό-
γος Πάν δὲν εἶχε προλάβει νὰ
ἐξαλωσθῇ στὴν ἀναπάντητη πο-
λυθρόνα, κ' ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα
τοῦ κρυστάλλινου τοίχου, ποὺ
ἐχώριζε ξαφνικά, ἐπρόβαλε ἕ-
νας μηχανικὸς ἀνθρώπος, ποὺ
μὲ τὰ βαρεῖα, ρυθμικά θήμα-
τά του προχώρησε καὶ στάθη-
κε πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.

Μὰ ταυτόχρονα ρυθμικὴ κίνησις,
ἐσήκωσε τὰ δύο τὸν χεῖρα, κ'
ἀκούμπησε τὲς λαστιχοσκεπα-
σμένες παλάμες του στὰ μά-
γουλα τοῦ Πάν. Ἐνῶς ἐλα-
γούλα συριστικὸς ἦχος ἀκού-
στηκε ἀμέσως, ἐνῶ συγχρόνως
οἱ παλάμες τοῦ μηχανικοῦ ἀν-
θρώπου, ἀφοῦ συγκινηθῆκαν
ἐπάνω στὰ μάγουλα τοῦ πελά-
του, ἔκαμαν μιὰ περιστροφὴ
γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ
σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ.

Μετά, τὰ χεῖρα τοῦ μηχανικοῦ
ἀνθρώπου, μὲ τὴν ἴδια ταυτό-
χρονη κίνησις, κατέβηκαν στὴ
θέσι τους, ἐνῶ ἔπαινε ν' ἀ-
κούεται πῶς ὁ συριστικὸς ἦ-
χος:

— Ἐμπρός!, ἀκούσθηκε μιὰ
μεταλλικὴ φωνὴ ποὺ ἔβγαλε
ἀπὸ τὰ ἐνφυχα χεῖλιά ἐκείνου
ποὺ τὸν περιτοίχθηκε.

Φρεσκοξυρισμένος, μὲ μαλ-
λιά κομμένα καὶ καλοχτενισμέ-
να, ὁ Πάν σηκώθηκε ἀπὸ τὴν
πολυθρόνα του καὶ προχώρησε
πρὸς τὴν γυάλινη καμπίνα.
Ἐρριξε ἕνα πλατινένιο δεκά-
λεπτο ἐμπρὸς στὴ νέα καί, κα-
θὼς ἔπαιρνε τὰ ρέστα:

— Πῶ! πῶ! ἔκαμε εἰχνον-
τας μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ τῆς
νέας, ἔχασα ἕνα ὀλόκληρο λε-
πτὸ καὶ εἴκοσι ὀκτὼ δευτερό-
λεπτα ἐδῶ μέσα, ἐνῶ δὲν ἔ-
πρατε νὰ κάμω περισσότερο ἀ-
πὸ εἴκοσι πέντε... Πρέπει νὰ τ'
ἀνακληρώσω τὰ τρία αὐτὰ δευ-
τερόλεπτα...

νυπόφορη σὲ σημεῖο ποὺ ἡ
νεαρή σύζυγος ζητεῖ λίγο
πάγο γιὰ νὰ δροσιθῇ.

Κατὰ κακὴ τὴς τύχῃ, ὁ
πάγος ποὺ εἶχαν παραλά-
βει στὸ βαγκὼν - ρεστο-
ρὰν εἶχε τελειώσει καὶ ἀ-
πελπισμένος ὁ σύζυγος, ἄρ-
χισε νὰ περιέρχεται ὅλα τὰ
βαγόνια τοῦ συρμοῦ φωνά-
ζοντας ἀκατάπαυστα:

Κάτι θέλησε νὰ δικαιολογη-
θῇ ἡ νέα, ἀλλὰ ὁ Πάν βρισκό-
ταν ἤδη ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνανεω-
τικὸ ἐργαστήριον.

Ἐφώναξε ἕνα αὐτοκινητοα-
ερωταῖ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ
μπροστά του καὶ ἐπῆδησε μέ-
σα. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγα λεπτά,
ὅταν τὸ ἀμάξι εἶχε βγῆ πᾶ
ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ κέν-
τρου ἐργασίας, τὸ πορτογαλ-
λόφωνο φῶς μίας μικρῆς λαμ-
πίτσας τῆς καμπίνας, ποὺ ἀνα-
ψε ξαφνικά ἔκαψε τὸν Πάν νὰ
διακόψῃ τὴν συζήτησι ποὺ εἶ-
χε δι' ἀσυρμάτου τηλεφώνου
μὲ τὸν γραμματέα τοῦ «Μηχα-
νορρυτολογικοῦ Ἰνστιτούτου»
καὶ νὰ σκίψῃ στὸ μικρόφωνο
γιὰ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσί
του στὸν ὁδηγῶ.

Τὸ δῆγμα ἄρχισε τώρα νὰ
τρέχῃ μὲ μεγαλύτερη ταχύτη-
τα, ἕνα διαπεραστικὸ τρίξιμο
ἀκούστηκε, οἱ μπροστινοὶ τρο-
χοὶ τοῦ ἀνωρρόθηναν κάπως
καὶ καθὼς ἀπὸ τὸ παρόθυρο
τῆς καμπίνας ὁ Πάν ἔβλεπε
τώρα τὲς ἄκρες τῶν φτερῶν
ποὺ ἀνοίγαν, τὸ αὐτοκινητοα-
ερωταῖ πετοῦσε κιάλας στὸν
ἄερα. Τρία λεπτά ἀργότερα ὁ
Πάν πηδοῦσε ἀπὸ τὸ φτερωτὸ
δῆγμα στὴν ἀπλόχωρη θεράντα
τῆς κατοικίας του καὶ ἔτρεξε
νὰ εἰσθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυ-
ναίκας του, ποὺ πετάχθηκε ἀ-
πὸ τὸ καθισμὰ της γιὰ νὰ τὸν
ὑποδεθῇ.

— Ἀργήσες, Πάν!

— Ναί, τρία δευτερόλεπτα,
ἀγάπη μου, πιστεύω ὅμως νὰ
μὲ συγχωρήσῃς, ἂν σοῦ πῶ...

— Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐ-
τό. Τὰ παιδιὰ τὰ καὶμενοῦλια
σὲ περιμένουν στὴν κἀμαρὰ
τὸς μὲ τὴν λαχτάρα, γιὰ νὰ
σοῦ πάρουν τὸ βραδυὸ τους
φιλή, καί...

— Καταλαβαίνω, Σό μου,
διέκοψε ὁ Πάν τραβώντας τὴν
στὴν ἀγκαλιὰ του, ὁ ρομπότ
μας, σύμφωνα μὲ τὴν σημερι-
νὴ του ρύθμισι τὰ κοίμησε
πρὶν φθάσω. Δὲν πειράζει ὁ-
μως. Παίρνεις ἐσὺ τώρα καὶ
τὰ φιλιὰ ποὺ ἐστέρησα ἀπὸ τὰ
μικρά μας...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

πότε ἀπὸ ἕνα διαμέρισμα
κοντὰ στὸ βαγόνι ἀποσκευ-
ῶν, ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ
ρωτώντας:

— Πενήντα δολλάρια εἶ-
πατε;

— Ναί!

— Πολὺ καλά, θὰ ἔχετε
τὸν πάγο στὴν ἐπομένῃ
στάσι.

Πράγματι, κατὰ τὴν πρῶ-
τὴ στάσι τοῦ τραίνου ὁ τα-
ξιδιώτης ἔφερε ἕνα πιάτο μὲ
πάγο.

Ἡ ἴδια σκηνὴ τὴν ἐπο-
μένην. Τὴν φορὰ αὐτὴ ὁ φι-
λόφωνο ταξιδιώτης ἐζήτησε
ἑκατὸ δολλάρια.

— Δέχομαι, ἀπήντησε ὁ σύ-
ζυγος.

Στὴν ἐπομένη στάσι ἡ νε-
αρή σύζυγος εἶχε ἕνα δεύ-
τερο πιάτο πάγου.

Ἡ ἴδια σκηνὴ τὴν μεθε-
πομένην.

— Πάγο, φώναζε ὁ σύζυ-
γος, μοῦ χρειάζεται πά-
γος!

Τὴν φορὰ αὐτὴ ὁ ταξιδιω-
τὴς ἔμενε σιωπηλός.

— Ἐκατὸν πενήντα δολ-
λάρια, φώναζε ὁ σύζυγος
γιὰ νὰ τὸν πελῃ.

Ὁ ταξιδιώτης δὲν ἀπαν-
τοῦσε.

— Σὰς ἱκετεύω, κύριε, ἐ-
παναλαμβάνω ὁ σύζυγος.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ
ταξιδιώτης, δὲ μπορῶ νὰ
πάρω ἄλλον πάγο. Τὸ πῶ-
μα τοῦ θεῖου μου... δὲ θὰ
μπορέσῃ νὰ διατηρηθῇ ὡς
τὴ Νέα Ὑόρκη!

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟ

Ἡ κυρία ἔδωσε στὴν ὑπηρε-
τήριά της ἕνα εἰσιτήριο γιὰ νὰ
πάσ τὸ θέατρο. Τὴν ἄλλη μέ-
ρα, τὴν ρωτᾶ:

— Ἐ, λοιπόν, Κατίνα, σ' ἄ-
ρεσε τὸ ἔργο;

Ἡ Κατίνα, διηγεῖται ἐνθου-
σιασμένη λεπτομερῶς τὴν ὑ-
πόθεσι τοῦ ἔργου καὶ ἔπειτα
προσθέτει:

— Πολύ, κυρία! Ἐνα πρᾶγ-
μα μόνο μοῦ φάνηκε ἀκατα-
νόητο;

— Ποιό;

— Στὴν πρώτη πράξι, ὑπάρ-
χει ὁ ρόλος μίας ὑπηρετίας
καὶ στὴ δεύτερη πράξι, ἕνα
χερὸν ἀργότερα, ὑπάρχει ἀκό-
μη ἡ ἴδια ὑπηρετία.

ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟ

Ἐνας χωριάτης πῆγε νὰ
ἐξομολογήθῃ στὸν παπὰ καὶ ἔ-
μολόγησε ὅτι εἶχε κλέψει ἕ-
να πρόβατο ἀπὸ τὸν γείτονά
του. Ὁ παπὰς τὸν διέταξε νὰ
ἐπιστρέψῃ τὸ πρόβατο.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἀ-
πήντησε ὁ χωριάτης, ἀφοῦ τῶ-
φαγα!

— Τόσο τὸ χειρότερο, εἶπε ὁ
παπὰς, γιατί θὰ σὰς πᾶρῃ ὁ
Σατανὰς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ κρι-
θοῦμε ὅλοι στὴν κοιλιάδα τοῦ
Ἰωσαφάθ. Τὸ πρόβατο θὰ εἶν
ἐκεῖ γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ.

— Πῶς; Θάναί ἐκεῖ καὶ τὸ
πρόβατο; φώναξε ὁ χωριάτης.
Τότε θὰ τοῦ πῶ: «Ξαναπάρε,
γείτονα, τὸ πρόβατό σου!»

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

ΤΑ ΝΕΡΑ

Ἦσαν παιδιὰ ἀκόμη ὁ Παῦλος καὶ
ἡ Εἰρήνη ὅταν ἔδωσαν τὸ πρῶτο ραν-
τεβὸς τους σὲ κάποιο δρομάκι τοῦ Πέ-
ραν. Ἡ σιλουέττα τοῦ γειτονικοῦ μι-
ναρὲ παρέστη μάρτυς στὰ πρῶτα ρί-
γη τους. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μουσικῆ,
ποὺ δονοῦσε τὴν ἀπαλὴ ἐσπέρα ἐγίνε-
γι' αὐτοὺς τραγοῦδι εὐχαριστίας πρὸς
τὸ αἰῶνιο Ὄν, ποὺ ἐξουσιάζει τὲς καρ-
διὲς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Παῦλος ἦταν γυιὸς πλουσίας
οἰκογενείας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πρὸ
τριάντα περίπου χρόνων, ἐσπούδαζε
στὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. Οἱ
γονεῖς του εἶχαν γι' αὐτὸν σχέδια λαμ-
πρῆς ἐπιστημονικῆς σταδιοδρομίας.

Ἡ Εἰρήνη ἦταν φτωχοκόριτσο. Ὁρ-
φανὴ ἀπὸ μικρὴ ἔμενε κοντὰ σὲ μιὰ
μακρινὴ θεία της. Σκοτεινὲς καὶ ἄ-
χαρες κυλούσαν οἱ μέρες της, ἕως
ὅτου ἐγνώρισεν τὸν Παῦλο.

Τότε ἡ ζωὴ της φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ
ξαφνικὴ εὐτυχία. Ἡ ὁμορφιά τῶν δε-
καπέντε χρόνων της ἀνθίσε ἀπρόοπτα
κάτω ἀπὸ τὲς ἀκτίνες ἐνὸς φλογεροῦ
ἡλίου ἀγάπης. Ὁ Παῦλος ἔμενε συ-
χνὰ σαστισμένος μπροστὰ στὴ γλυ-
κεῖα μορφὴ τῆς ἀγαπημένης του. Τοῦ
θύμιζε τὰ σεραφεῖμ τῶν ἀγιογραφίων.
Κι' ἔφευγε σ' ἑκάστη λατρείας.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρο τῶν δύο νέων
πλεκόταν μὲ τὰ μάγια τοῦ Βοσπόρου
καὶ τοὺς θρύλους τῆς Πρωτεύουσας
τῶν Αὐτοκρατορῶν καὶ τῶν Σουλτὰ-
νων. Ἐφῆραν τοὺς παλμούς τῆς καρ-
διάς των στὴ γαλήνη τῆς νεκροπόλεως
τοῦ Ἐγιοῦ. Ἐσμῖζαν τὰ χεῖλιά τους
στὸν βαρὺ ἥκιο σουλτανικῶν ἀνα-
κτορῶν. Ὁρκίσθηκαν αἰῶνια πίστι
ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἀλλὰ τὰ νεανικά ὄνειρα εἶνε περα-
στικά κι' ἐφήμερα, ὅπως ὅλα τὰ ὠ-
ραία πράγματα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο,
τὰ ρόδα τ' Ἀπρίλη, ὁ ἄφροδ τῶν κυ-
μάτων, τὰ δάκρυα τῆς αὐγινῆς δρο-
σιάς... Ἐστὶ καὶ τὸ εἰδύλλιο τοῦ Παῦ-
λου καὶ τῆς Εἰρήνης μαράσθηκε γρή-
γορα κι' ἔσθυσε...

Οἱ γονεῖς τοῦ νέου ἔμαθαν τὲς αἰ-
σθηματικῆς τοῦ σχέσεως. Κι' ἀποφάσι-
σαν νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀμέσως ἀπ'
αὐτὴ τὴν νεανικὴ περιπέτεια. Τοῦ ἐ-
θγαλάν μυστικὰ τὸ διαβατήριό του,
ετοίμασαν τὰ πράγματά του, κι' ἕνα
πρῶτὸ τοῦ εἶπαν:

— Θὰ πᾶς στὸ Παρίσι, νὰ σπουδά-
σῃς ἱατρικῇ.

Τὸ πρῶτὸ τοῦ τὸ ἀνήγγειλαν. Τὸ με-
σιμέρι ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Μάταια ἐξή-
τησε ν' ἀναβληθῇ λίγες μέρες τὸ τα-
ξίδι, γιὰ νὰ ἰδῇ, ὅπως προφασίσθηκε,
τοὺς φίλους τοῦ καὶ νὰ τοὺς ἀποχαι-
ρετήσῃ.

Δὲν ἔχειε νὰ ἰδῇ κανέναν, τοῦ
εἶπε ὁ πατέρας του. Ἡ θὰ φύγῃς σὲ
δύο ὥρες γιὰ τὸ Παρίσι ἡ πήγαινε νὰ
ζήσης ὅπως σοῦ ἀρέσῃ. Ἀπὸ μένα
δὲν ἔχεις νὰ περιμένῃς τίποτε πιά...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἐσκέφθηκε νὰ μὴ
συμμορφωθῇ μὲ τὴν πατρικὴ ἐντολή.
Πῶς μπορούσε νὰ φύγῃ χωρὶς τοῦλά

χιστον νὰ ἰδῇ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν
Εἰρήνην; Βρισκόταν σὲ τραγικὸ δίλημ-
μα. Ἀλλὰ στὸ τέλος ὑπέκυψε. Δὲν εἶ-
χε τὴν τόλμη ν' ἀπειθήσῃ στοὺς γο-
νεῖς του. Κι' ἐδέχθηκε νὰ ταξιδέψῃ
μετὰ δύο ὥρες.

Σφίχθηκε στὸν πόνο του καὶ εἶπε τὸ
«χαῖρε» στὴν ὠραία συνοικία τοῦ Πέ-
ραν, στὲς ἀπόμερες γωνίες τῶν δρό-
μων της, ὅπου κοιμῶνταν οἱ ἀναμνή-
σεις τῶν φιλιῶν του, στὰ ἐξοχικά της
μέρη, ποὺ κρατοῦσαν τὴν ἡχὴ τῶν ἐ-
ρωτικῶν του ὄρκων. Μιὰ μονάχα πα-
ρηγοριά τὸν συντρόφει: Ὅτι μόλις
θὰ ἔφθανε στὸ Παρίσι θὰ ἔγραφε στὴν
ἀγαπημένην του, θὰ τῆς τὰ ἐξηγοῦσε
ὅλα καὶ θὰ τῆς συνιστοῦε ὑπομονή.

Αὐτό, πράγματι, ἔκαμε. Ἐστειλε
ἀμέσως γράμμα στὴν Εἰρήνη. Ἀλλὰ
δὲν ἔλαβε καμμιάν ἀπάντησι. Τῆς ἔ-
γραψε κι' ἄλλα γράμματα, τὸ ἕνα
μετὰ τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ ὅλα ἐχάνονταν
στὴ σιωπῇ. Ἀπάντησις δὲν ἦρθε.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πέρασαν τρία χρόνια ζωῆς καὶ σπου-
δῶν στὸ Παρίσι. Τοῦ Παύλου ἡ σκέ-
ψις σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἦταν
κοντὰ στὴν ἀγαπημένην του. Τὴν συλ-
λογίζετο καὶ ἔκλαιε τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς του. Γιατὶ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε;
Ἐθύμωσε τόσο πολὺ ἐναντίον του;
Μήπως τῆς συνέβη τίποτε; Μήπως
τὸν ἔξεχασε;

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποθέσεις τὸν ἔβα-
σανίζαν. Μέχρις ὅτου ἦρθε ὁ καιρὸς
νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ἐξέκρινε νὰ
γυρίσῃ στὴν Πόλη.

Οἱ δικοί του τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ
χαρὰ. Τὸν ἐγέμισαν περιποιήσεις.
Ἀλλ' ὁ Παῦλος δὲν συγκινήθηκε κα-
θόλου ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὁ νοῦς του ἦ-
ταν ἄλλοῦ. Ἦθελε νὰ ἐρῇ τὸ γρηγο-
ρώτερον τὴν Εἰρήνην.

Ἐτρεξε στὸ σπίτι τῆς θείας της.
Ἀλλὰ δὲν τὴν ὤρῃκε. Δὲν κατοικοῦ-
σε πιά ἐκεῖ. Εἶχε φύγει πρὸ τριῶν ἐ-
τῶν. Ἡ θεία της, ποὺ τὸν ἐδέχθηκε
μὲ πολλὴ ψυχρότητα, δὲν θέλησε νὰ
τοῦ πῇ ποῦ εἶχε πάει καὶ γιατί εἶχε
φύγει. Ἀλλὰ βρέθηκε μιὰ γρη῏α ὑπη-
ρέτρια, ποὺ τοῦ διηγήθηκε κρυφὰ ὅ-
λη τὴν δραματικὴ ἱστορία τῆς αὐτῆς
κοπέλλας.

Ἡ καὶμένη ἡ δεσποινὶς, τοῦ εἶ-
πε, ἔπερσε μαῦρες ἡμέρες. Σὲ μένα
ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικά της. Μοῦ εἶπε,
λοιπόν, ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν νέο, ποὺ
ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ. Ἦ-
σας νὰ εἰσθε ἐσεῖς αὐτὸς ὁ νέος.

Ναί, ἀπήντησε ὁ Παῦλος. Ἐφύγα
ξαφνικά γιὰ τὸ Παρίσι, ἀπ' ὅπου ὁ-
μως τῆς ἔγραφα ἐπανειλημμένως.

Δὲν ἔλαβε κανένα γράμμα, εἶπε
ἡ γρη῏α. Ἦσας νὰ τὰ κρατοῦσε ἡ θεία
της. Καὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ συνέβῃ
γιατὶ ξαφνικά ἡ θεία της τὴν ἐπέισε
νὰ παντρευθῇ ἕναν πλούσιον ἔμπορο.
Ἀλλ' ἡ Εἰρήνη δὲν ἐδέχθηκε. Ἀγα-
ποῦσε πάντα ἑσᾶς. Ἡ θεία της ὅμως
ἐπέμενε καὶ στὸ τέλος τὴν ἔδωκε ἀ-
πὸ τὸ σπίτι.

— Καὶ ποῦ πῆγε;

— Μὴ ρωτᾶτε, κύριε. Δυστύχησε,
πέινασε, ὑπέφερε...

— Καὶ τῶρα ποῦ εἶναι;
Ἡ γρη῏α δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ.
Ἀλλ' ὁ Παῦλος τὴν παρακάλεσε μὲ
δάκρυα στὰ μάτια. Ἐπείσε τὰ πόδια
της, τὴν ἱκέτευσε μ' ὅλη τὴν δύναμι
τῆς ψυχῆς του. Τέλος, ἡ γρη῏α ὑπέχω-
ρησε. Καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ διεύθυνσι.
— Ἐκεῖ θὰ τὴν βρῇτε, τοῦ εἶπε.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Παῦλος ἔτρεξε σ' αὐτὴ τὴν διεύ-
θυνσι. Ἦταν ἕνα σπῆτι μεγάλο καὶ
ἀρκετὰ βρώμικο. Ἐχτύπησε καὶ τοῦ
ἀνοίξε μιὰ γυναικὰ τρομερὰ ἀδύνα-
τη, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σκεπᾶσθῃ τὴν
ἀχρότητα της κάτω ἀπὸ ἄφθονο κοκ-
κινάδι.

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε.

Ιουδαία

Η Ανέραςιν κόρη
της Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)
—Ο κυνηγός Χάν σώζει την όμορφη 'Ιου-
δαία, την κόρη του άρχοντα της Βεθούλης,
από βέσσο θάνατο. Ένα δυνατό αίσθημα
αποπτύσσεται τότε μεταξύ των δύο νέων.
'Αλλά εμφανίζεται ξαφνικά ο 'Ολοφέρνης ο
ένδοξος στρατηγός του Ναβουχοδονόσορος,
ο οποίος θέλγειται από την καλλονή της 'Ι-
ουδαίας και την ζητεί από τον πατέρα της εις
γάμον. Ο γέρον Μανασής συγκρατείται
στην έννοια αυτή. 'Αλλά, μιά μέρα, ο 'Ολο-
φέρνης βλέπει την 'Ιουδαία να συζητά με τον
Χάν και εξοργίζεται τόσο από το θέαμα αὐ-
τό, ώστε εκπέμπει σε χυδαίους ύβρεις εναν-
τίον του νέου. Οι δύο άνδρες είναι έτοιμοι να
συμπαλακούν, 'Αλλά η 'Ιουδαία παρεμβαίνει και
λέγει στον 'Ολοφέρνη ότι άγαπά τον Χάν
και ότι ποτέ δεν θα δεχθώ να γίνω γυναίκα
του στρατηγού. 'Εκείνος τότε φεύγει, άπει-
λώντας ότι θα έγυρσει με το στρατό του,
για να καταστρέψω τη Βεθούλη και όλκλη-
ρη την 'Ιουδαία).

9ον

—Αυτό μόνο έχεις να μου πής ;
—'Οχι. Ένας τρανός άρχοντας θα
πληρώσει με το κεφάλι του τη σωτηρία
της Βεθούλης. 'Αλλά θα πέση ένδοξα και
τιμημένα.
—Μήπως μιλείς για μένα, 'Αγά ;
—Δεν είπα κανένα όνομα.
—Και αν η προφητεία σου με άφορη ;
τό πράγμα δεν έχει καμμία σημασία. Θα
ήμουν ευτυχισμένος αν μπορούσα να
σώσω τη Βεθούλη, θυσιάζοντας τη δική
μου ζωή... 'Αλλά, πές μου 'Αγά, είνε
αλήθεια ότι θα σωθί η πατρίς μου ;
—Αυτό είναι το θέλημα του Θεού !
—Και τί πρέπει να κάμωμε για τη σω-
τηρία της Βεθούλης, 'Αγά ;
—Νά πολεμήσετε.
—Ο Μανασής κινήθηκε με ζωηρότητα.
—'Αγά, είνε, τα λόγια σου μου δι-
σούν όλη τη θερμή και την πίστι που εί-
χα στα νεανικά μου χρόνια. Θα πολεμή-
σω τον 'Ασσύριο επί κεφαλής των στρα-
τευμάτων μου και του λαού της Βεθού-
λης.
—'Οχι, έφώναξε η 'Αγά. Το θέλημα
του Θεού δεν είναι ο στέφανος της νί-
κης να στέψη τα άσπρα σου μαλλιά.
—'Αλλά τότε, 'Αγά ; Τί πρέπει να
γίνω ; Εάν εγώ δεν αναλάβω την διοί-
κησι των στρατευμάτων μου, τότε ποίος
θα την αναλάβη ;
—Ένας νέος άρχηγός.
—Η Βεθούλη δεν έχει κανένα νέο
στρατηγό.
—Και όμως ο άρχηγός αυτός βρίσκεται
μέσα στο ανάκτορό σου αυτή τη στιγμή.
—Ο Μανασής έμεινε σκεπτικός. Για
ποιόν τάχα ήθελε να του μιλήση η μά-
γισσα ;
—Δεν σε καταλαβαίνω, 'Αγά, είνε.
Μίλησε καθαρότερα.
—Η μάγισσα έφάρμαγε τα μάτια της
προς τον ούρανό.
—Νά πού είναι το θέλημα του Θεού,

προς την έξοδο.

—'Εσταμάτησε για μιá στιγμή και, γυ-
ρίζοντας προς το γέροντα Μανασήν, εί-
πε τα λόγια ταύτα :
—'Ο Θεός έμίλησε από το στόμα της
φτωχής 'Αγά. Σὺ άκουσες τα λόγια
του. Μπορείς τώρα να κάμης ό,τι θέ-
λεις.
Και έπειτα εξηφανίσθη.
—Όταν ο Μανασής έγυρσε στην αίθου-
σα, το πρόσωπό του ήταν σοβαρό και
αυστηρό.
—Η 'Ιουδαία και ο Χάν εκατάλαβαν ότι
άφορη της αυστηρότητος αυτής ήταν
τα λόγια της μάγισσας.
—'Αλλά δεν έκαμαν καμμία ερώτησι και
επερίμεναν τον γέροντα ν' άνοιξη πρώ-
τος το στόμα του.
—'Εκείνος εκάθησε σ' ένα ανάκλιτρο
και το βλέμμα του έγινε βαθύ και σολ-
λοισμένο. Κάπου-κάπου άστραπές έπερ-
νούσαν από τα μάτια του και σπασμοί
έτάρασαν το σώμα του.
Πόση ώρα έμεινε στη θέση αυτή ;
Δεν θα μπορούσε ούτε εκείνος να το
είπῃ, ούτε οι δύο νέοι που παρακολου-
θούσαν με άνεπίκτητη άγωνία τις κινή-
σεις και την έκφρασι του προσώπου του.
Ξαφνικά άνεσκήκωσε το κεφάλι.
Τό βλέμμα του είχε γαληνέψει τώρα
και μιá μεγάλη ήρεμία είχε άπλωθῃ επά-
νω στα χαρακτηριστικά του.
—Πλησίασε, Χάν, είνε. Και σὺ, 'Ιου-
δαία, έπρόσθεσε σε λίγο περιβάλλοντας μ'
ένα τρυφερό βλέμμα τη θυγατέρα του.
—'Εκύταξε τότε και τους δύο και είπε :
—Είνε περιττό να μου μιλήσετε για τα
αίσθήματα που τρέφετε ο ένας προς τον
άλλο. Τά έννοα όλα τώρα. 'Εκτιμώ τη
γενναίοφροσύνη σου, Χάν και δικαιολο-
γώ την θυγατέρα μου. Η μοίρα θέλει να
σας ενώσει. 'Εγώ δεν μπορώ να φέρω
καμμία αντίρρηση και το μόνο που έχω
να κάμω είναι να εύλογώω την έννοιά
σας...
—'Ω, πατέρα... έκαμε η 'Ιουδαία, πέφτον
τας στα γόνατά του.
—Κόρη μου, ένυνέχισε ο Μανασής, έγ-
κρίνω την έκλογή σου και δίνω τη συγ-
κατάθεσί μου.
—Η 'Ιουδαία έφίλουσε τα πόδια του και
δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.
—'Επειτα από τόσες θλίψεις η εύτυχία
έπλημμυριζε τώρα την ψυχή της.
—'Ησύχασε, κόρη μου, είνε ο Μανα-
σής. Τα λίγα αυτά λεπτά που αφιερώσα-
με στον έρωτα ήταν τα μόνα που μπορού-
σαμε να το δώσωμε. Τό καθήκον μας μ'ας
καλεί τώρα αλλού. Δεν έχομε περισσότε-
ρο καιρό να χάνωμε, γιατί ο έχθρος πλη-
σιάζει.
—Λέγοντας αυτά, έγυρσε προς τον Χάν.
—Χάν, είνε, δεν θα σε ρωτήσω αν
είσαι ευχαριστημένος με την άφρασί μου,
γιατί είμαι βέβαιος πώς έτσι θα πρέπει
να συμβαίνει. Θα ήθελα μόνο να ξέρω
τί σκέπτεσαι για το μεγάλο κίνδυνο που
μ'ας άπειλεί ;
—'Ο κίνδυνος είναι πραγματικά μεγά-
λος, άρχοντα, άπήντησε ο νέος, αλλά και
η νίκη που θα στεφανώσω τα όπλα μας
θα είναι πιο μεγάλη και πιο ένδοξη. Έχω
την πίστι μου στο Θεό και είμαι βέβαιος
ότι με τη βοήθειά του θα κατατροπώσω-
με τον έχθρό. 'Όλοι οι άνδρες της 'Ιου-
δαίας είναι έτοιμοι να θυσιάσουν για τη
σωτηρία της πατρίδος των. 'Εγώ, αθέ-
νη, ο ταπεινός δοῦλός σου, δεν ήττώ πα-
ρά μιá μόνο χάρι. Νά μου έπιτρέψετε να
άγωνισθώ σαν ο τελευταίος στρατιώτης
στο πλευρό σου. Η τιμή θα είναι για μέ-
να μεγάλη και ο Χάν θα έκτελέση το κα-
θήκον του.

—Και βέβαια θα πολεμήσης, Χάν, εί-
πεν ο Μανασής. 'Αλλά η θέσις για την
όποια σε προορίζω δεν είναι αυτή που μου
ζητάς. Θα κάμω κάτι καλύτερο για σένα
και θα σου δώσω την πραγματική θέσι
που ταιριάζει στη γενναιότητα και την
άνδρεία σου.
—Η θέλησί σου θα είναι για μένα δια-
ταγή, άρχοντα.
—'Ακουσε, Χάν, είνε ο Μανασής, στη-
ρίζοντας τα μάτια του επάνω στο νέο.
Εγώ είμαι πολύ γέρος για να οδηγήσω
τα στρατεύματά μου και το λαό της 'Ιου-
δαίας στη μάχη. Θα είμαι κοντά τους και
θα κινδυνεύω μαζί τους, αλλά τη θέσι
της τιμής την προορίζω για σένα, Χάν.
—Δεν καταλαβαίνω, άρχοντα... έψιθύ-
ρισε ο νέος.
—Εγώ θα είμαι ο άρχηγός των στρα-
τευμάτων μου, αλλά σὺ θα τὸ οδηγήσης
στη μάχη και, αν αυτό είναι το θέλημα
του Θεού, στη νίκη.
—'Αλλά δεν είμαι άξιος για την τιμή
αυτή, είπεν ο Χάν. Πολλοί άλλοι, άνάμε-
σα στους αξιωματικούς σου, είναι πιο έμ-
πειροι και πιο ικανοί από μένα.
—Πιο έμπειροι ίσως, αλλά πιο ικανοί
όχι. Κανείς δεν έχει την τόλμη και το
θάρρος σου. Θα είσαι ο άρχηγός, Χάν,
γιατί σένα υπέδειξε ο Θεός...
—'Ο Θεός, άρχοντα :...
—Η 'Αγά, η μάγισσα, που ποτέ δεν
έκαμε λάθος στις προβλέψεις της, είπε :
Τό θέλημα του Θεού είναι ο άνθρωπος
που έσωσε την 'Ιουδαία να σώση και την
'Ιουδαία. Ο Χάν είναι ο έκλεκτός του
Θεού !
—'Αλλά πώς μπορώ να αναλάβω ένα
τόσο μεγάλο θάρρος στους ώμους μου, άρ-
χοντα :
—Θα είμαι κοντά σου, Χάν και θα σε
βοηθήσω. Η πείρα μου θα σου είναι
πολύτιμη. Ο Θεός θα σε βοηθήση να κά-
μης τα άλλα.
—'Αρχοντα...
—'Οχι, Χάν, δεν θέλω ν' άκούσω καμ-
μιá αντίρρηση και κανένα διαταγμό από
τά χείλη σου. Ο Θεός είναι μεγάλος και
κανείς δεν μπορεί να εισηγηθῇ στις
βουλές του. 'Αφού αυτό είναι το θέλημά
του, πρέπει να υπαταχθῇ και να φανῇ
άντάξιος της μεγάλης άποστολῆς που σου
ανάτίζεται. Εμπρός, Χάν, όπλισου με
θάρρος και εκπλήρωσε με ύπερφάνεια
και πίστι το καθήκον σου.
—Θα κάμω ό,τι επιβάλλει το συμφέ-
ρον της 'Ιουδαίας, άπήντησε ο Χάν.
—Δεν έπείρεμένα τίποτε λιγότερο από
σένα, είπεν ο γέρον Μανασής. Και ώ-
ρα πρέπει να σου πώ και κάτι άλλο ά-
κόμη. 'Ός γέρας της νίκης σου, αν ο
Θεός σου δώση τη νίκη, θα έχης την κό-
ρη μου, την ώραία 'Ιουδαία. Αν όχι...
—Ο Χάν η θα έπιστρέψῃ νικητής η θα
παράμεινη νεκρός επάνω στο πεδίο της
μάχης.
—Δεν άμφέβαλλα, Χάν, ούτε για την
άνδρεία σου, ούτε για την αγάπη σου
προς την πατρίδα μας.
—'Ακουσε άρχοντα, είνε ο Χάν με η-
χηρή φωνή. Φαίνομαι ένας άσημαντος και
μηδανύς και είμαι πραγματικά, άφου
δεν έχω καμμία θέσι ανάμεσα στην κοι-
νωνία των ανθρώπων. 'Αλλά μέσα στα
στήθη μου κλείνω ψυχὴ μεγάλη και απέ-
ρηνη, όπως ο ούρανός και η άμμος της
θαλάσσης. 'Απ' αυτή τη στιγμή νοιώθω
πώς είμαι δυνατός και ότι ύψώνομαι έ-
πάνω από το πλήθος των ανθρώπων. Τό-
σο είναι το μίσος που με πυρπολεί εναν-
τίον του 'Ασσυρίου, ώστε αισθάνομαι τις
δυνάμεις μου να έκαιγονται λαοιάζονται
και το σώμα μου να χαλνδώνεται από τη

δίψα της έκδικήσεως. Και την έκδικήσι
αυτή την ποθώ μεγάλη, ατελείωτη, πρω-
τοφανή. Εμπιστεύσου σε μένα τον πόλεμο
και την πατρίδα μας, άφου αυτό είναι το
θέλημα του Θεού και η επιθυμία η δική
σου. Είμαι βέβαιος ότι θα οδηγήσω το
λαό και το στρατό της Βεθούλης προς τη
νίκη και ότι θα συνιρίψω τον διάρραγο
κατακτητή. 'Αν το πρόσωπο και τα λό-
για μου δεν σου έγγυώνται αρκετά, σου
έγγυάται όμως η έκδικήσις που θέλω να
άπολαύσω.
Και ο Χάν ύψωσε τα χέρια προς τον
ούρανό και με φωνή βαρεία και επίσημη
είπε :
—'Ορκίζομαι στο όνομα του παντοδυνά-
μου Θεού, που έπροστάτεσε πάντοτε την
'Ιουδαία, ότι η θα γυρίσω νικητής η θα
μείνω νεκρός ανάμεσα σε σωρούς πτω-
μάτων των έχθρών της πατρίδος μου.
—Στήριξε τις ελπίδες σου στο Θεό,
Χάν, άπήντησε ο Μανασής και ο Θεός
δεν θα σε εγκαταλείψῃ. Εγώ, με τις ά-
σθενείς μου δυνάμεις, θα είμαι πάντοτε
κοντά σου, για να σε βοηθήσω και να
σε συμβουλευθώ.
—Και τώρα, ένυνέχισε ο γέρον, άπο-
τεινόμενος και στους δύο, είναι η ώρα
του δείπνου. Πηγαίνετε...
Τό δείπνον διεξήχθη μέσα σε μιá θα-
ρειά σιωπή. Καθένας, άπσυχολημένος με
τις σκέψεις του, δεν εύρισκε τίποτε για
να είπῃ.
Μετά το δείπνον, ο γέρον Μανασής έ-
σκηκόη πρώτος.
—Πηγαίνω, είνε, να συνομιλήσω και
να συεννοηθώ με τους ανθρώπους μου.
—'Εσὺ Χάν μπορείς να μείνης και να συν-
διαλεχθῇς με την 'Ιουδαία. 'Ισως είναι η
τελευταία νύκτα που μένεις στο ανάκτο-
ρο αυτό, γιατί από αύριο θαρεια καθή-
κοντα σε αναμένουν.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον
Ο ΧΑΝ ΑΡΧΗΓΟΣ
Οι δύο έρασται δεν παρέμειναν περισ-
σότερο μέσα στην αίθουσα, μετά την ά-
ναχώρησι του γέροντος Μανασή.
Η νύκτα του Μαΐου ήταν θερμή έξω
και αὐτομάτως ένιψθησαν προς τον κήπο.
Πόσα δεν έχουν να πουν δύο άνθρωποι
που αγαπιούνται, όταν είναι ελεύθεροι πιά
να μιλήσουν για την αγάπη τους και δ-
ταν ακόμη ξέρουν πώς είναι ανάγκη να
χωρισθούν σε λίγο, ακολουθώντας καθέ-
νας τη μοίρα του !
—'Επρόχρησαν σιωπηλοί κάτω από τις
μεγάλες δενδροστοιχίες και εκάθησαν σ'
ένα μαρμαρίνο εδώλιο.
—Όταν άρχισαν να μιλούν, η φωνή έ-
βγαινε τόσο σιγαλή από το στόμα των,
ώστε δεν έτάρασσε καθόλου την ήρεμία
της νύκτας.
—'Αλλά τα λόγια των ήταν γεμάτα φλό-
γα και πάθος.
—Θα χωρισθούμε, είνε σε μιá στιγμή
η 'Ιουδαία, καταπνίγοντας ένα στεναγμό
που έφούσκωνε το στήθος της. Πόσο θα-
ρεία είναι η ψυχὴ μου, Χάν !
—'Αλλοίμονο ! Και σε μένα συμβαίνει
τό ίδιο, 'Ιουδαία. Δεν μπορώ πιά να κρύ-
ψω ότι έχω νικηθῇ...
—Τί θέλεις να πῇ, Χάν ;
—'Ενικήθηκα στην πάλη μου προς έ-
μένα. 'Όλα συνώμασαν γι' αυτό... 'Ιου-
δαία, από την ώρα τούτη αισθάνομαι ότι
ίλο το παρελθόν μου διαλύεται, όπως η
μύχλη της αγγίς από τον ήλιο...
—Και ο ήλιος που διαλύει την όμίχλη ;
—Είσαι σὺ !
—'Επρόσθεσε σε λίγο :
—'Ιουδαία, δεν με ενδιαφέρουν ούτε
τά ανάκτορα, ούτε τα πλούτη, ούτε οι

τιμές. 'Εκείνο που ποθώ είναι να ξήσω
έδω σιμά σου, να άναπνέω τον ίδιο αέ-
ρα που άναπνέεις και σὺ, σκλάβος σου
και σύντροφός σου.
—Ο Χάν είπε πολλά ακόμη και θα έλε-
γε πολύ περισσότερα, αν ένείνη τη στιγ-
μή δεν άνηχούσε μιá φωνή, που τον έ-
καλούσε ανάμεσα από τα πυκνά φυλλώ-
ματα των δένδρων.
—Ο κυνηγός ένιπάχθηκε άμέσως επάνω.
—'Ηταν ο Εύφραιμ που έτρεχε προς το
μέρος τον.
—'Ο ύπηρέτης ήταν λαχανιασμένος από
τό τρέξιμο.
—Δέσποινα, είνε, είναι ώρα να γυρίσης
στα διαμερίσματά σου και σὺ Χάν πρέπει
να τρέξεις άμέσως κοντά στον άρχοντα.
—Οι δύο νέοι έκτυτάχθηκαν έντρομοι.
—Τί συμβαίνει λοιπόν, Εύφραιμ ; Μί-
λησε...
—'Η ερώτησις αυτή έβγήκε συγχρόνως
από τά χείλη των.
—Τά φύλλα των δένδρων είναι τόσο
πυκνά, άπήντησε ο ύπηρέτης και η σιω-
πή του κήπου τόσο μεγάλη που δεν άντι-
ληφθήκατε τίποτε από ό,τι συνέβη στο
ανάκτορο πριν από λίγη ώρα...
—Μίλησε γενηγορότερα, Εύφραιμ. Τί
συνέβη ;
—Λίγη ώρα μετά την αναχώρησί σας
και προτού ο αθένης μου κατακλιθῇ, έ-
φθασαν στο ανάκτορο άγγελιοι θλιβερών
ειδήσεων.
—Και τί άνήγγειλαν οι άγγελοι ;
—Οι άγγελοι έρχονταν από τη Μίμνη
της Γενησαρέτ και είπαν ότι μυριάδες
'Ασσυρίων εκάλυψαν όλη την πεδιάδα και
τις κορυφές των λόφων και κινούνται
προς την 'Ιουδαία. 'Αλαλάζουν από τον
ένθουσιασμό τους και προχωρούν άκαθε-
κτοι εναντίον της πατρίδος μας. Οι χω-
ρικοί που κατοκούν στην πεδιάδα εγκα-
τέλειψαν τις καλύβες και τά υπάρχοντά
των και διευθύνονται προς τα έδω, για
να κλεισθούν πίσω από τα τείχη της Βε-
θούλης. Οι 'Ασσύριοι δεν αφήνουν είλο-
τε στο πέρασμά των. Πυρπολούν τα χω-
ριά και συντριβούν τα έμποδία.
—'Ο 'Ολοφέρνης έπραγματοποίησε την
άπειλή του, είπεν η 'Ιουδαία, γεμάτη
οργή.
—'Οχι, δέσποινα, δεν είναι ο 'Ολοφέρ-
νης που τους οδηγεί.
—'Αλλά τότε ποίος διοικεί αυτά τα στί-
φη των βαρβάρων ; έρώτησαν η 'Ιουδαία
και ο Χάν ταυτόχρονα.
—'Ο 'Ολοφέρνης είναι άδύνατος, όπως
ξέρετε, να έχῃ φθάσει ακόμη στο στρα-
τόπεδό του. Φαίνεται ότι οι άνδρες του
άνησύχησαν για την παρατεινόμενη ά-
πουσία του και έστειλαν μερικούς στρα-
τιώτες προς συνάντησί του, για να πλη-
ροφορηθούν τι συνέβαινε και να πάρουν
διαταγές. Οι στρατιώτες όμως αυτοί πε-
ριπλανήθηκαν και δεν έφθασαν ως τη
Βεθούλη. Οι 'Ασσύριοι έφοβήθηκαν τότε
ότι ο στρατηγός των συνέληφθη και ότι
οι σύντροφοί του κατασφάγησαν από
τους 'Ιουδαίους και γι' αυτό έκείνησαν
γεμάτοι από τον πόθο της έκδικήσεως.
—Θέ μου ! έκαμε η 'Ιουδαία.
—'Ετσι, ένυνέχισε ο Εύφραιμ, ο πό-
λεμος που όλοι τον έπείρεμαμε έπειτα
από μερικές έβδομάδες είναι πιά ζήτημα
ήμερών, ώρών ίσως. Η δυστυχισμένη πα-
τρίδα μας είναι άνέτοιμη...
—Τί λέγει ο πατέρας μου για όλα αὐ-
τά ; έρώτησε η 'Ιουδαία.
—'Ο άρχων Μανασής δεν έκοιμήθηκε,
αλλά έστειλε άμέσως άγγελιαφόρους στα
πίπια των ευπατριδών και των στρατη-
γών, για να έλθουν στα ανάκτορα. Πολλοί

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ, — Μέσα στο θυρωρείο της κατοικίας των Μενιέ, ο θυρωρός Σιμόν ομολογεί μπρος στον κόμητα ντέ Μοράν και τον Ζακόμπ Μενιέ ότι αυτός ώδηγησε την Τζέννη στο Μεγάλο Δάσος και ότι αυτή τώρα διατρέχει κίνδυνο. Προσπαθεί να του πείσει ότι πρέπει να τρέξουν προς βοήθειαν του δυστυχισμένου κοριτσιού κι επειδή εκείνοι, κατάλλητοι μάλιστα, αυτά που ακούουν μένουν ακίνητοι φωνάζει δυνατά:

—Μα δεν ακούτε λοιπόν έσπε, τί σας λέω για την Τζέννη; Δεν ακούσατε ότι η μικρή διατρέχει τον μεγαλύτερο κίνδυνο του κόσμου; Κουνηθήτε λοιπόν! Νά, σας τα λέω όλα: Το καυμένο το κορίτσι, όχι μόνο βρίσκεται σε κίνδυνο, αλλά και δεν θα νύξη απ' εκεί παρά άτμισμένη κηλιδωμένη, χαμένη! Τι περιμένετε λοιπόν;).

25ον

Ο κόμης ντέ Μοράν άκουγε τώρα σαν ζαλισμένος τον άνθρωπο αυτόν με την παρωμένη συνείδηση να βρίσκει τόνους ικανούς να συγκινήσουν και τον πιο διάφορο, και έδίδε τι έπρεπε να κάνει. Κι' ο θυρωρός που έπίστευε ότι εκείνος που τον θεωρούσε ως απλό εργάτη, μπορούσε να τον βοηθήσει να παρασύρει τον Μενιέ, αυτόν τον Μενιέ που φαινόταν σαν να είχε χάσει έντελώς τη θέλησή του, άν όχι και το αίσθημα της πραγματικότητας, έστράφηκε προς τον κόμητα φωνάζοντας:

—Έσείς, μάγρημα Βισέτρο, που με νοιώθετε, αδιάφορο άν τα μάτια σας με κυττάζουν με θυμό, πρέπει, είναι ανάγκη να με βοηθήσετε να σώσω τη μικρή, να έπανορθώσω, άν είναι ακόμα καιρός, το κακό που έκαμα...

Η φωνή του έτρεμε, κι' άκούγοντάς τον έννοιωθε κανείς ότι με δυσκολία συγκρατούσε τα δάκρυά του. Πήρε μια θαυμάσια άναπνοή και, μη βλέποντας κανέναν να κινείται, συνέχισε με συγκίνησι:

—Δέν έχω, φίλοι μου, αυτή τη στιγμή ούτε στάλα κρασί στο μυαλό μου... Ναι, μόνο όταν είναι κανένα ποτηράκι παραπάνω, μοιρχονταν στο νου χίλιες κακές ιδέες. Κι' έτσι ακριβώς έγινε και τώρα, και μόνο αφού έτράβηξα δυο μεγάλα ποτήρια, τότε έδέχθηκα να ύπηρετήσω τον έρωτα του κυρίου στον όποιον έπληξα την καυμένη τη δεσποσύνη Τζέννη!... Έλάτε, όμως μάγρημα Βισέτρο, έσείς τουλάχιστον, γιατί ο Μενιέ μοιάζει σαν κοιμισμένο όρνιο. Έλάτε, δέν είναι καιρός για διαταγούς! Στο δρόμο, και δυστυχώς έχωμε άρκετά μεγάλο μπροστά μας όσωπο να φθάσωμε, θα σας τα διηγηθώ όλα. Έλάτε τώρα!

Σαφνικά ο ντέ Μοράν έσπρωξε με δύναμη το χέρι που του έτεινε ο θυρωρός, φωνάζοντας ώρησιμένος:

—Πίσω! Δεν είσαι άξιος εσύ να κάμης τίποτε για. Μονάχα έχω έχω το δικαίωμα να γώσω εκείνη που θέλησες να καταστρέψεις. Πίσω! Επανάλαβε όρμώντας προς την πόρτα.

Τη φορά όμως αυτή, τόσο ο Μενιέ όσο κι' ο θυρωρός είχθηκαν επάνω στον κόμητα και δέν τον άφησαν να διαβή καν το κατώφλι του θυρωρείου. Από την έξαλλη κατάσταση του κόμητος έβρυναν ότι μπορούσε να παρεκτραπή στο δρόμο, πράγμα που άσφαλώς θα προκαλούσε τη

σύλληψή του από τους πρώτους χωροφύλακες που θα τον συναντούσαν. Και τη στιγμή εκείνη, ο Σιμόν είχε μια πραγματικά φαινήν έμπνευση:

—Πού θέλετε να πάτε έτσι; ρώτησε τον ντέ Μοράν. Δεν έξερετε καν ούτε πού βρίσκεται ή έπαυλη όπου πήγαν τη Τζέννη!

—Αφήστε, αφήστε, επέμεινε ο κόμης, να τρέξω να την βοηθήσω! Αφήστε σας λέγω! Θέλω, όφείλω να είμαι ο μόνος που θα την ύπερασπίσω και θα την σώσω και σας άπαγορεύω να με συνοδεύσετε ή να με άκολουθήσετε, σας τα άπαγορεύω, άκούτε! Σας το άπαγορεύω!

Ο κόμης όμως, είχγοντάς τους άγρια δλέμματα, φάνερωνε την ακλόνητη θέλησή του.

—Αφήστε με! Επανάλαβε δυνατώτερα και άρπάζοντας τον θυρωρό από τα δυο χέρια:

—Πες μου, λοιπόν, έπρόσθεσε, πού πρέπει να σπεύσω. Λέγε γρήγορα.

Ο θυρωρός είπε τη διεύθυνση στον κόμητα, που άρμώντας πιά άκράτητος έξω από το θυρωρείο, έχάθηκε γρήγορα στη γωνία του δρόμου.

Ο Μενιέ κι' ο θυρωρός έμειναν μ' άνοιχτά το στόμα. Έπειτα, άνακτώντας πρώτος την ψυχραιμία του ο Σιμόν είπε στον σύντροφό του που στεκόταν σαν έκμηδενισμένος:

—Τί στεκόμαστε τώρα σαν όρνια έμεις; Δέ μπορούμε ν' άφήσωμε τον μάγρημα Βισέτρο να έκτεθ ή ολομόναχος γιατί, θάξω το κεφάλι μου κάτω, στη κατάσταση που βρίσκεται τώρα, άσφαλώς θα πάθ η καμμία συμφορά.

ΖΩΣΟ, ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Κι' ο θυρωρός πήρε το καπέλλο και το μπαράνι του κι' έτοιμαζόταν να βγ ή, όταν ξαφνικά μισάνοιξε ή πόρτα του θυρωρείου και φάνηκε το γελαστό πρόσωπο του Ζωζό που ρώταγε:

—Μπορούμε να μπουμε, άν δέν είναι άδικαιρία;

Στ' αντίκρουσμα όμως των δυο άνδρών, που φαινόταν καταταραγμένοι ο νεαρός σύντροφος του μάγρημα Βισέτρο έλλαξε τόνο και ρώτησε:

—Μπα, τί τρέχει έδώ πέρα;

—Έπειτα, επειδή εκείνοι σιωπούσαν:

—Μη τυχόν κι' είδατε τον μάγρημα Βισέτρο; πρόσθεσε.

—Θέλετε να μάθω πού είναι ο μάγρημα Βισέτρο; άποκρίθηκε ο Σιμόν.

—Και βέβαια.

—Ε, λοιπόν, μικρέ μου, άν θέλεις να τον προφθάσεις μη μένεις ούτε στιγμή έδώ.

—Τί θα πουν όλα αυτά; φώναξε ο νεαρός εργάτης κυττάζοντας πότε τον ένα και πότε τον άλλον συνομιλητή του.

—Θα πουν, άπάντησε ο θυρωρός ότι ο μάγρημα Βισέτρο έφυγε.

—Και πού πηγαίνει;

—Στην έπαυλη του Μεγάλου Δάσου.

—Στον δρόμο του Σω;

—Ακριβώς! Τόν έξερεις;

—Έτσι φαίνεται! Έργάστηκα σ' αυτόν τον τόπο άλλοτε, όταν ήμουν μαθη-

τευόμενος.

—Τότε, τόσο το καλύτερο! Και μια φορά πού έξερις πού θα πές και τί θα πές, πρέπει να τρέξεις άμέσως.

—Στο Μεγάλο Δάσος;

—Ναι, και μάλιστα στην έπαυλη. Εκεί θα θύξ τον μάγρημα Βισέτρο.

—Αλλά, να με πάρη ο διάβολος άν καταλαβαίνω τίποτε...

—Θα σου πώ εγώ τί τρέχει...

—Έλα λοιπόν, αλλά γρήγορα-γρήγορα!

—Έκαμε ο Ζωζό του όποιου το πρόσωπο άρχισε τώρα να φανερώνη κάποια άνησυχία.

Ο θυρωρός του άνέφερε με λίγα λόγια την σκηνή που συνέβη προ όλίγου στο θυρωρείο, και πρόσθεσε σαν συμπέρασμα:

—Βλέπεις λοιπόν ότι δέν πρέπει να διατάσης καθόλου νεαρέ μου! Πιστεύω δέ, με τις άριδες που έχεις, να φθάσης εγκαίρως...

—Ευτυχώς, που μου μένουν ακόμη κάτι ψιλά από το βδομαδιατίκιο, έκαμε ο Ζωζό, κι' έτσι μπορώ να πάρω ένα άμάξι.

Μετά βγήκε από το θυρωρείο και, πριν κλείση πίσω του τη πόρτα γύρισε προς τους πάντοτε ταραγμένους συντρόφους και φώναξε σφίγγοντας τις γροθιές του:

—Αλλόμονο σ' εκείνον που θ' άγγίξη και μια τρίχα του μάγρημα Βισέτρο!

★

Λίγη ώρα άργότερα ο Ζωζό βρισκόταν στη πλατεία Αγίου Σουλπικίου όπου με πολλή δυσκολία κατώρθωσε να βρη έναν άμαξά, να δεχθή να τον μεταφέρει, τη προεχωρημένη εκείνη ώρα, έξω από το Παρίσι.

Είχαν ξεπεράσει, από πολλή ώρα τα τείχος της πόλεως, κι' ο άμαξάς, στον όποιο ο Ζωζό δέν είχε πη που ακριβώς θα πήγαιναν, άρχισε να ήμουνουρίζει λέγοντας πώς τάλογά του ήταν πολύ κουρασμένα και πώς δέ θα μπορούσαν να συνεχίσουν για πολλή ώρα ακόμα.

Ο Ζωζό άναγκάστηκε να του δώση ένα πεντόφραγκο ακόμα και για λίγη ώρα ο άμαξάς έπαισε να μουμουρίζει. Τό άμάξι όμως προχωρούσε διαρκώς χωρίς ο Ζωζό να λήη πού ακριβώς θα πήγαιναν, όπότε ο άμαξάς του είπε άπότομα κάποια στιγμή:

—Δέ πιστεύω, φίλε άκο, να νομίζω, πώς θα με πές στο Μεγάλο Δάσος, καθώς καταλαβαίνω νάχης σκοπό.

—Μά αφού βρισκόμαστε στο δρόμο του; Έπειτα φθάσαμε, σχεδόν, ή μπας και δέ έξερις πού βρίσκεται;

—Εγώ δέ έξω; Τό έξω πολύ καλά, καθώς και τ' άλογα μου επίσης και, για να έξερης, την ώρα που με βρήκες στη πλατεία μόλις είχαμε γυρίσει από το «Μεγάλο Δάσος» σου!

—Πώς; Τί μου λές;

—Την αλήθεια, διάβολε!

Ο Ζωζό, τινάχθηκε από τη θέσι του και παρ' όλίγω νάπεφτε από τη θέσι του άν δέν τον συγκρατούσε ο άμαξάς.

—Καλά που σ' έβαλα να κάτσης πλάι μου, τού είπε μετά κυττάζοντάς τον περίεργα, τώρα θέλουνα κάτω από τ' άμάξι. Μά τί σούβρε και πήδηξες έτσι;

—Νά, αυτό που μου είπες μου φάνηκε παράξενο.

—Και τί παράξενο βρήκες, σέ παρακαλώ, που πήγα στο «Μεγάλο Δάσος».

—Ποιά ώρα πήγες, αλήθεια;

—Τ' άπόγευμα. Κι' άν θές να μάθης περισσότερα, θα σου πώ ακόμη ότι άπόψε θα γίνη περίφημο γλέντι στο «Μεγάλο Δάσος» ένα γλέντι διαβολέμένο, με σαμπάνια και χιλιά άλλα δυο καλά...

—Και πούδ σ' έπληροφόρησε τόσο

καλά; τόλμησε να ρωτήση ο νεαρός κλειδαράς, του όποιου ή φωνή έτρεμε.

—Ένα παιδί που μου φαινόταν, όπως έσύ, να πάσχη από μελαγχολία.

—Όστε άνοιξες κουβέντα με τον μικρό;

—Βέβαια. Έπειδή όλα εκείνα που κουβαλούσαμε στην έπαυλη, χιλιά δυο πράγματα, είχαν γεμίσει τ' άμάξι τον άνέβασα στην ίδια θέσι που είσαι κι' έσύ τώρα, κι' έκουβεντιάσαμε σ' όλο το δρόμο...

—Α!... μου διηγήθηκε πολλά πράγματα αυτός ο μικρός και, που φαίνεται πως ήξερε πολύ περισσότερα για...

—Για πούδ; διέκρινε ζωηρά ο Ζωζό.

—Τί σ' ένδιαφέρει αυτό έσένα;

—Απλώς για να μάθω.

—Είσαι λοιπόν περίεργος σά γυναίκα;

—Μ' άρέσει να μαθαίνω, αυτό είν' όλο. Κι' αφού αυτό σέ διασκέδασε έσένα, πιστεύω να διασκέδασω κι' εγώ. Έλα, πρόσθεσε προσπαθώντας να χαμογελάση, πιστεύω πως το έμάντησα...

—Για ν' άκούσωμε!

—Θά δειπνήσουν άπόψε στο «Μεγάλο Δάσος».

—Μεγάλη δουλειά! Ύστερα από όσα σου είπα βέβαια δέν ήταν και δύσκολο να μαντέψης πώς θα γλεντήσουν άπόψε στο «Μεγάλο Δάσος». Μόνο πού, είμαι δέβαιος, δέ έξερις το καλύτερο απ' όλη αυτή την ιστορία.

—Για πές να δούμε.

—Α, βλέπεις ότι δέν τα κατάφερες να μαντέψης; Κι' αλήθεια, για πές μου, άφου δέ έξερις τί θα γίνη άπόψε, τί πές να κάνης του λόγου σου εκεί κάτω;

Μπας και πές για καμιά βρομοδουλειά; Ο Ζωζό για λίγες στιγμές έμεινε σιωπηλός μη ξέροντας τί ν' άπαντήση κι' ο άμαξάς πού του φάνηκε ύποπτη ή σιωπή αυτή τράβηξε με δύναμη τα χαλινάρια και τα άλογα σταμάτησαν άμέσως.

—Έλα, είπε στον νεαρό κλειδαρά, μιλια μου, γιατί δέν το κουνώ άπ' έδώ, άν δέ μου πής τί πηγαίνεις να κάνης εκεί κάτω.

—Εχω να δώ κάποιον εκεί, τραύλισε ο εργάτης, μη μπορώντας να κρύψη τη ταραχή του.

—Μπας πές σέ περμένουν να δειπνήσης, και πές για σένα έφεραν το όμορφο κορίτσι;

Ο Ζωζό δέ μπόρεσε πιά να συγκρατηρή περισσότερο.

—Ε, λοιπόν, φώναξε, γι' αυτήν ακριβώς στο Μεγάλο Δάσος!

—Γι' αυτήν;

—Ναι! Για να έμποδίσω να την άτιμάσουν!

—Είπε λοιπόν αδελφή σου; Έκαμε ειρωνικά ο άμαξάς. Όλα αυτά βλέπεις είναι ιστορίες του παλιού καιρού! Κι' έπειτα, άν δέν είναι αδελφή σου είναι τάχα έρωμένη σου;

—Όύτε το ένα, ούτε το άλλο!

—Τότε τί λοιπόν! Τί το θέλεις το κορίτσι αυτό; Άν βρισκεται στην έπαυλη τώρα, θα πη ότι μόνη της θέλησε να πάη, και τότε γιατί να της χαλάσης την ήσυχία; Άκουσε έδώ, βλέπω ότι μου λές πολύ μεγάλα ψέματα. Και δέν θέλω ν' άκούσω περισσότερα!...

Κι' άρπάζοντάς τον από το μπράτσο:

—Έλα, έμπεδος, πήδα κάτω του φώναξε.

Ο Ζωζό κρατήθηκε στην άκρη του καθίσματος και με τόνο σταθερό:

—Και θέλεις να ποζάρης για τίμιος άνθρωπος έσύ; Και τόλμης να μιλάς για ένα κορίτσι, όπως μίλησες, φώναξε...

Δέν έχεις λοιπόν ούτε γυναίκα, ούτε κόρη, ούτε αδελφή;

Και καθώς ο άμαξάς την κύτταζε περίεργα:

—Αν είχες κομματάκι καρδιά, έξηκολούθησε ο Ζωζό, θα χτυπούσες τα άλογά σου να τρέξουν όσο το δυνατό γρηγορώτερα, με κίνδυνο να τα σώσης, και θα μ' έπληγανες τρεχάλα στην έπαυλη. Κι' όχι μονάχα αυτό αλλά θάμπανες κι' έσύ μαζί μου στην έπαυλη για να με βοηθήσης να τσακίσω στο έξυλο όλους έκείνους τους άρχείους που θέλουν να καταχρασθούν την άθωότητα και την έμπιστοσύνη ενός φτωχού κοριτσιού...

Κι' αφού θέλεις να μάθης την αλήθεια, έ, άκου την λοιπόν: Έκει πήγε μια εργάτρια, μια αλήθινή εργάτρια που δουλεύει από το πρωί ως το βράδυ για να θρέψη τον γέρο πατέρα της που είναι σκακτής!

Κι' εκείνοι που την κρατούν εκεί κάτω, έπλασαν ένα μικρό παραμύθι για να μην ύποπτευθ ή τίποτε το δυστυχισμένο το κορίτσι.

Σταμάτησε για μια στιγμή, κύτταζε τον άμαξά κατάματα σαν να θέλε να μαντεύση τί έντύπωσι του προέξηναν τα λόγια του και μετά συνέχισε με έξαψη:

—Δέν είναι βλέπεις κακούργοι από τους συνηθισμένους, αυτοί εκεί κάτω, φίλε μου, είναι άνθρωποι έπιτήδειοι που έξερουν πώς θα κάμουν για να πιάσουν όποιον θέλουν στη παγίδα τους. Αυτή είναι ή αλήθεια. Τώρα άν είσαι τίμιος άν θραπος, όπως λές, σ' έσένα μένει να μάθωμε άν θέλεις ή όχι ν' άτιμασθ ή ένα τίμιο κορίτσι...

Αντί άλλης άπαντήσεως, ο άμαξάς τράβηξε άπότομα τα χαλινάρια κι' άρχισε να μαστιγώνει άλύπητα τ' άλογά του.

—Μπράβο! φώναξε μ' ένθουσιασμό ο Ζωζό άρπάζοντας με τα δυο του χέρια το μπράτσο του άμαξά. Μπράβο σου, είναι πολύ τίμιο και καλά αυτό που κάνεις. Αυτό θα σου λογαριασθ ή, καλέ μου άνθρωπε, γιατί άν έκαμες άλλοιώς, τότε θα γινόσουνα συνένοχος σέ μια κακή πράξη, σ' ένα άποτρόπαιο έγκλημα!...

Ο άμαξάς δέν άπαντούσε. Έξακολούθησε να χτυπά με λύσσα τ' άλογά του και ή άμαξα έτρεχε προς την έπαυλη του Μεγάλου Δάσου, με ήλιγγυόδη ταχύτητα.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ένώ ο κόμης ντέ Μοράν έτρεχε με τα πόδια, κι' ο νεαρός του σύντροφος Ζωζό με το άμάξι, για να σώσουν τη δυστυχ η Τζέννη, εκείνοι που ώρκισθηκαν την καταστροφή της φτωχής εργάτριας έπαιρναν τα τελευταία μέτρα τους για την έπιτυχία της άποτρόπαιης έπιχειρήσεώς τους.

Πράγματι, μόλις ο Γκοντράν και ή κόρη του έπέστρεψαν στο μέγαρο της όδου Αγίου Δομνίκου από την Γενική Είσαγγελία σκέφθηκαν ότι έπρεπε να βεβαιωθούν και οι ίδιοι ότι ή κόρη του ντέ Μοράν ίδεν θα μπορούσε πιά να τους είναι επικίνδυνη.

Και ο Γκοντράν, που, ύστερα από τη συζήτηση που είχε με τον εισαγγελέα, κατάλαβε ότι ή θέσις τους δέν ήταν καθόλου ευχάριστη φώναξε κάποια στιγμή με σφιγμένα δόντια:

—Γιατί ή τύχη θέλησε να σωθ ή το κορίτσι αυτό, τότε που είχε ριχθ ή στο Σηρούνα;

Η Λευκή που μάντευε την άγωνία του πατέρα της άπάντησε με σταθερή φωνή:

—Τάχα δέ μπορεί να βρεθ ή τρέλος

να γίνη σήμερα εκείνο που άπέτυχε άλλος;

Ο Γκοντράν σήκωσε τα μάτια του και κύτταζε τη κόρη του.

—Ναι, άποκρίθηκε εκείνη, χωρίς καμιά συγκίνησις να φανή στο πρόσωπό της, το έπαναλαμβάνω, πώς είναι ακόμα καιρός να καταστραφή εκείνο που έκαμε ή τύχη... Είναι τάχα ανάγκη να έξηγηθ ή σαφέστερα;

Ο Γκοντράν σούφρωσε τα φρύδια του. Δέν ήταν όμως αυτό έκφρασις σιωπηρής μομφής. Η έκφρασις εκείνη έσήμαινε ότι ο πατέρας ήταν σύμφωνος με τη κόρη του κι' έπεδοκίμαζε δολοκληρωτικά ό,τι εκείνη έκαμε και σκεπτόταν.

—Άλλως τε ή Λευκή έσπευσε άμέσως να έξηγήση τη σκέψη της:

—Έχωμε, είπε, παρασκευάσει τα πάντα για να μη λείψ ή τίποτε στο Μεγάλο Δάσος, τη τελευταία στιγμή.

—Τό φαντάζομαι, αφού ανέλαβες έσύ να κάμης τις προπαρασκευές.

—Και μπορώ να έγγυηθ ή ότι για τη σκηνή του δράματος, της όποιας ο φίλος μας Ντεζανιέρ θα είναι ο ήρωας, δέν θα λείψ ή τίποτε.

Ο ντ' Ωμόν σκεπτόταν ένψ συγχρόνως άκουε.

—Έξερις, επανάλαβε ή νέα, ο Ιπποκόμος μου Άρσιμπάλντ έφυγε με τις προμήθειες, που χρειάστηκαν ένα δολόκληρο άμάξι, το μεσημέρι και τοούδωσα κι' ένα γραμμα για τον Ντεζανιέρ...

—Γράμμα! Τί τούγραψες λοιπόν του Έδουάρδου;

—Τί τούγραφα; Μα ό,τι έτρεπε να μάθ η. Κι' έπειτα είχα δυο πράγματα σοβαρά να του γνωστοποιήσω. Μιά σύστασι σύσώδ ή και μια συμβουλή που μο' ένέπνευσε ή φρόνησις...

—Αηλαδή;

—Να μη χρονοτριβήση πολύ, γιατί ο ελάχιστος διαταγμός μπορούσε νάχη δυσάρεστες συνέπειες και δεύτερο, για να φθάση στο άναγκαίο, το άπαραίτητο άποτέλεσμα, να έξερη να μεταχειρισθ ή ατακα λ ή λ ω ε στην μοτιλία με το κ δ κ κ ν ο πώμα...

Ο Γκοντράν άνεπήδησε.

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε με ζωηρότητα.

—Ο Ιπποκόμος Άρσιμπάλντ, άποκρίθηκε άδίστακτα ή Λευκή, έπήρε, άνάμεσα στις άλλες προμήθειες και μερικές μοτιλίες σαμπάνια.

—Τό έξω.

—Εκείνο όμως που δέν έξερις είναι ότι μια από τις μοτιλίες αυτές έχει πώμα από κόκκινο κερί. Κι' αυτό, όπως είναι εύνητο, για να διακρίνεται από τις άλλες σέ τρόπο ώστε ο φίλος μας Ντεζανιέρ να μη δυσκολευθ ή καθόλου, ούτε και προς στιγμήν καν, να βρη πού βρίσκεται το κρασί που προορίζεται για την εργάτρια αυτή!

—Όλα λοιπόν τα σκέφθηκες;

—Έτσι κάνει εκείνος που θέλει να έπιτύχ η τον σκοπό του...

—Καλά, κι' έπειτα;

—Αν ο Ντεζανιέρ καταλάβ η, και δέ μπορεί παρά να καταλάβ η, τη συμβουλή που του δίδω, θα μπόρεση να χρησιμοποίηση όπως πρέπει το περιεχόμενο της μοτιλίας με το κόκκινο πώμα και προπάντων έπαρκώς...

—Για να παρατείνη τον ύπνο, ψιθύρισε ο Γκοντράν.

—Επ' άόριστον! πρόσθεσε ή Λευκή.

Έπληκολούθησε λιγότερη σιωπή και μετά σηκώνοντας το κεφάλι του ο Γκον-

τρών :

— Όλα θα πάνε καλά, είπε, υπό ένα άρο όμως.

— Ποιόν πατέρα ;

— Υπό τον όρο να δ ε χ θ η εκείνη να δειπνήση!

— Η Λευκή ντ' Ωμόν ξέσπασε σε γέλοια.

— Αν γίνη άλλοιώς, απεκρίθηκε ξηρά, πιστεύω πως θάχετε δ α σ κ α λ ε ψ ε ι καταλλήλως τον φίλο σας. Έδουάδο, ώστε να ξέρε πως θα ενεργήση.

— Φυσικά και τού μίλησα. Τού συνέστησα μάλιστα ότι δεν πρέπει να τον ξεπεράση καμιά σκέψις και ότι όφειλει να επιδείξη δραστηριότητα, δύναμι θελήσεως, αδιαφορία προς τις παρακλήσεις, ικεσίες, φωνές...

— Ω ! τις φωνές ! διέκοψε η Λευκή. Μά ποιος μπορεί να τις άκουση. Μήπως η έπαυλις δεν εινε έντελώς άπομονωμένη ; Τό σπίτι τού φύλακα, στο όποιο κατοικεί η κυρία Μπερέν, εινε πολύ μακριά ώστε να μπορούν να φθάσουν ώς εκεί οι πνιγμένες φωνές — γιατί πιστεύω ότι ο κ. Ντεζανιέρ θα φροντίσει να τις καταπνίξη — τού θύματος. Κι' έπειτα, έντός άπ' αυτό, στο περίπτερο τού φύλακος δεν εινε κανείς άλλος άπόψε έντός από την κ. Μπερέν.

— Και η Φραγκίσκα εινε τυφλή ! Εκαμε ο Γκοντράν τού όποιου τα μάτια άστραψαν από άγρια χαρά.

— Ένας λόγος περισσότερος κι' αυτό. Γιατί κι' αν άκουε ακόμα τις επικλήσεις και τις φωνές ή κ. Μπερέν, δε θα μπορούσε να βοηθήση την εργάτρια.

— Καλά, αλλά εινε μού φαίνεται κι' ο Μαρσιάλ.

— Λέτε να εινε εκεί ;

— Ίσως !...

— Δεν πιστεύω ! απεκρίθηκε με δύναμι η Λευκή.

— Και όμως αυτό θα ήταν ο κίνδυνος, αν υπάρχη τοιούτος.

— Όχι πατέρα, κανένας κίνδυνος δεν ύπάρχει. Οι φωνές δεν πρόκειται ν' άκουσθούν στο περίπτερο, ούτε στα πρώτα δένδρα τού πάρκου καν θα φθάσουν. Κανείς λοιπόν κίνδυνος έι μέρος τού περιπτέρου. Εξ άλλου εφρόντισα κι' άπειράκινα όλο τó προσώπιό της επαύλεως κι' άποφασίσαιμε με τόν Ντεζανιέρ, πως ο Άρσιμπάλ, ο Ιπποκόμος μου θα εινε ο μόνος πού θα σερβίρη στο τραπέζι και πού θα εινε και έτοιμος για κάθε ένδεχόμενο. Καί ξέρεις, πατέρα, μέχει ποίου σημείου μπορώ να βασισθώ στον ύπνρετή μου αυτόν...

— Μά είσαι τόσο βεβαία γι' αυτόν ;

— Σου έγγυώμαι άδίστακτα για την πίστι τού Ιπποκόμου μου τόν όποιο δε δύσκολεύθηκα καθόλου να έπιφορτίσω με μιά προφορική παραγγελία.

— Και μπορώ να μάθω ποιά εινε αυτή η παραγγελία ;

— Η Λευκή άνεσκήρτησε ελαφρά και τα μάτια της άστραψαν από άγρια χαρά.

— Μάθετε λοιπόν πατέρα, άπήντησε με σφιγμένα δόντια, ότι ο Ιπποκόμος μου θα μπορέση μόνος του, εάν ο φίλος σας Ντεζανιέρ φανή κατώτερος της έπιχειρήσεως πού τού άναθέσαμε, να έντελέση τις διαταγές μου, όποιεσδήποτε κι' αν εινε...

★

— Ο Γκοντράν έσημειε τó κεφάλι κι' έμεινε σκεπτικός. Ύστερα από την επίσκεψί του στον εισαγγελέα δεν εινε πιά ούτε την τόλμη ούτε την πεποίθησι πού εινε πρώτα στον έαυτό του. Μπρός στο

φάσμα τού κινδύνου τó πνεύμα του, τó πρδ όλίγου μόλις τόσο γόνιμο πρ σατανικές έπινοήσεις πνεύμα του, λές κι' άρτιόταν πιά να τόν έξυπηρετήση. Η ιδέα μιάς τρομερής τιμωρίας τόν κρατούσε κάτω από διαρκή τρέμο. Καί τις στιγμές αυτές ακόμα πού συζητούσε με την κόρη του τις πιθανότητες έπιτυχίας πού μπορούσε νάχη τó από τόσο καιρό μελετώμενο σχέδιό τους, ο θθλμος έννοιωθε την άμφιβολία να εισχωρή στο πνεύμα του.

— Η Λευκή άπ' έναντίας, δεν εινε χάσει τίποτε από την τόλμη της, από την άφοβία της για τó κακό. Περισότερο από κάθε άλλη φορά, ήξε τώρα έμπιστοσύνη στα σχέδιά τους. Η φαντασία της εργαζόταν με πυρετώδη σπουδή σαν ναβρισκε μεγαλύτερη διανοητική και ψυχική δύναμι όσο ο κίνδυνος μεγάλωνε και πηλίσαιζε.

Κι' ένφ ο πατέρας της έννοιωθε να τόν καταλαμβάνει ίλιγγος μέσα στον εγκληματικό κύκλο πού εινε μπλέξει, εκείνη τούταντίον ξανάφερνε στη μνήμη της όλα τα γεγονότα πού ειναν συντελεσθή την άποφράδα εκείνη μέρα, για να δη μή πως ύπήρχε καμιά σκέψις μεταξύ τών έπεισοδίων πού ειναν έντυλιγθή τó ένα ύστερα από τó άλλο μέσα σε λίγες ώρες.

Κι' από συμπέρασμα σε συμπέρασμα, έφθασε στο να θυμηθί ότι η εργάτρια της εινε μίλησει για έναν ήλικομένο άνθροπον, πού μπορούσε να τόν θεωρή ως πατέρα της και πού τόν άγαπούσε όσο και τόν πατέρα της. Θυμήθηκε ότι η Τζέννη της εινε διηγήθί ότι ο άνθροπος αυτός έτρεφε γι' αυτήν πατρική στοργή από την ήμέρα πού έτυχε να την σώση από τόν Σηκουάνα όταν κακούργα χέρια την έρεξαν στον ποταμό για να την πνίξουν.

Ξαφνικά με άλλη λεπτομέρεια ξαναρχόταν τώρα στο μυαλό της Λευκής. Επρόκειτο για τις συχνές έπισκέψεις πού έκαμε συχνά ο σωτήρας της Τζέννης στην οικογένεια Μενιέ.

Θυμόταν πράγματι η Λευκή ότι η εργάτρια της εινε πη ότι κάθε βράδυ, άμα τελείωνε τή δουλειά του, ο γηραιός φίλος της δεν παρέλειπε από τώ να πηγαίνη να την βλέπει, ότι έμενε λίγη ώρα μαζί της και με τούς γονείς της και ότι δεν έφραγε ποτέ αν δεν την φιλούσε στο μέτωπο...

Οι λέξεις « α μ α τ ε λ ε ι ω ν ε τ η ν ε ρ γ α σ ι α τ ο υ » της ξανάρχονταν όλοένα στο μυαλό για να κάμουν να γεννηθί σ' αυτό μιά ύπόθεσις άρκετά άόριστη στην άρχή, αλλά πού δεν άργησε να πάρη μεγάλη σπουδαιότητα, γιατί γυρίζοντας προς τόν πατέρα της η Λευκή τού διηγήθηκε την συζητήσι πού εινε με την εργάτρια, πριν την άποστείλη στο Μεγάλο Δάσος, και τα συμπεράσματα πού πίστευε πως μπορούσε να βγάλη από την συζητήσι.

Από τις πρώτες λέξεις ο Γκοντράν τέντωσε τ' αυτί. « Ότι τούλεγε η Λευκή τόν ένδιέφερε ζωηρά. Φαινόταν μάλιστα ότι τó πνεύμα του ξαναβρήκε, ξαφνικά, όλη του την διαύγεια.

— Εξακολούθησε, εινε στην κόρη του, και πές μου την γνώμη σου, όποιαδήποτε κι' αν εινε !

— Η γνώμη μου εινε ότι η τύχη εργάστριας παράδοξα έναντίον μας σ' όλη αυτή την ύπόθεσι. Έχω τó προαίσθημα πως δεν θ' άργήσωμε ν' ανακαλύψωμε πράγματα φοβερά, καταπληκτικά...

— Τί θέλεις να πής μ' αυτό ; Μη τάχα ύποθέτεις ότι η τύχη προσήγγισε τόν πατέρα στην κόρη αυτήν πού εκείνος την θεωρούσε πεθαμένη ;

— Ναί, τó προαισθάνομαι, σάς λέγω.

Και μετά λιγδότηγη σιωπή :

— Μπορούμε άλλως τε να βεβαιωθούμε γι' αυτό, πρόσθεσε.

— Μά ποιά τρόπο ;

— Η Λευκή συγκέντρωσε τις σκέψεις της για λίγες στιγμές και μετά ύψώνοντας τó κεφάλι :

— Άκουσε, πατέρα, εινε : η εργάτρια αυτή, η Τζέννη Μενιέ — θά μού έπιτρέψης να της δίδω τó όνομα αυτό — όταν μού μίλούσε για τόν άνθροπο πού την έσωσε, μ' έβεβαίωσε ότι τó άτομο αυτό ήγαινε και την έβλεπε κάθε βράδυ, όταν τελείωνε την δουλειά του...

— Λοιπόν ;

— Συμπεραίνω λοιπόν άπ' αυτό ότι ο άνθροπος αυτός θα εινε ή ύπάλληλος ή εργάτης.

— Έχεις δίκαιο ! έπιδοκίμασε ο ντ' Ωμόν.

— Εκείνο άλλως τε πού μού στερεώνει την γνώμη αυτή, εινε ότι η εργάτρια μού διηγήθηκε επίσης ότι ο « σωτήρας » της συνωδευόταν κάθε βράδυ, από έναν φίλον του, πολύ νεώτερον άπ' αυτόν...

— Εινε λοιπόν, κατά την γνώμη σου, κανένας συνάδελφος ;

— Εινε τούλάχιστον πολύ πιθανόν να εινε έτσι...

— Συμφωνώ ! έκαμε ο Γκοντράν. Κι' άφου σκέφθηκε για μιά στιγμή :

— Άλήθεια ! θυμάμαι πράγματι, πρόσθεσε, πως στην άρχή άπευθύνθηκα, μέσα στο συμβολαιογραφείο τού Ντεγκυαλό, σ' έναν νεαρόν εργάτη για να μās άνοιξη τó κιβωτίδιο, κι' ότι εκείνος μη θεωρώντας άρκετά ίκανό τόν έαυτό του για την δουλειά αυτή έπρότεινε σ' ένα γέρο φίλο του — δηλαδή στον κόμητα ντ' Μοράν πού ήλθε στο μεγάλο μας — να αναλάβη τó άνοιγμα τού κιβωτίου.

— Όλα αυτά εινε άρκετά περιεργα, θά τó όμολογήσετε !

— Νομίζω ότι εινε περισσότερο παράδοξα άπ' ό,τι φανταζόμαστε.

— Εγώ όμως θά τά ξεδιαλύω τελείως ! εινε η Λευκή χτυπώντας τó πόδι της με πείσμα.

— Και πως θα κάμης να μάθης ;...

— Άρκει να ζητήσω πληροφορίες ! διέκοψε η Λευκή.

— Από ποιόν ;

— Μά άπλούστατα, από τόν θυρωρό Σιμόν. Αυτός δεν μούφερε την εργάτριά ; Φυσικά θά συνάξη στο διαμέρισμα τών Μενιέ και ξέρει, καλύτερα από κάθε άλλον, ποιά πρόσωπα βλέπουν τούς ανθρώπους αυτούς... Συνεπώς θά μάθω άπ' αυτόν εάν οι δυο άνθροποι για τούς όποιους μίλησε η νέα ειναι εργάτες...

— Τότε δεν πρέπει να χάσωμε πιά ούτε στιγμή για να θέσωμε τó σχέδιό σου σ' ενεργεια, και ξέρεις, Λευκή, ότι οι στιγμές ειναι πολύτιμες. Άς φύγωμε λοιπόν άμέσως.

Πήραν κατά σύστασι της Λευκής, ένα άγοραίο άμάξι, συνέστησαν στο προσώπικό να μην άνοίξουν σε κανένα κατά την άπουσία τους, και κατευθύνθησαν προς την πλατεία Άγίου Σουλπικίου. Εκεί, κατέβηκε μόνη της η Λευκή, γιατί έκρινε πως δεν έπρεπε ν' αφήση τόν πατέρα της να παρουσιασθί την ώρα εκείνη στο θυρωρείο, όπου μπορούσε νάχη καμιά άνεπιθύμητη συνάντησι, τού συνέστησε να την περιμένη μέσα στο άμάξι και, πεζή, τροχώρησε προς την κατοικία της όδου Περιστερεώνας...

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΜΙΑΗ ΤΟ ΚΡΑΣΙ...

Μόλις έφυγε, τρέχοντας, από τó θυρωρείο ο Ζωξδ για να προλάβη να βοηθήση τόν μάρμπα Βισέτ, ο Σιμόν άφου έκαμε στην άρχή ν' άκολουθήση τόν εργά-

τη, βλέποντας τόν Μενιέ να κάθεται με σκυμμένο τó κεφάλι στο κάθισμα τού φώναξε με άργη :

— Δεν μού λές, Μενιέ, έτσι θά μείνωμε εδώ, σαν δυο ήλιθιοι, σαν δυο άνικανοι ; Τί κάθεται και κλαίς τώρα ; Έλα μαζί μου ! Έλα, έσύ πού κινδύνευσες να πνιγής για να σώσης αυτήν πού τόση ανάγκη έχεις τώρα, δεν πρέπει να κάθεται και να κλαίς. Γιατί, σου δίνω τόν λόγο της τιμής μου, πως θά προτιμούσα να την έβλεπα ακόμα στον Σηκουάνα, παρά μέσα στα νύχια τού άχρείου πού την κρατεί σήμερα !... Έλα, Μενιέ, κουνήσου ! Είμαι μεγάλο έγκλημα να σώσης ένα άθώο πλάσμα και να τ' αφήσης τώρα να άτιμασθί...

Στην τόση εύλωτη αυτή προτροπή τού Σιμόν ο Μενιέ έδειξε πως ήταν έτοιμος να τόν άκούση, αλλά άδικα δοκίμασε να σταθί όρθιος. Τα γόνατά του λυγίζαν και τó σώμα του έτρεμε σπασμωδικά σαν ο δύστυχος άνθροπος νάταν έτοιμος να σωριασθί άναίσθητος στο πάτωμα. Κατέβαλε ώστόσο μιά ύστατή προσπάθεια, αλλά μόλις κατόρθωσε να κάμη λίγα βήματα κλονίστηκε και έπεσε στην άγκαλιά τού Σιμόν πού πρόλαβε να τόν ύποστηρίξει.

Και ο ψυχικά συντριμμένος φίλος τού θυρωρού τραύλισε με φωνή πουτρεμε :

— Βλέπεις καλά ότι δεν μπορώ... δεν μπορώ, Θεέ μου !

— Ο Σιμόν άναγκάστηκε να έπαναφέρει τόν δύστυχο Μενιέ ως την πολυθρόνα επάνω στην όποία τόν έβαλε να καθήση, ψιθυρίζοντας :

— Μωρέ ! Τί συμφορά ειναι τούτη !

Και με δάκρυα στα μάτια από την συγκίνηση :

— Για κούταξε, φίλε μου, πρόσθεσε, σε τί θέσι βρισκομαι ; Εκείνη ειναι εκεί κάτω αυτή την στιγμή και θά παλεύη με τόν άχρείο εκείνον πού ειναι οικογενειακός φίλος τού σπιτινοικοκύρη. Έτούτος έδώ ειναι έτοιμος να τά τεντώση, αν δεν μείνω να τόν περιποιηθώ, Θεέ μου, τί συμφορά ειναι αυτή !

Και καταθυμωμένος ο Σιμόν έρχισε να διαδίζη νευρικά ψιθυρίζοντας λόγια άκατάληπτα μέσ' από τα όποια ξεχώριζε ή φράσις :

— Εγώ ! Εγώ ! Τα φταίω όλα !

Κι' επανέλαβε πολλές φορές τη φράσι αυτή χτυπώντας με δύναμι τó στήθος του και χωρίς να παύση να πηγαυοεχεται στο θυρωρείο, όποτε κάποια στιγμή τα βλέμμάτα του έπεσαν επάνω στο τραπέζι κι με τó γεμάτο μπουκάλι και τα δυο ποτήρια...

Καρφώθηκε άπότομα στη θέσι του. Τα μάτια, εξαγριωμένα, πετάχτηκαν έξω από τις κόγχες τους, ένφ μιά πνιγμένη φωνή έθγαινε μέσα από τα σφιγμένα δόντια του :

— Α ! Έσύ, έσύ είσαι ή άφορη ή λων...

Και, πριν τελειώση την φράσι του πήδησε προς τó τραπέζι, άρπαξε τó μπουκάλι και τά ποτήρια και τά κομμάτισε στον τοίχο.

Ο θόρυβος της πόρτας πού άνοιγόταν άπότομα τόν έκαμε ν' άναπηδήση.

Με ύφος άγέρωχο και βήμα σταθερό έμπαινε τώρα στο θυρωρείο η Λευκή.

Η Λευκή, πριν άποκριθί, διέτρεξε με τó βλέμμα της τó έσωτερικό τού δωματίου, βεβαιώθηκε ότι ο κόμης ντ' Μοράν δεν ήταν εκεί κι' ούτε μπορούσε νάταν στο σπίτι τού Μενιέ, άφου έβλεπε τόν ίδιο έαυλωμένο στην πολυθρόνα, κι' άναγκώντας τότε όλη την τόλμη και τó θράσος της :

(Άκολουθεί)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

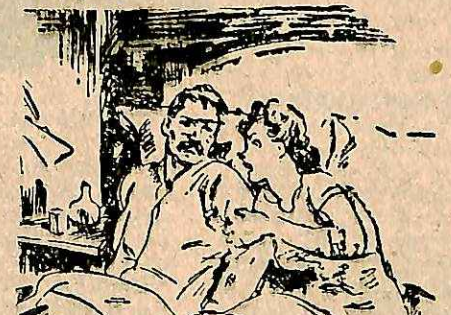
ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΚΙ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΗΝ εποχή εκείνη ήμουν φύλακας σ' ένα μεγάλο κτήμα και τó σπίτι μου ήταν στη μέση ένός δάσους. Πέντε μονοπάτια κατέληγαν εκεί. Τό σπίτι εινε δύο δωμάτια και ήταν τριγυρισμένο από ένα κηπάκο, περιμεινόμενον με μιά καγκλωπι πόρτα αντί κρυ στην είσοδο τού σπιτιού.

Επάνω από την πόρτα τού κήπου ήταν κρεμασμένο ένα καμπανάκι, με μιά μικρήν άλυσίδα άφημένην άπ' έξω, για να χτυπούν οι έπισκέπται, πού έρχονταν πολύ σπάνια στο σπίτι μας. Γύρω από τó σπίτι τα δένδρα ήταν τόσο ψηλά, πού μας έκρυβαν πάντα τόν ήλιο.

Σχεδόν όλη την ήμέρα άπουσίαζα και ή γυναίκα μου έμενε άπαρσμένη στην κουζίνα. Καί ο φόβος της έμεγαλανε πολύ τó δειλινό, όταν ο άέρας έσειε με δύναμι τις κορυφές τών δένδρων.

— Άκου, λοιπόν. Χτυπάει τó καμπανάκι ! Κάποιος ειναι !

Επειδή την εποχή εκείνη η γυναίκα μου ήταν λιγάκι άρρωστη, εφρόντιζα πάντα να βρίσκομαι στο σπίτι προτού νυχτώση καλά. Έκτος από δυο λαθροήθρες, ο άλλος κόσμος τά εινε καλά μαζί μας. Άλλά οι γυναίκες εινε πάντα νευρικές και τρομάζουν με τó παραμυθό. Καί ακόμα πού πολύ όταν εινε άρρωστες σαν τη δική μου.

Ένα βράδυ, εινά επιστρέφει στο σπίτι μου μισοπεθαμένος από την καύρασι. Έφαγα λιγάκι και άμέσως έπεσα να κοιμηθώ. Δεν ξέρω πόση ώρα κοιμόμουν, όταν ή γυναίκα μου με ξύπνησε άπότομα.

— Άκουσε, Ίδαν, μού εινε σιγά, με άγανία. Έχτύπησε τó καμπανάκι...

Εκείνη τη στιγμή τó ρολόι έχτύπησε τις δυο μετά τα μεσάνυχτα. Έν τω μεταξύ εινε σπρωχθί σφοδρός άνεμος και ή κακοκαιρία λυσσομανούσε.

— Κοιμήσου, εινά της γυναίκας μου. Θά άνειρευθής.

— Καλέ, τί άνειρευθής ! Έχω δυο ώρες να κοιμηθώ.

Ο άέρας σούλιαζε έξω. Έλεγε κι' ήταν χίλιοι δαίμονες και χίλια θηρία σε μιά γιγάντεια πάλη. Η γυναίκα μου σφίχτηκε στο πλευρό μου, μουρμουρίζοντας :

— Άκου, λοιπόν, τó καμπανάκι, τó καμπανάκι ! Χτυπάει... Κάποιος ειναι...

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή έκουσα κι' εγώ τόν χτύπο της μικρής καμπάνας.

— Θά ειναι ο άέρας πού φυσάει άνα-

μεσα στα δένδρα και τούς θάμνους, της εινά για να την καθυστερήσει.

— Καλέ, ποιος άέρας !... Δεν ξέρεις πως τó καμπανάκι εινε προφυλαγμένο άπ' τόν άέρα ; Κάτι άλλο θά ειναι.

Από τόν τρόπο πού μίλουσε, έκατάλαβα ότι σκεφτόταν τα πνεύματα, τα φαντάσματα και άλλα παρόμοια. Της έπιασα τά χέρια και εινά πως έβαιγαν από τόν πυρετό, ένφ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

Θέλησα ν' άνάψω φώς, άλλ' αυτή κρεμάστηκε κυριολεκτικώς επάνω μου, για να μ' έμποδίση.

Άκούμπησε τó κεφάλι της στο μαξιλάρι, την παρακάλεσα να ήσυχάση και ύστερα από λίγο ο άέρας έσταμάτησε. Άλλά και πάλι άκουσα τó καμπανάκι να χτυπάη τρεις φορές. Τότε σηκώθηκα και, όπως ήμουν, με τó ποναίμιο, άρπαξε τó τουφέκι.

— Μην πας πουθενά !... Θά σε σκοτώσουν, Ίδαν !... βογγούσε ή γυναίκα μου. Μη μ' αφήσης μόνη...

— Καί ο σατανάς αν ειναι, θέλω να μάθω τέλος πάντων τί συμβαίνει !

Και ένφ ή γυναίκα μου, μισοπεθαμένη από τόν φόβο, έκρυβε τó πρόσωπο κάτω από τις κουβέρτες, άνοιξα λίγο τó παράθυρο κι' εφώναξα :

— Ποιος ειναι ;

Κανείς δεν άπήντησε, αλλά τó καμπανάκι έχτύπησε άκόμη δυο φορές.

Τό φεγγάρι έλαμψε σ' ένα κομμάτι καθαρό τ' ουρανού και άνοιξα άπότομα τó παράθυρο. Δεν ύπήρχε κανείς, ούτε μπροστά στην πόρτα ούτε άπ' έξω από τη μάντρα.

— Τό νού σας ! εφώναξα. Θά πυροβολήσω !

Άλλά δεν φαινόταν τίποτε, άπολύτως, κάτω άπ' τα δένδρα και άκουγόταν μονάχα ο άέρας.

Εφρόρεσα διασπικά τó πανταλόني μου και με τó όπλο γεμάτο στα χέρια, έπήδησα από τó παράθυρο. Έκιστα τρέχοντας τó γύρο τού σπιτιού, και όταν βρεθώκα στο πίσω μέρος, άκουσα πάλι τó καμπανάκι να χτυπά.

Ξαναγύρισα μπροστά στο σπίτι, με τά δόντια σφιγμένα και στάθμια κάτω άπ' τó καμπανάκι, έτοιμος να πυροβολήσω.

Τά σούρλιασμα τού άέρα έρχισαν πάλι. Ένα σύννεφο πέραςε πάλι μπροστά από τó φεγγάρι, κι' ένα πικρό σκοτάδι άπλώθηκε τριγύρω. Μετά έγινε πάλι φώς και την ίδια αυτή στιγμή τó καμπανάκι ξαναχτύπησε επάνω άπ' τó κεφάλι μου.

Επήδησα στα πλάγια σαν να με δάγκωσε φίδι ! Τό καμπανάκι κουνιόταν μπροστά μου, χωρίς να τραβάη κανείς την άλυσίδα.

Τότε έχασα κυριολεκτικώς τó νού μου, έσήκωσα τó όπλο κι' έπυροβόλησα.

Ένα σούρλιασμα άκούστηκε μετά τόν πυροβολισμό. Η γυναίκα μου, τρελλή από τó φόβο της, εινε λιποθυμήσει. Καί από τó έσωτερικό της μικρής καμπάνας έπεσαν, θορυβή πληγόμενες, δυο έρωτευμένες νυχτερίδες.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΠΕΚΙΝΟΥΑ

«Ένα εὐθυμο γαλλικό διηγηματάκι
υπό Ε. ΑΝΤΕΝΙ

Σ ΕΝΑ μικρό ρεστωράν του Κλιού, ο νεαρός Άντριέν Φλεριό, καλλιτέχνης ζωγράφος, και η Γκαμπύ Πομμιέ, η μικρή φίλη του, ήταν καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλον και έτρωγαν χωρίς όρεξη το λιτό γεύμα τους.

Δεν μιλούσαν καθόλου με ταξί των, αλλά από τον τρόπο που έκτυπαζον, ένοιωθε κανείς το θυμό που έβραζε μέσα στα στήθη τους.

Ξαφνικά, η θύελλα έξέσπασε.

— Αυτός δεν είναι θεός! φώναξε ο Άντριέν, πετώντας μακριά το πηρούνι του. Ασφαλώς δεν είναι θεός!

— Είναι ένα τέρας! παρετήρησε η Γκαμπύ με ωργισμένο ύψος. Και όλα αυτά για να μη μπορέσω να πάρω τα σκουλαρίκια μου!

Η συζήτησις διεκόπη από την άφιξη ενός νέου, που, αφού έχτυπησε φιλικά στον ώμο τον Άντριέν και έσφιξε το χέρι της Γκαμπύ, εκάθισε στο τραπέζι τους.

— Καλημέρα, Φιλίπερ.

— Καλημέρα, Λαστιέ.

— Λοιπόν τί έγινε; έρώτησε ο νέος, που η Γκαμπύ είχε χαιρετήσει με το όνομα και ο Άντριέν με το επώνυμό του.

— Τί έγινε; απήντησε ο Άντριέν. Τίποτε!

— Ο θεός δεν έδωσε τα πεντακάσια φράγκα;

— Είναι ένα τέρας! έπα- νέλαιβε η Γκαμπύ.

Ο Άντριέν έξεσπάθωσε

— Τό τέρας, ο θεός σου, διώρωσε η μικρή Γκαμπύ, που επέμενε στον χαρακτηρισμό της.

— Όπως θέλεις, συμφώνησε ο Άντριέν. Τό τέρας ο θεός μου, η φιλενάδα που και το σκυλάκι της φιλενάδας του. Η Αίμιλι — την λένε Αίμιλι — τό λατρεύει. Δεν πηγαίνει πουθενά χωρίς τό πεκινόα της...

Ο Φιλίπερ σκεπτόταν από αρκετή ώρα. Σε μία στιγμή έσκασε στα γέλια.

— Τί βρίσκεις για να γελάς; ρώτησε θυμωμένος ο Άντριέν.

— Τίποτε! Μια ιδέα!

Έπειτα γύρισε προς τη νέα.

— Θα τά έχης τά σκουλαρίκια σου, μικρή Γκαμπύ,

είπε. Αύριο κιόλας!

Τό ίδιο βράδυ, έγινε μεγάλος θόρυβος στο «Ρουαγιαλ - Μπάρ», όταν η Αίμιλι παρετήρησε σε μία στιγμή ότι ο Ρί - Κί, τό αγαπημένο πεκινόα της, είχε εξαφανισθή και ότι δεν είχε απομείνει απ' αυτό τίποτε άλλο εκτός από τό λουρί που, πού ήταν δεμένο από τό πόδι μιάς καρέκλας.

Η Αίμιλι τά έβαλε πρώτα με τον θείο Ντυπονσώ, που βυθισμένος στο διάβασμα της έφημερίδας του, δεν είχε προσέξει τίποτε και έπειτα με όλους τους άλλους πελάτες. Πώς δεν έπρόσεξε κανείς ότι της είχαν κλέψει τό σκυλί της;

— Θα άρρωστήσω από τό κακό μου! έφώναξε.

Ο μπάρμαν συνεβούλευσε τότε να βάλουν μία μικρή άγγελία, στις έφημερίδες.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, όλες οι έφημερίδες έδιναν την περιγραφή του Ρί - Κί. Όποιος τό εύρη — προσέθετε η άγγελία, να τό φέρη στη δεσποινίδα Αίμιλι Ζαντέν, δδός Μονσώ αριθ. 12 και θα λάβη άμοιβήν χίλια φράγκα.

Λίγη ώρα πριν από τό μεσημέρι, ο Φιλίπερ Λαστιέ, κρατώντας τον Ρί - Κί στην άγκαλιά του, χτυποδσε στην πόρτα του αριθμού 12 της οδού Μονσώ.

Η υπηρέτρια, μόλις τον είδε, του άνοιξε άμέσως, φωνάζοντας:

— Δεσποινίς Αίμιλι, τό σκυλί! Έφεραν τον Ρί - Κί!

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΑΝΤΕΝΙ

Ο Φιλίπερ άκουσε τό τε έναν θόρυβο έπίπλων, πού άναποδογυρίζονταν και μία στιγμή έπειτα, είδε τη δεσποινίδα Αίμιλι Ζαντέν, ντυμένη με πολυτελή πυζάμα, πού ώρμησε μέσα στο χάλι.

— Αγάπη μου! Μικρούλι μου! Ρί - Κί! Ρί - Κί!

Αφού έγέμισε με φιλικά τό μουσουδι του, παρετήρησε τέλος τον Φιλίπερ, πού έπεριμένε τό τέλος όλων αυτών των διαχύσεων.

— Αλλά, καθήστε, κύριε. Δεν ξέρω πώς να σάς ευχαριστήσω. Έφοβόμουνά τόσο μήπως μου έκλεψαν τον Ρί - Κί... Είναι ευτύχημα ότι τον βρήκατε άστεις... Πώς τον βρήκατε; Πέστε μου γρήγορα...

Ο Φιλίπερ διηγήθηκε τότε την ιστορία πού είχε σχεδιάσει. Τό προηγούμενο βράδυ, είπε, κατά τις έντεκα, την ώρα πού έγύριζε σπίτι του, είδε ένα μικρό σκυλάκι πού ήταν μόνο του στο δρόμο και φαινόταν πώς δεν ήξερε πού να πάη. Τό έπηρε τότε μαζί του για να μην πέση σε κακά χέρια. Έπειτα, τό πρωί, έδιάβασε την άγγελία στις έφημερίδες και τό έφεραν τώρα στην ιδιοκτήτριά του.

Λέγοντας αυτά, έσηκώθηκε από τό καθισμάτου. Αλλά η Αίμιλι τον συνεκράτησε.

— Περιμένετε! είπε.

Έτρεξε άμέσως στο δωμάτιό της και έγύρισε με ένα χαρτονόμισμα των χιλίων φράγκων.

Μισή ώρα άργότερα, ο Φιλίπερ έμπαινε στο μικρό έστιατόριο του Κλιού, όπου ο Άντριέν και η Γκαμπύ έτρωγαν, όπως πάντα.

— Πάρτε τό χιλιάρικο του θείου Ντυπονσώ, φώναξε.

Ο Άντριέν έγούρλωσε τά μάτια.

— Ο θεός μου, πού άρνήθηκε πεντακάσια φράγκα σε μένα, έδωσε ένα όλόκληρο χιλιάρικο σε σένα! έφώναξε. Πές μου πώς;

Αυτό είναι τό μυστικό μου! απήντησε με άξιο-πρέπεια ο Φιλίπερ.

— Αλλά τό μισό σου άνήκει! έφώναξε η Γκαμπύ, τρελλή από τη χαρά της, γιατί θα έπαιρνε τέλος τά σκουλαρίκια πού είχε καύμό.

— Δεν μου άνηκει τίποτε, απήντησε και πάλι με άξιο-πρέπεια ο Φιλίπερ.

— Αλλά, έκαμε ο Άντριέν, δικαιούσαι σε μία... προμήθεια.

Ο Φιλίπερ υπεχώρησε.

— Σύμφωνοι, είπε. Δέχομαι αυτή την προμήθεια, αλλά την διαθέτω από τώρα για ένα τρελλό γλέντι στο «Ρουαγιαλ - Μπάρ».

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΑΝΤΕΝΙ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

25ον

— Ναί, επανέλαβε η γρηά, άρκει να θέλωμε. Σε καμιά είκοσαριά βήματα επ' εδώ, υπάρχει μία πορτούλα...

— Θα είναι όμως κλεισμένη.

— Ναί, αλλά ο γιός μου είναι θυρωρός, και έχει τά κλειδιά.

— Ναί, τό ξέρω, αλλά θα έκτεθής σε μεγάλο κίνδυνο.

— Ποιόν;

— Άν τό μάθη ο διοικητής;

— Πώς θα τό μάθη; Η νύχτα είναι κατασκοπείνη, βράζει ραγδαία, όλοι κοιμούνται, οι σκοποί δεν θα καταλάβουν τίποτα...

— Έσκέφθηκες ότι ο καρδινάλιος Ρισελιέ βρίσκεται στον πύργο;

— Ναί, αλλά είναι κλεισμένος στα διαμερίσματά του και δεν δέχεται κανέναν... Ασφαλώς τώρα κοιμάται, και θάχη μεγάλην άνάγκη από άνάπαυσι, σήμερα...

— Γιατί σήμερα;

— Γιατί όλη τη νύχτα έδίκαζε τον άνθρωπον με τό κόκκινο πουκάμισο. Είναι ένας από τους άρχηγούς των άναρτών, ένας παπας πού λέγεται Μαρκίς... Δεν άκουσες για τ' όνομά του;

— Πολλές φορές.

— Καθώς θα ξέρης, είναι σύντροφος του Λακουζόν και του Βαρόζ.

— Και φαντάζομαι πώς η έκτέλεσις έγινε άμέσως μετά τη δίκη και ότι αυτή την ώρα ο έφημέριος Μαρκίς βρίσκεται στον άλλον κόσμο.

— Όχι. Λένε ότι θα τον εκτελέσουν αύριο.

— Αλήθεια; Αύριο;

— Ναί. Ο καρδινάλιος έπροστάξε να τον κλείσουν στο παρεκκλήσιο για να προσευχηθή και να ζητήση συγγνώμην από τον Θεόν για τά κρίματά του... Είναι πολύ καλός χριστιανός ο καρδινάλιος!... Βλέπεις λοιπόν παπούλη μου, ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος και ότι η στιγμή είναι κατάλληλη για να πάμε να μαζέψωμε τό χρυσάφι.

— Όλα όμως μπορούν να συμβούν...

— Θα είναι μεγάλη προσβολή κατά του Θεού, τον διέκοψε η θειά Φέντ, ν' αφήσωμε ένα τέτοιο ποσόν να πέση στα χέρια κανενός άσώτου πού θα τό χρησιμοποιούσε σε κακές πράξεις.

— Φυσικά, φυσικά...

— Θαχώμε έμεις τό βάρος της άμαρτίας. Δεν είναι έτσι παπούλη μου;

— Ναί, ναί, καλά λές... Και άφου θέλεις να εκτεθής...

— Θα έκανα τά πάντα για να βρώ αυτό τό χρυσάφι, γιατί θα τό χρησιμοποιήσω όλο σε καλούς ύπους.

— Όραία, μπράβο!

— Θα καθοδηγήσετε τον Νικόλα, δεν είν' έτσι;

— Αηλαδή θα του περιγράψω τό μέρος όπου έπασα, γιατί δεν μπορώ θέβαινα να συρθώ ως εκεί...

— Καλά, καλά. Είναι δέβαινα θλάκας ο Νικόλας μου, αλλά όχι και τόσο πολύ ώστε να μην μπορή να βρή τό μέρος.

Η γρηά σηλώθηκε, κι' ενώ τά χέρια της έτρεμαν από τη συγκίνησι και την άληστία, άναψε ένα φαναράκι και τό ξανάκλεισε με προσοχή, ώστε να μη φαίνεται απ' έξω τό φως.

— Νικόλα! έφώναξε μετά. Έ, Νικόλα!...

Ο νέος έξύπνησε, κι' έπειτα, τρίβοντας τά μάτια με χαμουργητό, έρώτησε:

— Τί θέλεις, μητέρα;

— Η γρηά άνοιξε τη ντουλάπα και τούδειξε τά χρυσά νομίσματα, λέγοντας:

— Ξέρεις τί είναι αυτά;

— Αυτά είναι λεφτά.

— Είναι χρυσάφι θλάκα, και τό χρυσάφι αξίζει πολλά λεφτά!

— Και δεν μου λές; μ' ένα τέτοιο νόμισμα, παίρνει κανείς πολλή ρακί;

— Βέβαια.

— Πόσα ποτηράκια;

— Καμιά διακοσαριά.

Τά μάτια του Νικόλα έλαμπαν παράξενα.

— Δόσμου ένα απ' αυτά, είπε απλώνοντας τό χέρι.

— Θα σου δώσω ένα, αλλά πρέπει να τό κερδίσης.

— Εδώ χρειάζεται μια σκάλα, είπε η θειά Φέντ. Αλήθεια, υπάρχει μια κοντά στον τοίχο της εκκλησίας πού πρόκειται να τον διορθώσουν αυτές τις μέρες. Νικόλα, πήγαινε να την φέρης αυτή τη σκάλα...

Ο νέος έχάθηκε στο σκοτάδι και σε λιγάκι επέστρεψε

Ο τελευταίος αυτός είχε μείνει μόνος με την θειά Φέντ. Ήταν καθισμένος στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας και τό ένα του χέρι ήταν άκουμπισμένο στο σίδερο της πόρτας.

Η γρηά είχε βγάλει τό κεφάλι έξω απ' την πόρτα για να παρακολουθή καλύτερα τό παιδί της.

Ο Νικόλας είχε άπομακρυνθή άρκετά.

Έξω, μέσα στα μονότονα μουρμούρια της βρογής, άκούστηκε πίσω από τη θειά Φέντ ένα σφύριγμα τόσο δυνατό, πού δεν φαινόταν θγαλμένο από ανθρώπινο στόμα.

Η γρηά έστράφη άπτό-

— Σ' όπα, γυναίκα, της είπε με χαμηλή αλλά σταθερή φωνή

21

με τη σκάλα.

— Κατέβα πρώτος, του είπε η γρηά, άνοιξε την πόρτα και κατέβασε τη σκάλα.

Ο Νικόλας υπάκουσε.

Τό κλειδί έστριξε στην κλειδαριά και η πόρτα έγύρισε στις σκουριασμένες στράφιγες. Τότε ο Νικόλας έκατέβασε τη σκάλα πού έφθασε ως κάτω.

— Τώρα, παπούλη μου, είπε η θειά Φέντ του καλογήρου, σε παρακαλώ να του έξηγήσης καλά τί πρέπει να κάμη.

— Έπειτα έπρόσθεσε, γυρίζοντας προς τό παιδί της:

— Νικόλα, άκουσε αυτόν τον άγιον άνθρωπο και βάλε καλά στο νου σου αυτό πού θα σου ελπή.

— Τέκνον μου, του είπε σιγά ο καλόγηρος, θα κατέβης με τό φανάρι και θα φθάσης στο άλλο μέρος της τάφρου.

Τότε θα προχωρήσης καμιά τριακοσαριά βήματα, προχωρώντας πάντα έμπρός, και μετά θα κάμης μια μεγάλη καμπύλη. Πάγωντας στη γη προς όλες τις διευθύνσεις, με τό φαναράκι σου, στα χορτάκια, στο χώμα, στη λάσπη, παντού, θα βρής χρυσά νομίσματα, θα τα μαζέψης όλα και θα τά φέρης εδώ.

— Εκατάλαβες; τον έρώτησε η θειά Φέντ.

— Ναί, απήντησε ο Νικόλας.

— Καλά λοιπόν, πήγαινε.

Ο νέος έκανε δυό βήματα κι' έσταμάτησε.

— Μα είναι πολύ απ' αυτό τό χρυσάφι; έρώτησε.

— Ναί, βέβαια.

— Τότε δεν θέλω ένα νόμισμα μόνον, αλλά δύο...

— Καλά, καλά, θα σου τό δώσω. Πήγαινε λοιπόν!...

Ο Νικόλας κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, και τον άκουσαν να μονολογεί:

— Έτσι θα έχω τετρακόσια ποτηράκια ρακί...

Σε λιγάκι επέρασε από τό άλλο μέρος της τάφρου και είδαν τό χλοιδί φως του φαναριού να φωτίζει τά βήματά του προς τό μέρος πού του υπέδειξε ο καλόγηρος.

Ο Νικόλας είχε άπομακρυνθή άρκετά.

Έξω, μέσα στα μονότονα μουρμούρια της βρογής, άκούστηκε πίσω από τη θειά Φέντ ένα σφύριγμα τόσο δυνατό, πού δεν φαινόταν θγαλμένο από ανθρώπινο στόμα.

Η γρηά έστράφη άπτό-

21

μα, τρέποντας.
—Παπούλη μου, έφώναξε, τί κάνεις, γιά τὸ Θεό.
—Αὐτὸ πὸν κάνεις καὶ σὺ, γυναικούλα μου, περιμένω.
—Μά... τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο σφύριγμα...
—Δὲν ἄκουσα τίποτε.
—Ὡ ταβερνιάρισα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

—Αἰδύνατο ! ἐμουρμούρισε.
—Ἐγὼ ἄκουσα...
—Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἐνα δεύτερο σφύριγμα, πὺθ δυνάτὸ ἀπ' τὸ πρῶτο, τὴν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ. Ἀλλὰ τὸ δεύτερο ἐκεῖνο σφύριγμα ἔρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς τάφρου.
—Παπούλη μου, ἐμουρμούρισε, ἄκουσε τώρα;
—Δὲν ἄκουσα τίποτε, τέκνον μου, ἀπήντησε ξανά ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

—Φοβάμαι...
—Τί φοβάσαι, καλή μου γυναικα ;
—Πολὺ παράξενα πράγματα συμβαίνουν ἐδῶ...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω...
—Ἐνα τρίτο σφύριγμα ἀντήχησε τότε. Καὶ φαινόταν πὺθ ἦρθε ἀπὸ τὴ σκάλα.
—Εἴμαστε χαμένοι! ἐφώνασε ἡ γρηά. Πρέπει νὰ φύγουμε...

Καὶ ἔκανε νὰ δρμήσῃ γιὰ ν' ἀνεβῇ τὴν ἀπότομη σκάλα. Ἀλλὰ ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὁρῶνς μπροστὰ τῆς, τὴν ἐσταμάτησε ξαφνικά:
—Σώπα, γυναικα! τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σιγανὴ ἀλλὰ σταθερῇ. Σώπα!... Ἀπ' αὐτὴ τὴ σκάλα ἀνεβαίνει ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ!...

Ἐχε ἀράξει τὴ γρηά ἀπὸ τὸ ἔνα χέρι καὶ τὴν ἐσφιγγε δυνατά.

Τῆς κακομοίρας ἐκείνης τῆς ἐλπίσαν τὰ γόνατα καὶ σωριαστικῶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκαλοπατῖα τῆς πέτρινης σκάλας.

Τότε ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάστηκε στὴν κορυφὴ τῆς ξύλινης, μετὰ δευτέρου, τρίτου... καὶ ἔπειτα ἄλλοι ἀκόμη, πολλοί...

Στὸ σκοτάδι λαμποκοποῦσαν ἀόριστα λαβές σπαθίων καὶ πιστολίων.

—Περάστε, ἔλεγε ὁ καλὸς ἄνθρωπος σὲ καθέναν ἀπ' αὐτούς. Περάστε!

—Ἐξαφνα, πάνω στοὺς προμαχώνες ἀντήχησε μιὰ φωνή:
—Στὰ ὅπλα!

Μιὰ ἀπεραντὶ λαχὴ ἀκούστηκε ἀμέσως παντοῦ, ὥστε ὁ καθένας μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ πύργος εἶχε γεμίσει ἀπὸ ἐχθρούς.

Τότε ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἔφθασε τὸ χέρι τῆς γυναικας καί, ἔβγαλε μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση τὴν ψεύτικη γενειάδα ποὺ τοῦ ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπο, ἔκαμε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ράσο.

—Παιδιά! ἐφώνασε τότε μὲ τὴ βροντερῇ του φωνή. Ἐμπρός!

—Ἐλεος !... ἐμουρμούρισε τότε ἡ γρηά τρομοκρατημένη.

—Λυπηθῆτε με!...
—Ὁ ψευτοκαλὸς ἄνθρωπος ἔστράφη τότε πρὸς αὐτήν.
—Γυναικα, τῆς εἶπε. Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ μὴ φοβάσαι τίποτε. Δὲν θὰ πάθῃς τὸ παραμικρὸ κακὸ, οὐτ' ἐσύ, οὐτε τὸ παιδί σου. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου!
—Μὰ ποῖος εἶσαι ἐσύ;
—Εἶμαι ὁ λοχαγὸς Λακουζόν!

Καὶ ὁ νέος ἀνέθηκε τρέχοντας τὴν πέτρινη σκάλα, ἐνῶ ἡ γρηά, προβλέποντας εὐκολὴν τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀνταρτῶν, καὶ πιστὴ εἰς τὴς ἀρχές τῆς, νὰ πηγαίνει πάντα μὲ τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ, ἐφώνασε μὲ ὅλη τὴ δύναμή της:
—Ζήτω ὁ Λακουζόν!... Ζήτω οἱ ἀντάρτες!...

Ο ΟΜΗΡΟΣ

Ἀφῆσαμε τὸν καρδινάλιον καὶ τὸν ἐφημέριον στὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου, τὴν στιγμὴν ποὺ ἀντήχησε τὸ τρίτο σφύριγμα, καὶ ὅταν ὁ Μαρκίς, σηκώνοντας τὰ χέρια ἐνωμένα πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ἐφώνασε:

—Κυριέ μου καὶ Θεέ μου, μοῦ ἔδωσες περισσότερα ἀπ' ὅσα σοῦ ἐζήτησα!... Ἀς εἰσαι δοξαζόμενος!...

—Μὰ τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Ρισελιέ μὲ ἀγωνία. Τί συμβαίνουν ὅλ' αὐτά;

—Πανιερώτατε, ἀπήντησε ὁ Μαρκίς, εὐχαριστῆτε καὶ εἰς τὸν Παντοδύναμον, ποὺ κρατεῖ στὰ χέρια του τὴ ζωὴ βασιλέων καὶ ὑπουργῶν, πληθύνων καὶ βοσκῶν, καὶ ποὺ τώρα σώζει τὴ δική σας!...

—Τί θέλεις νὰ πῇ; ρώτησε ὁ καρδινάλιος.

—Θέλω νὰ πῶ, πανιερώτατε, ὅτι ἂν ὁ Θεὸς δὲν σᾶς ἔδινε τὴν ἐμπνεύσει νὰ μοῦ φέρετε τὴ ζωὴ, ἂν ἀπόψε εἴχατε διατάξῃ τὴν θανάτωσί μου, τώρα δὲν θὰ σᾶς ἔμεναν παρὰ λίγες στιγμὲς ζωῆς...

—Εἰσαίτε τρελλοί! ἐφώνασε ὁ καρδινάλιος.

—Ὁχι, πανιερώτατε, δὲν εἶμαι καθόλου τρελλός. Γιατί αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὁ πύργος τοῦ Μπλατερὰν δὲν βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ παντοδυνάμου ὑπουργοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας...

—Ἀλλὰ τί νος, λοιπόν;

—Τοῦ λοχαγοῦ Λακουζόν.

Τὰ πτερὰ φρυδία τοῦ Ρισελιέ ἐσμιξαν, τὸ μέτωπό του ἐξάρωσε, τὸ πρόσωπό του ἐπληρώθη μιὰν ἐκφρασίαν ἀπειλῆς...

—Ὁ Λακουζόν εἶναι ἐδῶ; ἐφώνασε. Ἀλλοίμονό του!...

—Ἀλλοίμονό του!...

Καὶ ἔκανε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ παρεκκλησίου.

Ὁ Μαρκίς τὸν ἐσταμάτησε.

—Μάλλον ἀλλοίμονό σας, πανιερώτατε, ἂν βγῆτε ἀπ' ἐδῶ! τοῦ ἀπήντησε. Ἀν φύγετε ἀπὸ κοντὰ μου εἰσάστε χαμένους!

—Χαμένος !... ἐπανελάβε ὁ Ρισελιέ εἰρωνικά. Ἡ φρουρά

τοῦ πύργου εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη...

—Δὲν ἔχει σημασία!

—Εἶναι ἄνθρωποι γενναῖοι καὶ θ' ἀντισταθοῦν!

—Στὸν Λακουζόν κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ.

Ὁ Ρισελιέ ἦταν ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Μαρκίς ἐπιβεβαιώθησαν ἀμέσως, κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον.

Οἱ φωνές εἶχαν πλησιάσει καὶ ἀκούονταν τώρα μαζὶ μὲ τὴν κλαγγὴν σπαθίων. Ἡ πολυμερὴς κραυγὴ τῶν ἀνταρτῶν, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Λακουζόν ἀντηχοῦσε παντοῦ. Καὶ σ' αὐτὲς τὴς κραυγῆς ἀπαντοῦσαν οἰμωγὲς πόνου.

Οἱ πόρτες τοῦ παρεκκλησίου ἀνοῖξαν ἀπότομα, τὰ τζάμια ἐγίναν θρύφαλα, καὶ ἐπήδησαν μέσα κάμποσοι ἀντάρτες, ὀπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Λακουζόν...

—Ἐπὶ τέλους, πάτερ μου, σὲ ξαναβρίσκω! ἐφώνασε ὁ τελευταῖος αὐτὸς τρέχοντας κοντὰ στὸν Μαρκίς καὶ καταφιλώντας τὰ χέρια του. Τώρα θὰ ἐκδικηθῶμε καλὰ γιὰ τὴ σύλληψί σου!...

Ἐπειτα ὅμως ἐσταμάτησε ξαφνικά, μουρμούριζοντας:

—Ὁ καρδινάλιος!...

Ἐχε δὴ τὸν Ρισελιέ κοντὰ στὸν Μαρκίς.

Ἡ στιγμὴ ἦταν πολλὴ κρίσιμη καὶ ἡ ζωὴ τοῦ καρδινάλιου ἦταν κυριολεκτικῶς κρεμασμένη ἀπὸ μιὰ κλωστή.

Οἱ ὄρεινοί, ξαναμμένοι ἀπὸ τὴ μάχη, νεύριασμένοι ἀπὸ μιὰν ἀναμονὴ πολλῶν ὥρων, ἀπὸ τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία, καὶ ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν εὐκολὴν ἐκείνην νίκη, ἀφοῦ ἀντιμετώπισαν τόσοις κινδύνους, τώρα ποὺ βρέθηκαν μπροστὰ σ' αὐτὸν ποὺ ἐθεωροῦσαν ὡς τὸν πῦθ θανάσιμον ἐχθρό τους, ὁ θάνατος ἀμέσως τὸν πόλεμο, μποροῦσαν περίφημα νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ὁ Μαρκίς τὸ καταλάβαινε πολλὴ καλὰ αὐτὸ καὶ ὁ Ρισελιέ ἐλπίσῃ.

Ὡστόσο, μπροστὰ στὸν ἀμεσώτατον αὐτὸν κίνδυνον, ὁ καρδινάλιος κατώρθωσε νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἐπρόδιδε καθόλου οὔτε ἀνησυχία οὔτε φόβο.

Περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες ποὺ εἶχαν γυμνώσει τὰ σπαθία, εἶχε διατηρήσει τὴν ἡρεμὴ ὄψιν του, σὰν νὰ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ σωματοφύλακες.

Γνωρίζοντας καλὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἔβρισαν ἐπὶ τόσα χρόνια, ὁ Μαρκίς ἐπαφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ρισελιέ. Μετὰ ἕνα λεπτὸ ἴσως θὰ ἦταν πολὺ ἀργά!...

—Κλαυδίε, εἶπε μὲ θροντερῇ φωνῇ, καὶ εἰς ὅλοι φίλοι μου, τέκνα μου, ἐθυσιαστήκατε

γιὰ μένα καὶ μὲ σώσατε... Θὰ μὲ ὀδηγήσετε τώρα θριαμβευτικὰ στὰ βουνὰ μας, ἀπ' ὅπου μ' ἐπῆραν αἰχμάλωτον!...

«Ἐλξα βασιστῇ σ' ἐσᾶς, σᾶς ἐπερίμενα, ἔξερὰ πολλὴ καλὰ ὅτι θὰ ἐκάνετε τὸ καθήκον σας...σᾶς γνωρίζω καλὰ ὥστε δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴν ἀμφιβολία γι' αὐτό. Τώρα ἀκούστε μὲ προσοχὴ αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν σᾶς μιλάω μόνο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς σας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ...»

Ὁ Μαρκίς ἄλλωστε τὸ χέρι ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Ρισελιέ καὶ ἐξακολούθησε μὲ ἐπισιμότητα:

—Πανιερώτατε καρδινάλιε ντὲ Ρισελιέ, πρωθυπουργὲ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' τῆς Γαλλίας, ἐγὼ, ὁ Πέτρος Μαρκίς, ἐν ὀνόματι τοῦ στρατοῦ τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς, σᾶς ἀπονέμω χάριν καὶ σᾶς δίνω τὸν λόγο μου, ὡς κληρονόμος καὶ στρατηγὸς, ὅτι δὲν θὰ πειράξουν οὔτε μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς σας!...

Οἱ ὄρεινοί ἔμειναν κατάπληκτοι ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

—Πάτερ μου, ἐφώνασε ὁ Λακουζόν, σκέψου καλὰ σ' αὐτὸ ποὺ λές! Νὰ λυπηθῶμε τὸν Ρισελιέ; Μὰ τότε ὁ πόλεμος δὲν θὰ σταματήσῃ ποτέ! Μήπως αὐτὸς μᾶς λυπάται; Δὲν εἶναι ὁ πῦθ θανάσιμος καὶ ἀμείλικτος ἐχθρός μας; Δὲν εἶναι ἡ τρομερὴ πληγὴ ποὺ μαστίζει τὴν βασανισμένη ἐπαρχία μας;

—Ἦταν στὸ χέρι τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ, ἀπήντησε ὁ ἐφημέριος, νὰ μὲ σκοτώσουν. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ διατάξῃ γιὰ νὰ μὲ ἀποκεφαλίσουν... Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαῦρη μάσκα ζητοῦσε μ' ἐπιμονὴ νὰ μὲ στεῖλουν στὴν κρεμάλα!...

«Τότε ὁ Ρισελιέ ἦρθε νὰ μὲ βρῇ ἐδῶ ὅπου προσευχόμουν καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ ζήσῃς. Καὶ δὲν σοῦ πουλάω τὴ ζωὴ σου, ἀλλὰ στὴν χαρίζω!...»

Ἐλέγετε σεῖς τώρα ὅλοι νὰ καταδικάσετε αὐτὸν ποὺ μοῦ ἐχάρισε τὴ ζωὴ καὶ νὰ ἐπιληρώσετε μὲ τὸ αἷμα του τὴν εὐνουσμένην ποὺ τοῦ ὀφείλω; Θὰ εἶναι αἰσχρὸς γιὰ σᾶς, θὰ εἶναι ἡ ἀτίμωσις τῆς εὐγενεστάτης ἐπαρχίας μας!...

—Ἀλήθεια! ἀπήντησε ὁ Λακουζόν φοβερὰ στενοχωρημένος.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενος στὸν Ρισελιέ:

—Πανιερώτατε, ἐχαρίσατε τὴν ζωὴ τοῦ ἐφημερίου Μαρκίς. Ὁ ἐφημέριος Μαρκίς σᾶς χαρίζει τὴ δική σας. Δὲν σᾶς ὀφείλει ἄλλο τίποτε...

Εἶναι γραμμένο, Πανιερώτατε, εἶπε μὲ τὴ σειρά του ὁ ἐφημέριος, ὅτι θὰ πεθάνετε παντοδύναμος!...

—Πῶς! ἐφώνασε κατάπληκτος ὁ Ρισελιέ. Μὲ ἀφήνετε ἐλευθερὸν χωρὶς ὄρους;

—Μάλιστα, Πανιερώτατε. Δὲν θὰ φανοῦσε κατώτεροί σας στὴν μεγαλοφυΐα!

Ὁ καρδινάλιος ἔτεινε στὸν ἐφημέριον τὸ χέρι του:

—Εἰσάστε ἀκατανίκητοι, ἐμουρμούρισε. Ποτὲ δὲν τὸ εἶχα καταλάβει τόσο καλὰ, ὅσον αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

—Πανιερώτατε, τοῦ εἶπε ὁ Μαρκίς, θὰ σᾶς κάνω μιὰν ἐρώτησι.

—Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι θ' ἀπαντήσω.

—Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαῦρη μάσκα θρίφεται ἀκόμη στὸν πύργο;

—Ὁχι. Ἐφυγε μόλις ἐνῶ χλωσε μαζὶ μὲ τὸν κόμητα Γκεμπριάν.

Ὁ Λακουζόν ἔκανε μιὰ κίνηση θυμοῦ.

—Ἀ, Μοντεγκιού!... ἐμουρμούρισε. Ὑπομονή!... Θὰ ξανακαθίσουμε στὸν πύργο τοῦ Ἀετοῦ!

—Ὡστε λοιπόν, ἐρώτησε ὁ Μαρκίς, ὁ Ἀντί ντὲ Μοντεγκιού εἶναι...

—Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαῦρη μάσκα, ἀπήντησε ὁ λοχαγός. Ἡ Γκίτα, τὴ ἦξερε πολὺ καλὰ καὶ ὁ Ρολάνδος δὲν εἶχε ἀπατηθῇ!...

—Μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξεις αὐτὸ ποὺ λές;

—Ναί. Ἄκουσα τὸν ἔτιμον αὐτὸν εὐπατρίδην νὰ ὑπόσχεται στὸν κάμητα ντὲ Γκεμπριάν νὰ στήσῃ μιὰ παγίδα γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν Βαρό, γιὰ νὰ μᾶς παραδώσῃ στὴ Γαλλία καὶ νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας μας.

—Τὸν κακοῦρη ! ἐμουρμούρισε ὁ Μαρκίς.

—Ὁχι μόνο κακοῦρος, ἀλλὰ καὶ προδότης, εἶπεν ὁ Ρισελιέ μὲ τὴν βαρεὴ καὶ ἀργὴ φωνή του. Καὶ τὸν περιφρονῶν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἐξυπρέτησε ὡς τώρα. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ μαῦρη μάσκα εἶναι ἡ μεγαλότερη ἐπιτυχία ποὺ ἐσημειώσατε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου!...

«Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε τὸ προσωπεῖο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, παῖν νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος γιὰ σᾶς, καὶ ἐμεῖς, τὸ ὁμολογῶ, ὑπολογίζαμε μὴ νὰ σ' αὐτὸν γὰ νὰ ἐξαφανίσουμε τὴν κατὰκτησι τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσετε μὲ τόσον ἥρωισμό!

—Καλὰ. Ποῦ εἶναι ὁ Ρολάνδος ;

—Βρίσκεται στὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου. Ἐχει τοποθετηθεῖ παντοῦ σκοπούς. Εἶναι ὅλοι στὸ πόδι...

—Καλὰ, ἐπανελάβε ὁ Λακουζόν.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε λίγο σκεπτικός, ἐρώτησε:

—Εἰσάσατε αἰχμάλωτους;

—Μάλιστα, λοχαγέ.

—Εἶναι μ' αὐτοὺς κανένας καλὸς ἀξιωματικός;

—Ἐνας μονάχα, λοχαγέ.

—Ποῖος ;

—Ὁ Μαρκίσιος ντὲ Φονκιέρ.

—Πανιερώτατε, εἶπε ὁ ἐφημέριος Μαρκίς μὲ δικαιοδοκίαν ὑπερηφάνειας, ἡ ἱστορία μᾶς ἀναφέρει καποτε, ὅχι ἐπειδὴ ἐνίκησαμε τὸν Ρισελιέ, ἀλλὰ ἐπειδὴ μπορέσαμε νὰ τοῦ ἀντισταθοῦμε!...

«Τώρα μᾶς ἀπομένει νὰ ἐκτελέσουμε ἕνα τρομερὸ καθή-

κον, μπροστὰ στὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσουμε καθόλου!... Στὶς τάξεις τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας θρόνησε ἕνας προδότης. Καὶ ὅσο πῦθ ψηλὰ βρισκεται ὁ προδότης αὐτός, τόσο ἡ τιμωρία του πρέπει νὰ εἶναι πῦθ σκληρότερη, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παραδείγμα σ' ἐκείνους ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὸν μιμηθοῦν!

«Σὲ λίγες μέρες ὁ Ἀντί ντὲ Μοντεγκιού θὰ δώσῃ λόγο τῶν πράξεων του στὴν Βουλὴ τοῦ Πόλου... Σὲ λίγες μέρες ὁ πύργος τοῦ Ἀετοῦ θὰ ἔχῃ ἐξαφανισθῇ καὶ στὰ ἐρείπιά του θὰ σπεύδουμε ἀλλοί. Οἱ φρουραρχικοὶ νόμοι, σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἐπιτρέπουν τὴν διατήρησι τοῦ πῦθ ψηλοῦ πυργίσκου, γιὰ νὰ μὴ ἐξαχσῇ τελειῶς τὸ ὄνομα μιᾶς παλαιᾶς οἰκογενείας. Ἐμεῖς ὅμως θὰ τὸν παραβιάσουμε τὸν νόμον αὐτὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μοντεγκιού θὰ σβύσῃ τελειῶς.

Ὁ πυργίσκος τῆς Βελόνης θὰ γκρεμισθῇ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

—Αὐτὸ θὰ πῇ δικαιοσύνη !

ἔλεπεν ὁ Ρισελιέ, ὁμολογώντας χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἐφημέριος Μαρκίς ἐξακολούθησε, ἀλλ' ἀπευθυνόμενος τώρα πρὸς τοὺς ἀντάρτες ποὺ τὸν τριγύριζαν:

—Θ' ἀφήσουμε τώρα τὸν πύργο, καὶ ἐπειδὴ δὲν θὰ συναντήσουμε τὴν παραμικρὴν ἀντίστασι, σκεφθῆτε ὅτι ἡ παραμικρὴ βίαιη πράξις θὰ ἦταν ἐγκλημα!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Γκαρμπὰς ἐπῆκε στὸ παρεκκλήσιον:

—Λοχαγέ, ἐφώνασε, ἔχετε τί συμβαίνει;

—Ὅλοι τὸν ἐτριγύρισαν γιὰ νὰ μάθουν.

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ Λακουζόν.

—Στρατὸς Σουηδικὸς καὶ Γαλλικὸς, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τρία διάφορα μέρη, προχωρεῖ γρηγορὰ πρὸς τὸν πύργο. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

—Ὅλοι τὸν ἐτριγύρισαν γιὰ νὰ μάθουν.

—Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπέστρεψε ὁ Γκαρμπὰς, φέροντας μαζὶ του τὸν μαρκήσιον ντὲ Φονκιέρ.

—Πανιερώτατε, ἐξηκολούθησε τότε ὁ λοχαγός, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ διαβιβάσετε μὲ τὸν κύριον Φονκιέρ τὴν διαταγὴν τοῦ στρατοῦ νὰ στρατοπεδεύσῃ στὸ σημεῖον ὅπου βρίσκεται, γύρω ἀπ' τὸν πύργο. Αὐτὴ ἡ διαταγὴ πρέπει νὰ φθάσῃ προτοῦ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

—Ἀκούσατε, στρατηγέ, ὁ ρώτησε ὁ ὑπουργός.

—Μάλιστα, Ἐκκαμπρότατε.

—Πηγαίνετε λοιπόν. Βλέπετε πολὺ καλὰ, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν προστάζω ἐγὼ ἐδῶ πέρα...

—Στρατηγέ, ἐπρόσθεσε ὁ Λακουζόν, ὅταν ἐκτελέσετε αὐτὴν τὴν ἐντολή, θὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ ἐπιστρέψετε στὸν πύργο; Ὁ Πανιερώτατος πειθανοθεύσας.

—Ὁ λοχαγός, ἀφοῦ ἀνέθεσε σὲ κάποιον ἐμπιστον τὴν προσωρινὴ φρουρὰ τῆς πόρτας τοῦ καρδινάλιου, ἔτρεξε στὸν προμαχῶνα.

Τὰ τρία σώματα τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ ἦσαν κατασκευασμένα στὴν πεδιάδα, ὅπου εἶχαν καταλάβει ἕναν ἀρκετὰ μεγάλον χώρον σὲ τρία σημεῖα τοῦ δολιχίστου.

—Ὁταν ὁ Φονκιέρ ἔφυγε, ὁ Μαρκίς ρώτησε τὸν Λακουζόν:

—Τί ἀπέμεινε ὁ Λοχαγὸς

καὶ ὁ Βιλερσοῦ;

—Ἐφυγαν μαζὶ μὲ τὸν Γκεμπριάν καὶ τὸν Μοντεγκιού.

—Γκαρμπὰς, εἶπε τότε ὁ Λακουζόν, ὠδήγησε ἐδῶ τὸν μαρκήσιον ντὲ Φονκιέρ.

Ὁ σαλπικτῆς ἐπῆγε νὰ ἐκτελέσ

ΕΙΣΘΕ ΕΞΥΠΝΟΙ; ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ

Ίδου τρία μικρά προβλήματα που μοιάζουν σαν παιδικά παιχνίδια. Μην τα περιφρονήτε. Οι χρονοί που υποδεικνύουμε είναι ή ανωπότη διάρκεια λύσεως. Έάν την ξεπεράσετε, το μυαλό σας λειτουργεί κάπως καθευστερημένα.

ΕΥΚΟΛΟ (2 λεπτά)

1ον) Ποιός θα είναι ο δγκος της γής μέσα σε μία κυλινδρική τρύπα που έχει ανοιχθή στο έδαφος σε βάθος 33 εκατοστών του μέτρου και ίσης διαμέτρου;

ΔΥΣΚΟΛΟ (5 λεπτά)

2ον) Δύο βιβλία, τόμος 1 και τόμος 2, είνε τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο στο ράφι της βιβλιοθήκης. Κάθε βιβλίο έχει εν δλω πάχος 2 εκατ. Το δέσιμο κάθε βιβλίου έχει πάχος 1)8 του εκατοστομέτρου.

Αρχίζοντας από τη σελίδα 1 του πρώτου τόμου, ένα ενεργητικό σκουληκι εξακολουθεί τον δρόμο του ως την τελευταία σελίδα του δεύτερου τόμου.

Πόσα εκατοστά του μέτρου διέτρεξε το σκουληκι;

ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΟ (15 λεπτά)

3ον) Σ' ένα παλινό υπόγειο βρήκαν την παρακάτω επιγραφή:

«2 γιαιάδες με τις 2 έγγονές τους.
2 σύζυγοι με τις 2 γυναίκες τους.
2 πατέρες με τις 2 κόρες τους.
2 μητέρες με τους 2 γιουούς τους.
2 κόρες με τις 2 μητέρες τους.
2 αδελφές με τους 2 αδελφούς τους.

Κι' εν τούτοις, δεν μένουν έδω παρά 6 μόνον πρόσωπα».

Πώς το εξηγείτε αυτό;

(Απαντήσεις κατωτέρω)

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

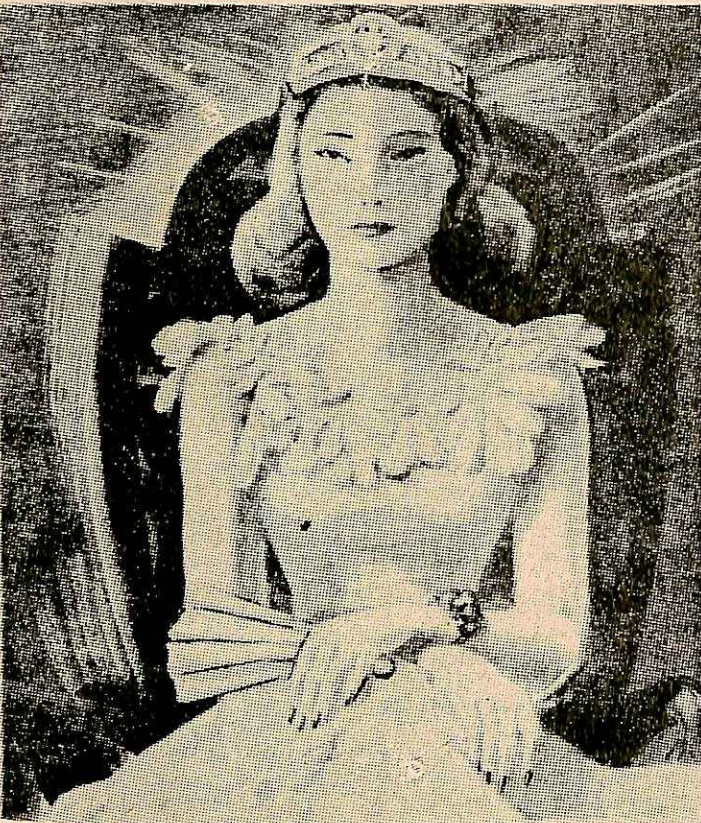
«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

«Για να μην πω την αλήθεια, η απάντηση είναι απλή. Οι 6 πρόσωπα είναι οι 2 γιαιάδες, οι 2 σύζυγοι, οι 2 κόρες και οι 2 αδελφές. Οι 2 πατέρες και οι 2 μητέρες είναι οι ίδιοι με τους 2 γιαιάδες και τους 2 σύζυγους».

—ΟΟΟ—

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΗΝ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΤΙΠΟΤΕ

Η παραμυθένια ζωή της Αυτόκρατειρας της 'Ιαπωνίας

Ο έπισκέπτης που φθάνει στο σημερινό Τόκιο νοιώθει μία περίεργη απογοήτευση. Μέσα στην κοσμοπολιτική ζωή της 'Ιαπωνικής πρωτεύουσας δεν βρίσκει τίποτε σχεδόν που να θυμίζει την παλαιά 'Ιαπωνία των θρόνων και των παραδόσεων και μάταια αναζητεί στην περιπλάνησή του τις γοητευτικές «γκέισες» και τους ασύγκριτους «σαμουράι». Όλος αυτός ο κόσμος είναι νεκρός από καιρό...

Κι' ως τόσο, σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από το Τόκιο, υπάρχει μία μικρή γωνία, που παρουσιάζει ακόμη την εικόνα της παλαιάς 'Ιαπωνίας και ένα πρόσωπο —το μόνο ίσως σ' όλη την αυτοκρατορία του Ανατέλλοντος 'Ηλίου— που ζή όπως ακριβώς και οι πρόγονοί του πριν από δύο χιλιάδες χρόνια.

Η ΧΡΥΣΗ ΦΥΛΑΚΗ

Για μας το πρόσωπο αυτό είναι μία γυναίκα. Για τους 'Ιάπωνες όμως είναι μία θεά.

Η γυναίκα αυτή, που ζή παράμερα από τον κόσμο, μέσα στα άχρηστα ανάκτορα του Γιέντο, είναι ή

Αυτής Θεά Μεγαλειότης ή Ναγκάκο, αυτοκράτειρα της 'Ιαπωνίας. Η Ναγκάκο είναι δύο φορές θεά. Πρώτα γιατί κατάγεται από τον Σουίσι, που είναι για τη θρησκευτική παράδοση της 'Ιαπωνίας, τι και ο 'Αγιος 'Ιωάννης για το χριστιανισμό και έπειτα γιατί είναι σύζυγος του Μικάδο, του αυτοκράτορος της 'Ιαπωνίας Χιροχίτο.

Ναγκάκο!... Το όνομα αυτό, που σημαίνει «Άνθος από σμάλτο», απασχολεί συχνά τα όνειρα των μικρών εργατριών της 'Οζάκα. Την φαντάζονται τόσο ευτυχισμένη, όσο καμιά γυναίκα δεν υπήρξε ποτέ στη γή. «Αλλά» είναι πραγματικά ευτυχισμένη ή Ναγκάκο; Για μας τους Ευρωπαίους ή ευτυχία της φαίνεται τόσο απαστηλή, όσο και ένα σεληνόφως επάνω στα ήρεμα νερά μιας λίμνης...

Πώς, σ' αλήθεια, μπορεί να είναι κανείς ευτυχισμένος όταν ζή διαρκώς μέσα στη φυλακή;

Η Ναγκάκο είναι «εκείνη που δεν την βλέπουν ποτέ». Το ανάκτορό της είναι βέβαια πολυτελέστατο, όλο από άχρηστα, από λάκα και από πολύτιμο ξύλο. Οι καλύτεροι τεχνίτες της 'Ιαπωνίας το έχουν στολίσει. 'Αλλά

δεν διαφέρει στην πραγματικότητα από μία φυλακή.

Δύο πελώρια πάρκα το περιβάλλουν και ένα τάγμα στρατού φρουρεί μέρα και νύχτα γύρω απ' αυτό. Κανείς δεν μπορεί να πλησιάσει, αλλά και κανείς δεν μπορεί να θυγή απ' αυτό.

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Η αυτοκράτειρα θγαίνει μόνο τρεις φορές το χρόνο από τη φυλακή της. Δύο φορές κατά τις επίσημες δεξιώσεις και μία φορά ακόμη κατά τις θερινές διακοπές.

Οι διακοπές αυτές γίνονται σε κάποιον απόμερη ακτή του Ειρηνικού, αλλά διαρκούν μερικές ημέρες μόνο. Ο αυτοκράτωρ δεν μπορεί να απουσιάσει περισσότερο από το Τόκιο και η αυτοκράτειρα δεν έχει το δικαίωμα να παραμείνη μακριά από τον θείο σύζυγό της. Είναι υποχρεωμένη να τον συνοδεύει παντού, όπως ή σκιά του.

Αλλά, κατά τις ελιγοήμερες αυτές διακοπές, η Ναγκάκο έχει κάποια περισσότερη ελευθερία. Μπορεί ακόμη να χρησιμοποιήσει το αυτοκρατορικό γιότι. Το γιότι αυτό είναι ως τόσο μία παμπάλαια θάρκα, θάρκα, που δεν μπορεί ν' απομακρυνθή περισσότερο από μερικές εκατοντάδες μέτρα από την ακτή. 'Ως τιμητική συνοδεία και ως φρουρά συγχρόνως το συνοδεύει πάντα ένα αντιτορπιλικό.

Στις εκδρομές αυτές, ή Ναγκάκο φορεί ένα φόρεμα από λευκό όργαντι, που άνηκε στην προηγούμενη αυτοκράτειρα της 'Ιαπωνίας και που θα παραδόθη έπειτα στην διάδοχό της. Η έθιμοτυπία είναι πολύ αυστηρή σ' αυτό το ζήτημα και δεν της επιτρέπει να αλλάζει τουαλέττες.

Ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος, που την είδε από μακριά σε μίαν από τις εκδρομές αυτές, την παρέθελε με ένα ζωντανό φάντασμα, με μίαν δούληπτη και ανάλαφρη όπτασία...

Μόλις τελειώσουν οι διακοπές, ή Ναγκάκο ξαναγυρίζει για να κλεισθή μέσα στα ανάκτορα του Γιέντο.

Σαραντά γυναίκες, που έχουν δώσει όρκο παρθενίας — γιατί πρέπει να είναι κανείς πολύ άγνός για να πλησιάσει τη Θεά — την περιβάλλουν και την περιποιούνται. Οι γυναίκες αυ-

τές βαδίζουν πάντα με κατεβασμένα τα μάτια και δεν χαμογελούν ποτέ.

Η παράδοσις απαιτεί τα τρία τέταρτα του υπηρετικού προσωπικού των ανακτόρων να ασχολούνται αποκλειστικά με την περιποίηση των κήπων και των λουλουδιών.

Έτσι, οι τριάντα από τις γυναίκες αυτές δεν έχουν καμιάν άλλη απασχόληση εκτός από την φροντίδα των λουλουδιών των απερώντων βασιλικών κήπων. Μοιάζουν σαν έβρεις ενός έξωτικού κόσμου λουλουδιών.

Και κάθε πρωί παρελαύνουν εμπρός στη Ναγκάκο και της αναφέρουν με σοβαρότητα την κατάσταση των φυτειών: το άνωμα ενός μπουμπουκιού, τη χλωμάδα ενός άλλου ή τον πρόωρο θάνατο ενός τριάντου.

Αυτά είναι τα μεγάλα γεγονότα της ζωής της αυτοκράτειρας, που δεν έχει το δικαίωμα ν' ασχοληθή με τους ανθρώπους.

Το Γιέντο είναι το ανάκτορο της σιωπής.

Η αυτοκράτειρα δεν μπορεί να μιλήσει παρά μόνο με ευγενείς, που οι τίτλοι των να χρονολογούνται από δύο χιλιάδων έτών. Και οι ευγενείς σπανίζουν σήμερα στην 'Ιαπωνία. 'Αλλά και πάλι τα μόνα θέματα για τα οποία μπορεί να μιλήσει μαζί τους, χωρίς να διαπράξει ιεροσυλία, είναι ο ήλιος, τα άνθη, τα πουλιά, ή μουσική. Τίποτε άλλο!

Η μουσική, ως τόσο, αποτελεί μίαν από τις προσφιλέστερες απασχολήσεις της Ναγκάκο. Παίζει πολλά όργανα και συνθέτει με λωβδίες, που τις ακούνε μόνο οι ύπηρέτες, τα λουλούδια και τα πουλιά...

Πριν από λίγον καιρό, έπέτυχε από τον αυτοκράτορα την άδεια να καλέση στο Γιέντο μιά περίφημη σ' όλη την 'Ιαπωνία ορχήστρα, που διευθύνεται από τον υποκόμητα Χιντεμάρου Κονός, αδελφό του πρίγκηπος Κονός, άλλοτε πρωθυπουργό της 'Ιαπωνίας. 'Αλλά το μουσικό ιντερμέτζο δεν έπανεληθή, γιατί οι τιτλούχοι της αούλης έκριναν ότι ή Θεά δεν μπορεί να δοκιμάζει τις ίδιες συγκινήσεις που αισθάνονται και οι κοινοί θνητοί.

Η Ναγκάκο έπέτυχε όμως χωρίς μεγάλο κόπο μίαν άλλη άδεια: να εγκαταστήσει ένα μικρό εργαστήριο μέσα στα ανάκτορα. Στο εργαστήριο αυτό κατασκευάζει άρωματα από τα λουλούδια των κήπων της, χρησιμοποιώντας παμπάλαιες συνταγές, που αποτελούν το μυστικό των μενάλων οικογενειών στην 'Ιαπωνία.

Αυτή, άλλως τε, φαίνεται ότι είναι ή σοβαρότερη

της απασχόλησις.

Γιατί και ο περίπατος είναι ακόμη απηγορευμένος για τη δυστυχισμένη την Ναγκάκο. Το πρώτοκόλλο τον επιτρέπει μόνο σε ώρισμένες ώρες. Η αυτοκράτειρα θγαίνει τότε μόνη, γιατί κανείς δεν έχει το δικαίωμα να την πλησιάσει και πολύ περισσότερο να την συνοδεύσει, αφού κανείς άλλος, εκτός από τον Μικάδο, δεν στέκεται στο ίδιο ύψος μ' αυτήν.

Αλλά ή Ναγκάκο δεν είναι μόνο εκείνη που δεν την βλέπουν. Είναι ακόμη εκείνη που δεν ξέρει τίποτε. Στα ανάκτορα του Γιέντο δεν υπάρχει ούτε τηλέφωνο, ούτε ραδιόφωνο. Και οι έφημερίδες ακόμη είναι άγνωστες. Ο άνθρωπος που θα τολμήσει να πληροφορηθή την αυτοκράτειρα για τα δσα συμβαίνουν γύρω της θα πληρώσει με θάνατο την άδικη κρίσις του.

Έτσι ή Ναγκάκο άγνωεί ότι ή πατρίδα της πολεμά προς τους Κινέζους, αν συμβαίνουν σεισμοί, καταστροφές, έπαναστάσεις. Δεν επιτρέπεται να το μάθι και δεν θά τ μάθι ποτέ.

Δυστυχισμένη Ναγκάκο! Η ζωή της κυλάει σαν ένα όνειρο και γύρω της άπλωνεται πάντα, άδυσάπητη και άνεξιλέωτη, ή συνωμοσία της σιωπής... Το «άθος άπό σμάλτο» είναι ένα έξωτικό λουλούδι άνάμεσα στο πλήθος των άλλων λουλουδιών των ανακτόρων του Γιέντο.

ΦΡΑΝΣΙΝ ΑΒΡΙΑ

— Άντρούλη μου! Τράβηξε με γρήγορα επάνω, γιατί αλλιώς θά πέσω και θά με γάσης...
— Τι είπες; Ότι θά μ' άφήνης στο έδαφος να θανατω έγω κάθε θράσυ μόνος μου;

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Λογαριασμός του καθ' ενός

— Άκουσε να σου πώ, Νίκο, πολύ περιποιείσαι την γυναίκα μου.

— Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός.

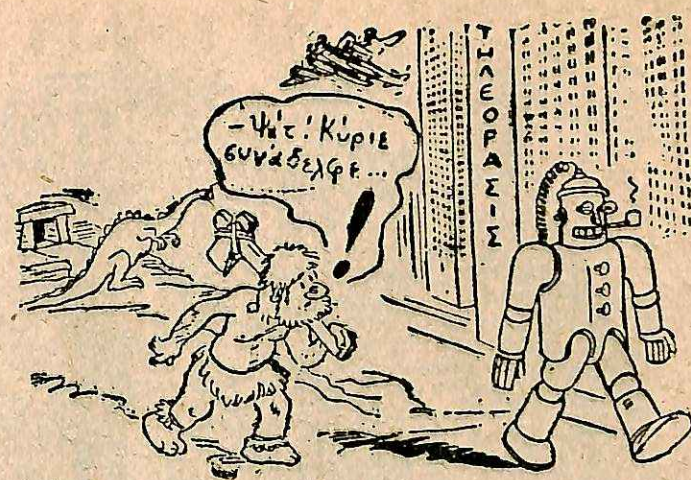
— Ναι, μα ό τρόπος σου αυτός την εκθέτει...

— Αυτό είναι δικός της λογαριασμός.

— Ασφαλώς, αλλά θά με ανάγκασες να σκεφθώ για διαζύγιο.

— Αυτό, είναι δικός σου λογαριασμός;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΟΔΟΣ σε 15 έπεισόδια

Ο καθηγητής 'Αρβούρος Κόμπτον, βραβείο Νόμπελ της Φυσικής, που έκαμε τελευταίως σπουδαίες μελέτες και έρευνες επάνω στις κοσμικές ακτίνες, είχε την πρωτότυπη ιδέα να συνοψίσει την ιστορία της ανθρωπίνης προόδου σε δεκαπέντε κεφάλαια, τα οποία και παραθέτουμε:

1) Οι άνθρωποι κατασκευάζουν για πρώτη φορά όπλα και εργαλεία από πέτρες, τις οποίες λαβύουν με κάποια τέχνη. Το ντύσιμό τους αποτελείται από δέρματα ζώων μη κατεργασμένα. Στα πόδια φορούν πρωτόγονα σανδάλια.

2) Κάποιος σχεδιάζει απλούστατα σχέδια και εικόνες, για να εκφράση τη σκέψη του. Ένα υπόδειγμα του «νεωτερισμού» αυτού της εποχής εκείνης αντιπροσωπεύεται σήμερα από την κινεζική γραφή, όπου διακρίνονται οι ζωντανές ύπαρξεις και τα αντικείμενα που έχρησιμευσαν τότε ως μοντέλα.

3) Κάνει την πρώτη του εμφάνισις το αλφάβητο. Ο αριθμός των ψηφίων είναι περλωρισμένος, αλλά φθάνουν και περισσεύουν για τις ανάγκες της ανθρωπότητας γιατί μπορούν να συνδυασθούν κατά 600 έξάκις έκατομμύρια τρόπους και ά-

κριθέστερα κατά: 620, 448, 401, 733, 239, 439, 360.000. Γιατί τόσες είνε οι λέξεις που υπάρχουν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Το γράμμα Χ είνε άραβικής καταγωγής και βρίσκεται μόνο σε μερικά από τα νεώτερα αλφάβητα. Στην αρχή δεν ήταν παρά ένα μαθηματικό σημείο που έδειχνε μία άγνωστη ποσότητα. Στην άραβική είχε ένα όνομα που δεν μπορούσαν να το προφέρουν εύκολα οι ξένοι, έτσι κάθε λαός του έδωσε δικό του όνομα και προφορά.

4) Οι Έλληνες αναπτύσσουν καταπληκτικά τις τέχνες και τις επιστήμες.

5) Ο Γαλιλαίος άνακαλύπτει τον νόμο της βαρύτητας από την έλευθερη πτώσι των σωμάτων.

6) Ο Βόλτ άνακαλύπτει τον ήλεκτρισμό.

7) Κατασκευάζεται ή πρώτη άτμομηχανή.

8) Εφευρίσκεται και κατασκευάζεται για πρώτη φορά ό ήλεκτρομαγνήτης και ό τηλεγράφος έχει πια πρακτική εφαρμογή.

9) Ανακαλύπτονται οι άκτίνες Ραίντγκεν.

10) Ο Μαρκόνι κάνει τα πρώτα πειράματα του άσυρμάτου. Το ραδιόφωνο αρχίζει να διαγράφεται στον όρίζοντα.

11) Η χρήση του αυτοκινήτου γενικεύεται. Αρχίζουν να λειτουργούν τα πρώτα έναέρια ταχυδρόμεία.

12) Η διάπτησις του 'Ατλαντικού δεν είνε πλέον όνειρο άπραγματοποίητο.

13) Σχεδόν όλα τα σπία έχουν ραδιόφωνο.

14) Η τηλεόρασις αρχίζει να βρσκή την πρακτική εφαρμογή της.

15) Κάνει την εμφάνισις του ό μηχανικός άνθρωπος, ό όποιος κατά πάσαν πιθανότητα θά έκτοπίσει τον άληθινόν.

«Η ΠΟΛΩΝΙΑ ΔΕΝ ΕΧΑΘΗΚΕ»

Το θράδυ εκείνο του 1835 μιά μακρυά σειρά καθ'αλλήλων σκαρφάλωνε επάνω στο λόφο του Γάγγου-ελ, στην Κρακοβία. Τό μεγαλόπρεπο παλάτι της, το οποίο διέκριναν τον απλε-το φωτισμό που εξέφευε από τα παράθυρα, αντικατοπτριζόταν στα ήρεμα νερά του Βιστούλα, που άργο-κυλούσε μουμουρίζοντας στη σιγαλιά της νύχτας, στα πόδια του πανύψηλου παλατιού.

Σε λίγο οι καθ'αλλή-δες έφθασαν στην είσοδο του φρουρίου. Ο πρώτος καθ'αλλήρος που ξεπέζεψε, πωλν μιά στιγμή, άρχισε να θαδίζει προς το φώς. «Η-ταν ένας ρωμαλέος άνδρας με πλατείς ώμους. Ή μα-κρυά του χλαμύδα ήταν

στολισμένη με δλόχρυσά σειρήνια. Επάνω στην κα-τάμαυρη κόμη του ήταν τοποθετημένο ένα στέμμα που άστραφτοκοπούσε.

Ο καθ'αλλήρος αυτός ή-ταν ο μέγας δούξ της Λι-θουανίας, ο Ζαγγελόν, που έρχόταν από τη μακρινή του πατρίδα για να ζητή-ση το χέρι της βασιλίσσας της Πολωνίας, της Έν-θιλς, μιάς γλυκειάς και ντροπαλής κόρης, μόλις δεκαεσσάρων χρονών.

Όταν ο Ζαγγελόν μπή-κε στη μεγάλη κατάφωτη αίθουσα των άνακτόρων, στάθηκε μιά στιγμή και κύτταξε γύρω του έκθαμ-θος: Θαιμάσια μεταξωτά παραπετάσματα έσκέπαζαν τους τοίχους, ενώ μεγάλοι κρυστάλλινοι καθρέφτες, με χρυσές και άσημένες κορ-νίζες, άκτινοβολούσαν το φώς των άπειράριθμων κε-ρίων μέσα στα δλόχρυσά κήληρία τους. Κυρίες και κύριοι με πλούσιες πε-ριβολές ήσαν συγκεντρο-μένοι στη μέση της σάλας, ενώ σε μιάν άκρη, τρέ-μοντας από το φόβο της, στεκόταν ή μικρή βασί-λισσα.

Η Ένθιλς ήταν απε-λπισμένη στην ιδέα ότι ύ-παντρευόταν τον ειδωλολά-τη αυτόν Λιθουανό, που ήθελε να της δώσουν για άνδρα.

Ο μέγας δούξ Ζαγγε-λόν, ωστόσο, προχαρύν-τας προς αυτήν, γονάτισε μπροστά της και πήρε το χέρι της για να το φιλή-η. Μά το έκαμε τόσο άδέξια αυτό, ώστε ήταν φανερό πως ποτέ του δεν θρέθηκε με κυρίες.

Στο μεταξύ όμως αυτό, τα όργανα άρχισαν να παίζουν. Η Ένθιλς κι ο Ζαγγελόν έπρεπε ν' άνοι-ξουν το χορό κι ο μέγας δούξ δεν ήξερε να χορεύ-η. Και συνοπατούσε τα πόδια της ντάμας του κατά τέ-τοιο τρόπο, που σε μιά στυ-

(Τό τέλος στη σελίδα 47)

που ναί, φτάνει ή σαίζον μου. Μπορώ, λοιπόν, να παρουσιά-σώ; Είμαι ή βροχή!... Έργον μου, λόγος ύπερ-εώς μου — λέει — επάγ-γελμα μου είναι να πέτω... Εάν δεν έπεφτα, θα ή-μουν σύννεφο, νεφέλη, ά-τιμός, δεν θα ήμουν βροχή. Μπορώ, λοιπόν, να πώ «Πέφτω, άρα ύπάρχω».

Οι άνθρωποι, γενικά, δεν μ' άγαπούν. Λένε: «Ένοχλητικός σαν τη βρο-χή», πράγμα που δεν τους εμποδίζει να λένε επίσης «Μιά εύρηγική βροχή».

Όλες οι κρίσεις τους άλλως τε, είνε γεμάτες ά-πο παρόμοιες αντιθέσεις. Όταν δεν μ' άδουν καμιά δεκαριά μέρες, με φωνα-ζουν με άγανά. Μόλις θρέβω εκεί επί τρία τέταρ-τα της ώρας με βαριώνται και με καταριώνται.

Θέλουν να πέφτα τη νύ-χτα. Η βροχή όμως δεν είνε τόσο άδον όσο οι άν-θρώποι για να τση δεν είνε άνάγκη να μ' άλέπει.

Άλλως τε, πέφτα όταν μ' άρέσει... Οι άνθρωποι εί-ναι κατάποροι επί της βρο-χής και την σεβονται όπως της άέρας. Κανένας δεν μπορεί να τ' άρνηθή αυτό κι ό δυστυχέστερός τους δεν μπορεί παρά να ακούη στο πέσιμό της.

Άλλα, άποδείξει ή καθαυτό πράξις της πώ-σεως θεωρείται, γενικά, από όλο τον κόσμο ως ή-τυχήμα και συχνά ένας άν-θρώπος που πέφτει παθαί-νει κακό. Για μένα το πέ-σιμό είναι καρό μου.

Όσο δυνατότερα πέ-φτω τόσο περισσότερα εί-μαι εύχαριστήμενη.

Οι θάρντα μέρες τοις κατακλυσμούς ύπάρχιν οι ωριότερες της ζωής μου. Η βροχή δεν είναι κανέ-να άναίσθητο κήνησ ό-πως θέλουν να την κάμουν οι άνθρωποι να πιστέψη λι-θουανία, πολύ καλά τις ά-παλαύσεις της όντροπαλ-σεως και της ποιήσεως: πε-ρισσότερο κι' από τους πό-

Βροχή, μοι θάσση!

Μία επίκαιρη μεθολογική πρακρυξίς

λεπτους και εύφάνταστους ποιητάς έέρει αυτή να τ' άκούει. Ο άνθρωπος που έφθε-τον θώρακά για να προφα-λαίνεται από τ' άσπαθιά κε-τα, διασφρα όχυρά, για να προστατεύεται από τις άβ-ροές των κανονικών ένδοι-μωτό πως έπρεπε να έφε-ρη και την άμπρέλλα γι-νη βροχή.

Και ό μόν θώρακας κε-τα όχρα όπάνια διαπερν-ταν ενώ ή βροχή τις περι-σσότερες φορές, όταν μά-λις έπιμύνη, διαπερ-α την πιο στερεά άμπρέλλα.

Αν θέλω, μπορώ να πέ-σω και υπό μορφήν λόγην. Μπορώ άκόμη, αν με μεθώ-ση ή φαντασία, να θολώ-σω ή όψη και παράξιν πο-σάμα, μπορώ να κάμω μ' όλο που πέφτω σαν χεί-μαρρα οι άνθρωποι να μ' έλέπουν ως σταγόνα.

Η πιο ήλιθία βροχή κο-ροιδεύει τους πιο έευπο-νούς. Οι πιο ήμισμ-νοι προσήται, οι πιο έυ-μεταβολόγοι ποτε δεν στα-θούν ίκανοί να προΐδω-σπαρξίως την άσπίδα ή τη διακεία της βροχής... Όταν δεν βρέξη, λένε

«Είμαι λογος της ερησίας» και να γιατί ή βροχή σας δεν πέφτει! Όταν βρέξη, λένε ότι αυτό οφείλεται στη διασφορά της πυκνότητος και σε μιά βαρομετρική πτώση και αυτό θα διαρκέ-ση... όσο θα διαρκέση.

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

και να γιατί ή βροχή σας δεν πέφτει! Όταν βρέξη, λένε ότι αυτό οφείλεται στη διασφορά της πυκνότητος και σε μιά βαρομετρική πτώση και αυτό θα διαρκέ-ση... όσο θα διαρκέση.

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Εχειλίζω τους ποταμούς και με τα άφθονά νερά τους προξενώ τις πιο καταστρε-πτικές πλημύρες.

Κατά τις ώρες μου, είμαι και μουσοτραφής. Τραγου-δά ήδονικάτα στα πυκνά φυλλώματα των δασών. Ε-πίσης είμαι ζωγράφος. Κε-νένας καλλιτέχνης δεν βρή-κε ποτέ πιο λαμπρά γω-μάτα από εκείνα που μετά χειρίζομαι έγω για να χρω-ματίσω το έπισκεπτήριό μου: το ουράνιο τόξο!

Έχω μιά τερασσία δύνα-μι που λίγοι την ξέρουν, έφ' όσον άρκει μιά μικρή βροχή για να κατακυρήξη και τον δυνατότερο άνεμο.

Είμαι όμως και ύπερ-υ-ναμικόρα: Πλένω τα πε-ζοδρόμια, γυαλίζω τους καλοστρωμένους δρόμους, έξπλένω τις στέγες.

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

Είμαι ή αίτια, είμαι το έργον, είμαι ή πρόφασις και είμαι και ή συγγνώ-μη.

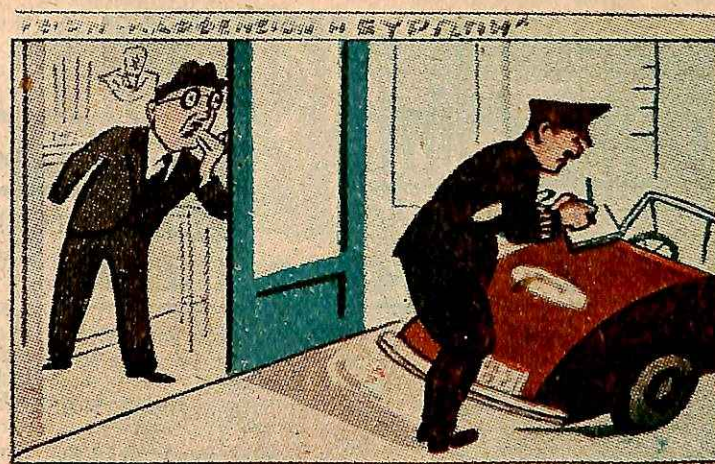
Τέλος είμαι ένα εύθυμο...στοιχείο έφ' όσον, όταν βρέξη, όλοι «διασκεδάζου-ν».

Γι' αυτούς, λοιπόν, τους λόγους ποτέ δεν πρέπει να θρίζετε μιά βροχή που πέ-φτει!

Είμαι υγεινολόγος της νέας σχολής: καθάριζω την άτιμωσύνη, εξαγίζω τον άέρα, έξυγνίζω το έ-δαφος, κατασφραζώ τα έ-πτάμενα, μικρόβια, καθώς και τ' άνοσάνα σπέρμα-τα.

Είμαι ή πρόνοια των λα-χανοκήπων και ή νεράδα των κήπων. Είμαι ή θοτα-νική ύδροθεραπεία, είμαι το ντούς των μικρών μπε-λσείδων, το λουτρό των σα-λατικών και το μπάνιο των χαμοκερασίων.

Είμαι ή φίλη των σάλι-καριών, των παπών, των βατράχων, των... άμαξά-δων, των σωφών της... Πά-σөөр! Είμαι ή ανέναντος έκείνων που κάμουν μικρο-σφάλματα και γυρίζου-σάνα στο σπίτι τους.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΙΔΕΑ

Ο Γκέλντερ έκουράστηκε πάρα πολύ εκείνο το πρωί στο γραφείο του, και έπι-στρέφοντας το μεσημέρι στο σπίτι με το αυτοκίνη-τό του, αισθάνεται την ά-νάγκη να διοισιτή μ' ένα παγωμένο ποτό.

Σταματάει λοιπόν στο πρώτο μπάρ που θρίσκει μπροστά του, κατεβαίνει, πηγαίνει κατ' ευθείαν στο μπουφέ και παραγγέλνει ένα παγωμένο ποτό.

Η ζέση είνε ύπερβολι-κή. Το ποτό πολύ δροσερό. Μετά το πρώτο έρχεται δεύτερο, και τρίτο. Η ώρα περνάει και ο Γκέλντερ δεν το αντιλαμβάνεται. Επί τέ-λους αποφασίζει να φύγη.

Άλλα, καθώς κάνει να βγη από το μπάρ — να πάρη ο διάβολος! — θλέ-πει έναν πόλισμα σταμα-τημένον μπροστά στο αυτο-κίνητό του.

Τότε ο Γκέλντερ αντιλαμ-βάνεται ότι άπαγορεύεται ή στάθμευσις αυτοκινήτων σ' αυτό το σημείο. Και τώρα πρέπει να πληρώση πρό-στιμο, που δεν θα είναι θά-βαια κατώτερο από δύο λί-ρες.

Στέκεται, λοιπόν, λιγάκι σκεπτικός, μετά πλησιάζει ένα γκαρσόν και το ρωτάει: — Έχετε τηλέφωνο στο κατώστημα;

— Βέβαια. Άπ' εδώ, πα-ρακαλώ...

Ο Γκέλντερ παίρνει το άκουστικό και τηλεφωνεί στην άστυνομία:

— Εμπρός! Έδώ Γουίλ Γκέλντερ. Πρό όλιγου μου έκλεψαν το αυτοκίνητό μου από την πλατεία του Δημαρ-χείου όπου έστάθμευα. Τα στοιχεία του είνε «Ι. Σ. 7578». Μήπως έχετε τίποτε;

— Μιά στιγμή, άπαντούν ά-πό την άστυνομία. Δώστε μας τον αριθμό του τηλεφώ-νου σας. Θα σας άπαντήσω-με σε λιγάκι.

Μετά ένα λεπτό, ο Γκέλ-ντερ βγαίνει από το μπάρ και άπομακρύνεται στρέφον-τας τα νάτα προς το αυτο-κίνητό του.

Το σπίτι του δεν είνε μα-κρυά και σε λιγάκι φθά-νει εύχαριστήμενος, σαν άν-θρώπος που έκαμε ένα με-γάλο κατόρθωμα.

Λίγο μετά το γεύμα, το κουδούνι του τηλεφώνου του χτυπάει. Είμαι ή άστυ-νομία στην όποιαν είχε δώ-σει τον αριθμό του τηλεφώ-νου του.

—Το αυτοκίνητό σας, τοις λένε, θρέθηκε έγκαταλε-λειμμένο έξω από το μπάρ «Ευρώπη». Άν έχετε τα χαρτιά σας εν τάξει, μπο-ρείτε νάρηθε και άμέσως να το πάρετε από το τμήμα της περιφέρειας σας.

—Α, σας εύχαριστώ πολ-λύ! Έρχομαι άμέσως... Φαίνεται πως είμαι πολύ τυχερός κι' εσείς... πολύ εύγενείς!

ΦΡΑΝΚ ΛΗΝ

—Γιατί μου λές ότι θάταν ερωτιότερο νά'χε παντρευθ ή μητέρα σου τον πατέρα μου; —Γιατί έτσι θάμιασαν τότε έμείς άδελφια και δέ θα μπο-ρούσαμε νάχαμε παντρευθ.

—Μιά μινίτσα χτύπησε σ'ό μάτι της γυναίκας μου κι' αυτό μου στοίχισε 200 δραχμές —Μιά γούνα χτύπησε σ'ό μάτι της δικής μου κι' αυτό

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ

ΠΟΙΟ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ :

Ο ρωποκίνδυνος διαρρήκτης άνοιξε την πόρτα της βιβλιοθήκης, μπήκε σ' αυτήν ξανακλείνοντάς την, έσπρωξε τον και άναψε τον ηλεκτρικό του φανό βάζοντας έμπρός στον φανό του τον κούκο του, ως πού να βεβαιωθεί άν τα παραθυρόφυλλα ήσαν σκεπασμένα με το παραπετάσμα. Άφού έβεβαιώθηκε ότι έστω και άμυδρή λάμψη δεν θα φαινόταν από το δρόμο, μεγάλωσε την άχτιδα του ηλεκτρικού του φανού και την περιέφερε όλόγυρά του.

Μιά έκπληξις τον έπερίμενε. Άντί ενός χρηματοκιβωτίου, έβλεπε δυο μέσα στην βιβλιοθήκη! Ένα μικρό, τελευταίου συστήματος και ένα μεγάλο, παλιού συστήματος.

Σε ποιά από τα δυο βρισκόνταν οι θησαυροί; Καιρό για να τα διαρρήξει και τα δυο δεν είχε. Άν έχανε την ώρα του με την διάρρηξη του άδειου; Ύστερα έπ' μικρή σκέψη, άποφάσισε να διαρρήξει το μικρό και, χωρίς να χάνη καιρό, άρχισε άμέσως την δουλειά του. Ξαφνικά, μιά γνωστή του φωνή του έπάγωσε το αίμα στις φλέβες, έν'φ ταυτόχρονα άκουγόταν ο διακόπτης του ηλεκτρικού και ή βιβλιοθήκη πλημμύριζε στο φώς:

—Ψάλα τα χέρια!

Ο διαρρήκτης ύπήκουσε χωρίς καν να στραφεί. Ύψωσε τα δυο του χέρια έχοντας μέτωπο πρὸς το μισανοιγμένο χρηματοκιβώτιο και ύστερα από δυο στιγμές άναγκάσθηκε ψυχραιμία του:

—Άν δεν κάνω λάθος, έχω την γκίνια νάχω πάλι να κάμω μ' αυτό τον ένοχλητικό Σούμερ.

—Άν δεν κάνω λάθος, έχω το ετύχημα νάχω να κάμω με τον Λωποδύτη - Φάντασμα.

—Λάθος δεν κάνεις, Ινσπέκτωρ, άποκρίθηκε ο διαρρήκτης στερεόμενος άργά - άργά και έχοντας τα χέρια του ύψωμένα. Λάθος δεν κάνεις, αλλά... λάθος κάνεις νομίζοντας εύτυχη την άποψινή μας συνάντησι!

—Νομίζεις;

—Όσο γι' αυτό είμαι γέλοιος. Έκτός πιά άν θεωρήσ' εύτύχημά σου την κάθε γελιοποίηση σου. Θα σου τ' ομιάσω και πάλι, Ινσπέκτωρ!

—Μιλάς με τόση θετικότητα! Είμαι περίεργος να μάθω πώς θα μου τ' ομιάσ'.

—Πώς; Άλλούστατα! Νά! Έτσι!

Ένα «κράκ» άκούστηκε, ή βιβλιοθήκη βυθίστηκε στο σκοτάδι και, πριν ο άπολιθωμένος Σούμερ συνέλθ' από την πρώτη του έκπληξη, δεχόταν στον τριπλόπτυχο σβέσκο του μιάν ήχηρη καρπαζιά! Βλασφημία, μπερδεύτηκε σε καθίσματα και σε τραπέζια ώσπου να άνακαλύψη την πόρτα και κοντά σ' αυτήν τον διακόπτη του ηλεκτρικού, ξαναφώτισε την βιβλιοθήκη και, για λίγες στιγμές, έχάζει ολόγυρά του... χαϊδεύοντας τον τριπλόπτυχο σβέσκο του πού θα'χε γίνει κατόικη από το χτύπημα.

—Πώς διάβολο ο σατανάς έσβυσε τ' οφώς έν'φ ο διακόπτης βρισκόταν σε άπόστασι τεσσάρων μέτρων άπ' αυτόν; Ά! Νά και ένας δεύτερος διακόπτης κοντά στο χρηματοκιβώτιο! Τόν έπίεσε με τον άγκώνα του! Για στάσου, ώστόσο, Σούμερ... Γιατί δυο διακόπτες έδώ μέσα;... Σε τί χρησιμεύει ο δεύτερος;... Ά! Αυτή έδώ ή πόρτα είναι μπαλκονόπορτα!... Έτσι έηγείται το πράγμα!... Ο μίστερ Κρόντιν θα συνήθιζε να καθέσεται τα βράδια στο μπαλκόνι της βιβλιοθήκης του!... Θα του άρέσει τ' σκοτάδι και γι' αυτό έχει τον διακόπτη αυτόν πλάι στην μπαλκονόπορτα! Άνάβει με τον διακόπτη της πόρτας μπαλκονόπορτας στην βιβλιοθήκη και σβύνει με τον διακόπτη της μπαλκονόπορτας, βγαίνοντας στο μπαλκόνι του! Και ο σατανάς αυτός έγνώριζε αυτή τη λεπτομέρεια! Αυτό σημαίνει ότι δεν μπήκε για πρώτη φορά έδώ μέσα! Θα σχετίζεται σίγουρα με τον μίστερ Κρόντιν! Τι καρπαζιά όμως ήταν αυτή! Κλάπ! Την γράφω κι' αυτήν στο κατάστιχο! Του την χρωστάω κι' αυτήν! Μιά μέρα θα του άποδείξω πώς είμαι καλοπληρωτής!

—Αν δεν κάνω λάθος, έχω το ετύχημα νάχω να κάμω με τον Λωποδύτη - Φάντασμα.

—Λάθος δεν κάνεις, Ινσπέκτωρ, άποκρίθηκε ο διαρρήκτης στερεόμενος άργά - άργά και έχοντας τα χέρια του ύψωμένα. Λάθος δεν κάνεις, αλλά... λάθος κάνεις νομίζοντας εύτυχη την άποψινή μας συνάντησι!

—Νομίζεις;

—Όσο γι' αυτό είμαι γέλοιος. Έκτός πιά άν θεωρήσ' εύτύχημά σου την κάθε γελιοποίηση σου. Θα σου τ' ομιάσω και πάλι, Ινσπέκτωρ!

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Κατά τις έννέα, τ' οφώς της έπομένης, ο άριστοκράτης νέος Μάρτεν Ντάλ, έκάνει στη βεράντα του μεγάλο του, όταν ξαφνικά έπρόβαλε έμπρός του ο Ινσπέκτωρ Σούμερ.

—Ά! Έκαμε με άπροσποίητη χαρά ο Μάρτεν Ντάλ. Νά, μιά εύχάριστη έκπληξις! Πούδ' αλλού άέρας σ' έφ'ερνε από δω

τέτοια ώρα; Κάθισε, λοιπόν! —Νά σου πώ. Δεν είχα τίποτα τ' άξιον λόγου να κάνω και είπα: «Δεν πετιέμαι ως τον φίλο μου Μάρτεν Ντάλ γά σκοτάσω την ώρα μου με τα παραμύθια του; Και νάμ'!

—Έκαμες θανμάσια γιατί στενοχωριόμουν. Ένα τσιγαράκι;

—Εύχαρίστως. Μήπως έπρόκειτο να βγής;

—Μ' αυτή την όμ'ιχλη πού άπειλεί να μάς καλύψ' από τη μιά στιγμή στην άλλη, θα ήταν τρέλλα. Για κύτταξε τον ούρανό!...

—Μά, ή κατάστασις του ούρανού με έπεισε πώς θασαι απόψε στο σπίτι σου και ήρθα τέτοια ώρα. Τί νέα;

—Δεν ξέρω τίποτα. Ήσυχία. Τρομακτική ήσυχία.

—Βλέπω φώς στα παράθυρα του γείτονά σου, του μίστερ Κρόντιν. Θά'χη κόσμο, φαίνεται.

—Ο μίστερ Κρόντιν; Μά... δεν πιστεύω νά'χη κόσμο. Τόν είδα να βγαίνει με την γυναίκα του πρὸ μιάς ώρας. Στο σπίτι του θα είναι μόνο ή γκουβερνάντα της μάνταμ Κρόντιν.

—Υπηρεσία άλλη δεν έχει;

—Ο θαλαμηπόλος του συνήθως φεύγει κατά τις έπτ'.

—Ά! Καμωμένα βγήκε κι' αυτή με την μαγειρίσσα.

—Μαράδο, Μάρτεν! Και άστυνομικός άν ήσουν, δεν θα παρακολουθούσες έτσι την κίνηση αυτού του σπιτιού. Τι καίμα πού και χθές βράδυ δεν ήσουν στην βεράντα σου!

—Γιατί;

—Γιατί θάβλεπες πράγματα πού θα σ' εύχαριστούσαν.

—Αηλαδ'...

—Νά... θάβλεπες τόν Λωποδύτη - Φάντασμα να μπαίνει στο σπίτι, τόν ύποφαινόμενο να μπαίνει κατόπι του και, άν έχ'ες την άκοή τόσο δυνατή όσο και την όρασι, θάκουγες και κάποια δυνατή καρπαζιά... κλάπ!... πούλεσε στο σβέσκο μου!

—Μά αυτό είναι θανμάσιο! Για λέγε, λοιπόν, να γελάσω! —Τί να σου πώ τώρα; Άς ήσουν στην βεράντα σου, να θάνα παστικό ύποκειμενο. Έκείνο πού γνωρίζω είναι, ότι ή πρώτη του γυναίκα γινεμοτοσκόπησε από ένα βουνο και αυτός εισέπραξε 6.000 λίρες από την ασφάλεια της ζωής της. Πρὸ έπτ' μηνών

παντρεύθηκε με την τωρινή του γυναίκα, πολύ μεγαλύτερή του στην ηλικία, χήρα, με ένα μικρό κοριτσάκι, ηλικίας τριών χρόνων. Είναι χαριτωμένο το κοριτσάκι αυτό. Το καμαρώνω καθώς κυνηγάει πεταλούδες κάθε άπόγευμα στον κήπο. Πληροφόρηθηκα ότι σ' άν προνοητικός άνθρωπος, ήσάβ'ιλε και τη ζωή της δεύτερης γυναίκας του καθώς και τη ζωή της μικρούλας. Σημείωσε ότι ή γυναίκα του έχει κολλοσιαία περιουσία και ότι μόνος της κληρονόμος είναι ή κορούλα της. Ά! Νά, το ζεύγος Κρόντιν πού έπιστρέφει!

Πράγματι, ένα αυτοκίνητο πού έρχόταν με μικρή ταχύτητα, σταμάτησε έμπρός στην πόρτα του σπιτιού των Κρόντιν και τ' άνδρόγυνο κατέβηκε άπ' αυτό.

—Μαράδο, Μάρτεν, έκαμε πάλι ο Σούμερ. Άνεγνώρισε βλέπω τ' αυτοκίνητο τους από μακριά!

—Νά! Από τ' κορνάρισμα.

Λίγα λεπτά, ώστόσο, μετά την άφιξη του άνδρόγυνου, οι δυο φίλοι παρατηρούσαν στην άπέναντι μονοκατοικία ένα άνησυχητικό πηγαινέλα, άκουγαν σφοδρή συζήτηση, και τέλος, είδαν τόν Κρόντιν να βγαίνει και να καλή τόν πόλισμα της ύπηρεσίας.

—Κάτι συμβαίνει, Σούμερ. Για κατέβα να δής!

Ο Σούμερ κατέβηκε, βγήκε στον δρόμο, πλησίασε στην πόρτα της μονοκατοικίας, άλλάξε λίγες λέξεις με τόν σ'οφ'ερ πού είχε βγή εις άναζήτησιν του πόλισμα και έφώναζε πρὸς τόν Μάρτεν Ντάλ:

—Μάρτεν! Έλα κάτω!

Σε λίγο, οι δυο φίλοι έμπαιναν στην μονοκατοικία, άφού ο Σούμερ έδήλωσε την ταυτότητά του.

Μιά δραματική σκηνή τους έπερίμενε μόλις μπήκαν στο χώλλ:

Η γυναίκα του Κρόντιν κοιτόταν λιπόθυμη επάνω σε ένα τιθάκι και λιπόθυμη έπίσης πιδ πέρα ή γκουβερνάντα της κορούλας της Κρόντιν. Όσο για τόν ίδιο τόν Κρόντιν, πηγαινοερχόταν έκνευρισμένος, τηλεφωνούσε, έδινε διαταγές στον σωφέρ.

—Άλλά τί συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε ο Σούμερ.

—Μας κλέψανε τ' παιδί μας, Ινσπέκτωρ!

—Το παιδί σας; Πώς; Πότε;

—Πώς; Με την συνενοχή της γκουβερνάντας άσφαλως, πού αυτή τη στιγμή προσποιείται την λιπόθυμη. Πότε; Πρὸ μιάς ώρας, βγαίνοντας με την γυναίκα μου, τ' άφ'ησαμε έδώ! Τ' οφ'εδωσε σε γκαγκστερς αυτή ή μέγαιρα, για να μάς εκδιώξουν ζητώντας μας λύτρα!

Ύστερα από λίγο συνερχόταν ή γυναίκα τού Κρόντιν άπό την λιποθυμία της και σχεδόν άμέσως κι' ή γκουβερνάντα

τα της μικρής.

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ... ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ !

Ο Κρόντιν εκλείδωσε την γκουβερνάντα σε ένα δωμάτιο και έβόηθησε την γυναίκα του να άνεβ'η στο δεύτερο πάτωμα, όπου βρισκόταν ή κρεββατοκάμαρα τού ζεύγους όπου και την έσάλωσε στο κρεβάτι της. Στο άναμεταξύ, ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ έξέταζαν τ' κάθε τι μέσα στο σπίτι μήπως και άνακαλύψουν κανένα ίχνος των άπαγωγέων.

—Περίεργο!, έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ άποτεινόμενος πρὸς τόν Σούμερ. Στη βεράντα μου έμεινα δυο τουλάχιστον ώρες χωρίς να την έγκαταλείψω ούτε μιά στιγμή! Άλλη πόρτα δεν έχει. Η άπαγωγή έγινε πρὸ μιάς ώρας τ' οφ'ος. Πώς διάβολο δεν είδα τίποτα; Ούτε στραβός είμαι, ούτε και έχω άποκοιμηθ'η στην άναπαυστική μου πολυθρόνα.

Η Σκώτλαντ Γυάρδ δεν άργησε να φθάσει επί τόπου και άμέσως άρχισαν οι πρώτες παρατηρήσεις και ή προανάκρισις. Φυσικά, πρώτη άνακρίθηκε ή γκουβερνάντα, ή όποια και κατέθεσε τρομοκρατημένη.

—Καθόμουν με την μικρή στο καπνιστήριο και έδιάβαζα κάποιο βιβλίο. Έγώ έδιάβαζα και ή μικρή έπαίξε με την κορούλα της. Την άφησα να παίξ'η και να κάν'η ό,τι ήθελε μέσα στο καπνιστήριο και μέσα στην πλαϊνή βιβλιοθήκη, ώσπου να φύγ'η ή μαμά της με τόν μπαμπά της. Ο μίστερ Κρόντιν μου είχε συστήσει να κάνω ό,τι τόν δυνατόν για να μην αντίληφθ' ή μικρή την άναχώρησή τους, γιατί, είτε θα άρχιζε τ' κλάματα, είτε θα ζητούσε να την πάρουν μαζί τους, Έπαίξε ήσυχα, άλλωστε, και ούτε για μιά στιγμή δεν με άπέσπασε από την άνάγνωσι. Άρκετη ώρα μετά την άναχώρησι της κυρίας και τού κυρίου Κρόντιν, έκλεισα το βιβλίο πού έδιάβαζα και, άφού την έφώναξα δυο φορές και δεν μου άπάντησε, την έζήτησα τού κάκου μέσα στο σπίτι. Όταν ο μίστερ Κρόντιν και ή κυρία έπ'στρεψαν, με δρ'ηκαν να ψάχνω σάν τρελλή μέσα στο σπίτι. Άλλο τίποτα δεν ξέρω. Θυμάμαι μόνο ότι ο μίστερ Κρόντιν με κατηγόρησε πώς έγώ έβόηθησα τάχα γκαγκστερς να κλέψουν τη μικρή. Άλλο τίποτα δεν θυμάμαι, γιατί άμέσως μόλις άκουσα την κατηγορία, έχασα τις αισθήσεις μου.

Οι δικαστικοί έκριναν καλό να έξουν μιά ματιά στην βιβλιοθήκη πριν άνεβούν στο επάνω πάτωμα και άνακρίνουν την γυναίκα τού Κρόντιν.

Η βιβλιοθήκη χωριζόταν με μιά μεγάλη τζαμόπορτα άπό τ' οφ'ος καπνιστήριο. Μιά άλλη πόρτα της άνοιγε στον διάδρομο και τ' μοναδικό της

παράθυρο είχε σιδερένια σκάρα. Η πόρτα τού διαδρόμου ήταν άνοιγτή. Τα μάτια όλων καρφώθηκαν σε μιά κομ'ιλιτα πού κοιτάται ριγμένη κοντά στ' τραπέζι. Καμιά άπολύτως άναστασία μέσα στην βιβλιοθήκη. Άφού έψαξαν μάταια μήπως και άνακαλύψουν κάποιο ίχνος τού άπαγωγέως, άποφάσισαν να άνεβούν στο δεύτερο πάτωμα για την άνακρίσι της Κρόντιν.

—Σούμερ, έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ παίρνοντας από τ' οφ'ος τόν φίλο του άστυνομικό. Προσπάθει να κρατήσει όσο τόν δυνατόν περισσότερη ώρα όλο τόν κόπο στο δωμάτιο της κυρίας Κρόντιν!

—Γιατί;

—Κάμε όπως σου λέω! Έγώ θα μείνω έδώ μέσα και πρὸς πει να μείνω μόνος μου!

—Καλά!...

Ύστερα από λίγες στιγμές, άρχισε και ή προανάκρισις της Κρόντιν, παρουσιά τού σ'οφ'ου της μέσα στην κρεββατοκάμαρα τού ζεύγους. Ο Σούμερ, σύμφωνα με τις οδηγίες τού Μάρτεν Ντάλ, προσπαθούσε να παρατείν' όσο τόν δυνατόν περισσότερο τη σκηνή, είτε ύποβάλλοντας άσκατες έρωτήσεις, είτε προσποιούμενος ότι δεν έκαταλάβαινε τις άπαντήσεις και ύποχρονόνας έτσι τ' οφ'ος Κρόντιν να έπαναλαμβάν' τρεις φορές την κάθε του άπάντησι.

Και ξαφνικά, ή πόρτα της κρεββατοκάμαρας άνοιξε με πάταγο και έμφανίσθηκε πελιδνός ο Μάρτεν Ντάλ, φέρνοντας στα χέρια του άναίσθητη

την μικρούλα, Η κυρία Κρόντιν άφησε μιά σπαρακτική κραυγή, έν'φ ο άνδρας της, κάνοντας μονομιάς τ' οφ'ος του, στηρίχθηκε σε ένα φωτιέγ για να μην πέσ'η. —Σούμερ!, έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ έσπλώνοντας την άναίσθητη μικρούλα στο κρεβάτι και άρχίζοντας να της κάν'η τεχνικές έισπνοές. Πέραν τις χειροπέδες σου στον μίστερ Κρόντιν και όσο για την μικρή, έλπίζω να την άναστήσω! Έχει άκόμη ζωή μέσα της!

—Χειροπέδες σε μένα! Τρελ, λαθήκατε, τζέντλεμαν;

—Πέραν τ'ος τις χειροπέδες, Σούμερ, κι' αυτή τη στιγμή δεν έχω καιρό να τού άποδείξω πώς δεν είμαι τρελλός!

Και έν'φ ο Σούμερ περνούσε τις χειροπέδες στον Κρόντιν και έν'φ ή κυρία Κρόντιν παρακολουθούσε όλην εκείνη την σκηνή σάν άπολιθωμένη, ή μικρούλα συνερχόταν χάρις στις περιποιήσεις τού Μάρτεν Ντάλ και έδικαίωσε τόν συμπαθή άλτρούστ'η με μιάν έρώτησι, πού άποτελούσε τρομερή κατηγορία:

—Κάμ'ε μπαμπά! Γιατί με κλείδωσες εκεί μέσα;

Μιά δραματική σιωπή διαδέχθηκε την έρώτησι της άθιας παιδιούλας.

—Ο μπαμπάς σου, μικρούλα μου, σε έκλεισε εκεί μέσα; ρώτησε ο άνακρίτης.

—Νά! Μου έλεγε πώς μ' έκλεισε εκεί για να μην κάνω άταξίες ώσπου να γυρίση. Χτυπούσα, έφώναζα, δεν μ' άκουγε ή μαμά, να μου άνοίξ'η

Ύστερα μου άνοιξε ο καλός αυτός κύριος...

—Και έχασε τις αισθήσεις της μόλις άνέπνευσε έλεύθερα, διέκοψε ο Μάρτεν Ντάλ. Σε μισή ώρα θα ήταν άργά. Η μικρή θα πέθαινε από άσφυξία!

Και στερεόμενος πρὸς τ'ος δικαστικούς:

—Ζητώ συγγνώμην... άν χωρίς την άδειά σας έγιναι διαρρήκτης! Έπρεπε να ένεργήσω κεραινοδόλω, για να μην πεθάν'η ή μικρούλα αυτή άν ζούσε άκόμη μέσα στο χρηματοκιβώτιο! Τ' ό,τι βρισκόταν εκεί μέσα κλειδωμένη ιδού πώς τ' όποφιάσθηκα: Έγνώριζα ότι ο μίστερ Κρόντιν είχε ένα τέλειο μικρό χρηματοκιβώτιο, πού και ο πιδ έπιδέξιος διαρρήκτης θα δυσκολευόταν να τ' άνοίξ'η, και άν άκόμη διέθετε ώρες. Σήμερα τ' οφ'ος, άπό τ' οφ'ος τού μου, είδα να βγάζουν από τ' οφ'ος τού τ' οφ'ος τού μικρού άλλα τέλεια αυτό χρηματοκιβώτιο και έσκέφθηκα ότι, φιλάργυρος και φιλόποτος άνθρωπος όπως είναι, θα ένοίκιασε χρηματοκιβώτιο στην Τράπεζα της Άγγλιας για να κρύβ'η τ'ος θησαυρούς του. Μπαίνοντας μαζί σας στην βιβλιοθήκη, έλ'δα κατάπληκτος ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο στη θέση τού μικρού! Τ' οφ'ος αυτό χρηματοκιβώτιο, παλιού συστήματος, θα μπορούσε να τ' οφ'ος διαρρήξει με μεγάλη εύκολία, όχι μόνον ένας έξ έπαγγελματιών διαρρήκτης... αλλά και ένας άνθρωπος όπως έγώ. Άν άνταστατούσε ένα παλιό χρηματοκιβώτιο με ένα άλλο τελευταίου συστήματος, τ' οφ'ος π'α να μην θάμνη μόνον, αλλά και να προκαλούσε κατάπληξι. Τ' οφ'ος άνταστατούσε τ'ος τέλειο μικρό με ένα μεγάλο χωρίς καμιά αξία, μου έδωσε την ύποψία... και βλέπετε άν έκανα λάθος. Οι λόγοι τού έγκλήματος; Η μικρούλα ήταν ή μόνη κληρονόμος της κολλοσιαίας περιουσίας της μάνταμ Κρόντιν και επί πλέον, ή ζωή της ήταν άσφαλμένη! Θά πέθαινε από άσφυξία εκεί μέσα και ο δολοφόνος θα κατέθετε ότι είχε ξεχάσει τ' οφ'ος χρηματοκιβώτιο τού άνοιξ'η και ή μικρούλα μπήκε μόνη της μέσα και τράβηξε την πόρτα του έσπρωξ'η. Η κατηγορία του κατά της γκουβερνάντας; Θεοτριτοσύνη! Για να δείξ'η ότι δεν παρέλειψε τίποτα! Μετά... την άνακρίψ'η τού πτώματος της μικρής μέσα στο χρηματοκιβώτιο, θα ζητούσε συγγνώμην από την γκουβερνάντα!

—Όστε, φίλτατε Μάρτεν Ντάλ, έίθετε και διαρρήκτης! Διέκοψε γελώντας ο Σούμερ. Ξέρω, ώστόσο, έγώ μιά κλειδαριά πού ούτε έσείει, ούτε ο Λωποδύτης - Φάντασμα δεν θα μπορούσε να την διαρρήξει! Την κλειδαριά ενός κελιού πού θα φιλοξενήσ'η τόν μίστερ Κρόντιν για κάμποσο καιρό...

ΤΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΦΙΛΗ

Χαριτωμένη ιστοριούλα
έν ειδει μονολόγου

— Όχι, Παύλε, μην επιμένεις, γιατί από μετά δεν πρόκειται να μάθεις τίποτε! Σ' αυτό το ζήτημα θα είμαι δουβή σαν τάφος! Είμαι η στενότερη φίλη της γυναίκας σου, ώστε και αν ήξερα τίποτε εις βάρος της, θα ήουν ο τελευταίος που θα το μάθαινε από μένα.

»Εμείς, οι κακόμοιρες οι γυναίκες, πρέπει να έχουμε κάποιαν άλληλογνή με ταξό μας, και η μικρή λογομαχία που είχα μαζί της χθές το βράδυ δεν είναι καθόλου άρκετη για να δικαιολογήσω μια παληανθρωπία εκ μέρους μου. Πρόσθεσε ακόμη και το γεγονός ότι δεν θα ήσουν λιανός να κρατήσης για τόν έναντι σου αυτά που θα σου έλεγα, θα της έκανες δριμύτατες παρατηρήσεις και αυτή θα καταλάβαινε άμέσως ότι η προδοσία προέρχεται από μένα.

»Αν ήξερες τί πονηρά που είναι!.. Στοιχηματίζω ότι θα έφθανε μέχρι του σημείου να σκεφθώ ότι το έκαμα αυτό για να εκδικηθώ για την χθεσινή λογομαχία και είναι τόσο φιλύποστη, που δεν θα έδινε καθόλου να με κατηγορήσει γι' αυτό. Όταν το σκέπτομαι αυτό έτσι μοδρεχεται να σου τα πω όλα! 'Αλλά εγώ είμαι πολύ καλή, πολύ περισσότερο απ' όσο φαντάζεται αυτή, και δεν θα θυάλω ούτε λέξη από το στόμα μου, όπως άλλως τε έκανα πάντα έως τώρα.

»Κι' εσύ μπορείς να το επιβεβαιώσης αυτό, δεν είν' έτσι, Παύλε; Σου είπα ποτέ τίποτε κακό για την γυναίκα σου; Σου έκανα ποτέ τον παραμικρόν ύπαινιγμό εις βάρος της; Ποτέ! Ούτε όταν εξ αιτίας της είχα τόσες φασαρίες με τόν άντρα μου, που ένόμιζε ότι ο κύριος Μορέττι, με τόν όποιον έδωάναμε συχνά, μαζί με την γυναίκα σου, όταν εσύ έλειπες ταξίδι ένδιαφερόταν για μένα! 'Όσο σκέπτομαι ότι θα ήσαν άρκετη μιά λέξη μου για να δικαιολογηθώ! 'Αλλά δεν είπα τίποτε, αν και ήξερα καλά πως θα μπορούσα έτσι να γλυτώσω. Μήπως αυτό δεν είναι άρκετη απόδειξη της φιλίας μου προς την γυναίκα σου;

»Είμαι ύποχρεωμένη να όμολογήσω ότι κατά το παρελθόν απέδειξε και αυτή πως είναι φίλη μου. Δεν είπα ποτέ στον άντρα μου, ότι κάνοντας οικονομία από τα ψώνια του σπιτιού, άγόρασα ένα καπέλο της τελευταίας μόδας. Γι' αυτό δεν θα την προδώσω ποτέ, μολονότι με ξεπέρασε, κάνοντας κατά τόν ίδιο τρόπο δυο καπέλλα αντί για ένα. Είναι άλγθεια ότι δεν φθάνουν το δικό μου στην κομψότητα, αλλά πάντως τα πλήρωσε άκριβιά.

»Σε θεβαίω ότι δεν είμαι άχάριστη σαν κι' αυτήν και ότι πολλές φορές της απέδειξα πως είμαι φίλη της. Λόγου χάριν, δεν είπα ποτέ σε κανέναν ότι πρόξή μηνών έπούλησα το δαχτυλίδι της για να πληρώσω κάτι χρέη που έκανε στα χαρτιά. Την διέφευσα ποτέ όταν σου έλεγε ότι έβγαίνει για ψώνια και όμως έπαινε σε ραντεβού; Ούτε και όταν τα ραντεβού εκείνα ήταν με τόν κύριο Μορέττι, στον όποιον θέλησε να την παρουσιάσω όπως ήθελε. 'Αρκεσθήκα μονάχα να της πω πως ήταν ο τέταρτος θαυμαστής τόν όποιον μου έκανε και ότι δεν έπρεπε να παίρνει τόσο σπουδαίο ύφος γι' αυτό, γιατί μόνον όταν έκαταλάβαιναν ότι

από μένα δεν μπορούσαν να θυάουν παρ'όλα από μια καλημέρα, μονάχα τότε οι άντρες γλυκοκλιτούσαν κάποιαν άλλη, από την όποια θα μπορούσαν να επιτύχουν περισσότερα!

»Εγώ τα λέω πάντα σταράτα, και αυτό που έχω στην καρδιά, το έχω και στα χείλη. 'Αλλά προτιμώ να κόψω τη γλώσσα μου, παρά ν' άφηγηθώ στον έναν και στον άλλον τις αιτίες τών μικρών διαφορών μας. Καταλαβαίνεις όμως κι' εσύ πόσο στενοχωρείται μια γυναίκα όταν της πάρουν έναν θαυμαστή, έστω και αν δεν ένδιαφέρεται καθόλου γι' αυτόν.

»'Επειτα, δεν ήταν ανάγκη να με παρουσιάσει σ' αυτούς τούς δυο ήλιθιους τύπους, τούς όποιους είχε παρέα χθές το βράδυ. Μήπως τόκανε για να μ' ευχαριστήσει; Δεν πιστεύω, γιατί εγώ στενοχωρήθηκα πολύ. Δεν καταλαβαίνω τί γούστο θρίσκει στη συντροφιά δυο κακομαθημένων νέων και γιατί εγώ ήμουν ύποχρεωμένη να περάσω όλη τη βραδυά με δυο ήλιθιους, που έκορτάριζαν μαζί με τη γυναίκα σου χωρίς να ρίξουν ούτε μια ματιά σ' έμένα. 'Αλλά δεν πειράζει!

»Η Γκερέτα, που είναι μια άλγθινή φίλη για μένα, μου είπε ν' άφηγηθώ το γεγονός σε όλους τούς γνωστούς μας, για να έκδικηθώ. Της ίδιης γνώμης ήταν κι' η Λιλή, κι' η 'Ιρμα, και η Καίτη, αλλά εγώ δεν έπηρεάζομαι από κανέναν και μένω δουβή σαν τάφος, έστω και αν κατά δόξος είμαι πολύ στενοχωρημένη απ' όλ' αυτά.

»Σήμερα πέρασα τυχαίως απ' εδώ, καθώς έβγην για ψώνια, και καθώς θιέπεις δεν έπωφελήθηκα καθόλου της ευκαιρίας αυτής για να κάτσω να κουτσομπολέψω μαζί σου. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να μην προσπαθήσης να με ανάγκασες να μιλήσω, γιατί είναι αδύνατον. 'Εγώ δεν προδίδω τις φίλες μου! Μονάχα ύπενθύμισε, σε παρακαλώ, στη γυναίκα σου ότι η ύπομνη μου έχει όρια, και ότι αν έξακολουθήσης να μου φέρνεται όπως μου φέρθηκε χθές το βράδυ, μπορεί τότε, τυφλωμένη από την άγανάκτηση, να μου ξεφύγη καμμία κουβέντα, και τότε...».

MARIANNA

Η ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Εύθυμο διηγηματάκι

Αφού έμεινε είκοσι μέρες στο λιμάνι της 'Ιάβας, το άμερικανικό φορτηγό «Ουάσιγκτον» έτοιμαζόταν να έπιστρέψει στην Νέα 'Υόρκη με φορτίο ζαχαροκαλάμου και μπαχαρικά.

Ένας όμως από τούς ναύτες, ο Νίκυ, ο πιο νέος του πληρώματος, δεν έπρόκειτο να έπιστρέψει στην πατρίδα του με τούς άλλους συναδέλφους. 'Εκει στην 'Ιάβα είχε έρωτευθί με ένα όμορφο κορίτσι, μια ξανθιάν 'Ολλανδέζα, που τόν άγάπησε κι' αυτή. Θα έμενε λοιπόν στο νησί, κοντά στην άγαπημένη του, την όποιαν μετά λίγες μέρες θα έκανε γυναίκα του.

Προτού φύγει το σκάφος, ο Νίκυ έκάλεσε έναν από τούς συναδέλφους του, τόν Τζιμ, σχεδόν συνομηλικόν του

και τού είπεν εμπιστευτικά:

— Θα ξέρης, βέβαια, ότι στη Νέα 'Υόρκη άφησα μια κοπέλλα που την άγαπούσα μέχρι τρέλλας, όπως μ' άγαπούσε κι' αυτή. Την καυμένη τη Νάνσυ!.. Της είχα ύποσχεθί ότι στην έπιστροφή μου θα παντρευόμαστε και όμως... Τέλος πάντων, θα στενοχωρηθί πολύ το καυμένο το κορίτσι. 'Εμπιστεύομαι, λοιπόν, σ' έσένα να της δώσης τη δυσάρεστη αυτήν είδηση, ότι θα μείνω εδώ στην 'Ιάβα, και να την παρηγορήσης όπως μπορείς.

»Πρό ημερών της έστειλα ένα γράμμα και της έδωσα ραντεβού στο συνηθισμένο μέρος και στην συνηθισμένη ώρα που βλέπομαστε πάντα, δηλαδή κοντά το μνημείο τών Πυροβολητών. Αυτή θα πάη και θα με περιμένει. Θα πής, λοιπόν, να την βρής, θα της πής με τρόπο ότι δεν μπορείς ναρθώ μαζί σας, κι' έπειτα, σιγά-σιγά θα της άποκαλύψης όλη την άλγθεια. Την καυμένη τη Νάνσυ!.. Καταλαβαίνω πως θάχρη ανάγκη από παρηγοριά, κι' εσύ είσαι ο μόνος που θα μπορείς να της δώσης να καταλάβει... Λοιπόν, θα την παρηγορήσης, α! άγαπητέ μου Τζιμ; Και πές της ότι θα την θυμάμαι πάντα, ότι την σκέπτομαι, δ... τέλος πάντων, πές της δ,τι καταλαβαίνεις!»

Ο Τζιμ έπέστρεψε με το πλοίο στη Νέα 'Υόρκη, κι' έπήγε άμέσως στο μνημείο τών Πυροβολητών στο μέρος δηλαδή όπου είχε ορισθί το ραντεβού.

Γύρω η νύχτα άπλωνε το σκοτάδι της και άναθαν τα πρώτα φώτα. Ο Τζιμ ήταν πολύ συνηθισμένος και σε νοχωρημένους, μη βρίσκοντας άκόμη τόν κατάλληλο τρόπο για να έκτελέσει τη λεπτότατη αυτήν άποστολή.

»Εξάφνα, βλέπει μια γυναίκα σιλουέττα να έρχεται θιαστικά στη μικρή πλατεία και να σταματά άκριβώς μπροστά στο μνημείο. Δεν μπορούσε παρά να ήταν αυτή. 'Εκανε λοιπόν κουράγιο και την έπληθαισε:

Τόν ρώτησε εκείνη:
— Ποιόν ζητάτε; Αυτήν που κάθεται στον τριακοστόν τέταρτο δρόμο;
— Άκριβώς.

— Τότε έσείς θα είσαστε ο Νίκυ;
— Τι έρώτησις! Δεν με βλέπετε; Είμαι ένας φίλος του.

— 'Α, ωραία! Και εγώ δεν είμαι η Νάνσυ. Είμαι η Μπέσυ, μια στενή της φίλη.

— Πώς;!...
— Η Νάνσυ μ' έστειλε για να πω τού Νίκυ, να τόν προδιαθέσω... 'Αλλά μαζί σας μπορώ να μιλήσω έλεύθερα, δεν είν' έτσι; Λοιπόν, η Νάνσυ παντρεύτηκε την περασμένη έβδομάδα και μ' έστειλε να ιδώ τόν Νίκυ και να τού δώσω με τρόπο την δυσάρεστη αυτή είδηση.

— Καλέ, τί λέτε! Έκαμε ο νέος γελώντας. Κι' εγώ είμαι ένας φίλος τού Νίκυ, ο όποιος έμεινε στην 'Ιάβα και μου άνέθεσε ναρθώ εδώ και να βρω την Νάνσυ για να της δώσω μια παρόμοια δυσάρεστη είδηση και να την παρηγορήσω.

Οι δυο νέοι κυττάχθηκαν λίγες στιγμές, κατάπληκτοι, κι' έπειτα ξέσπασαν μαζί σε ένα άκράτητο παρατεταμένο γέλιο.

»Υστερα από λίγο, οι διαβάτες της μικρής πλατείας τούς έβλεπαν ν' άπομακρύνονται άχακζέ...»

ΖΗΤ,

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ

Την τελειότερη άμυνα κατά τών έναερίων έπιδρομών την έχει άσφαλώς σήμερα η 'Αγγλία και ειδικότερα το Λονδίνο. Και η άμυνα αυτή δεν βασίζεται μόνο στα άντιαεροπορικά πυροβόλα, από τα όποια είναι γεμάτη η άγγλική πρωτεύουσα, αλλά σ' ένα άλλο άμυντικό σύστημα, στο περίφημο προπέτασμα από αερόστατα με το όποιον έχει κυκλωθί το Λονδίνο.

Η πόλις αυτή είναι κυριολεκτικά ζωμένη από αερόστατα, μικρά και μεγάλα, που είνε δεμένα από το έδαφος με συρματόσχοινα. Τα έχθρικά, λοιπόν, αεροπλάνα που θα θελήσουν να περάσουν από τη ζώνη αυτή, πρό παντός τη νύχτα, διατρέχουν τόν κίνδυνο να συγκρουσθούν στα μεταλλικά κείνα σύρματα και να γκρεμιστούν από το ύψος αυτό. Και αν χτυπήσουν επάνω με τα φτερά, άσφαλώς θα τούς κοπούν λόγω της μεγάλης ταχύτητος που έχει το αεροπλάνο.

Το άμυντικό όμως αυτό μέσον δεν είναι έντελώς νέο, όπως φαντάζονται μερικοί. 'Εχρησιμοποιήθηκε και κατά τόν προηγούμενο πόλεμο, για την προστασία διαφόρων πόλεων και πρό παντός της Βενετίας. Τα αερόστατα αυτά ήταν τότε δεμένα σε μεγάλες φορτηγίδες, που έσκόρπιζαν τη νύχτα σε διάφορα σημεία της πόλεως και άφηναν τα αερόστατα σε άρκετο ύψος και σε άπόστασι 150 έως 300 μέτρων το ένα από το άλλο.

»Επειδή οι έναέρεις έπιδρομές έγιναν πρό παντός τη νύχτα, ήταν πολύ δύσκολο στους αεροπόρους, να διακρίνουν τα αερόστατα και άκόμα πιο πολύ τα συρματόσχοινα με τα όποια ήταν δεμένα. Και πολλά από τα έχθρικά αεροπλάνα έπεσαν κατ' αυτόν τόν τρόπο κατά την διάρκεια τού πολέμου.

Τα έναέρια αυτά προπετάσματα, έκτός τού ότι άποτελούν ένα υλικό έμπόδιο για τόν έχθρό, άσκοφν επάνω του και μια ψυχολογική πίεσι άρκετά σπουδαία. Γιατί ο αεροπόρος ξέρει ότι τρέχει με λίγυγώδη ταχύτητα προς βέβαιον θάνατο, τόν όποιον

Ένδιαφέροντα

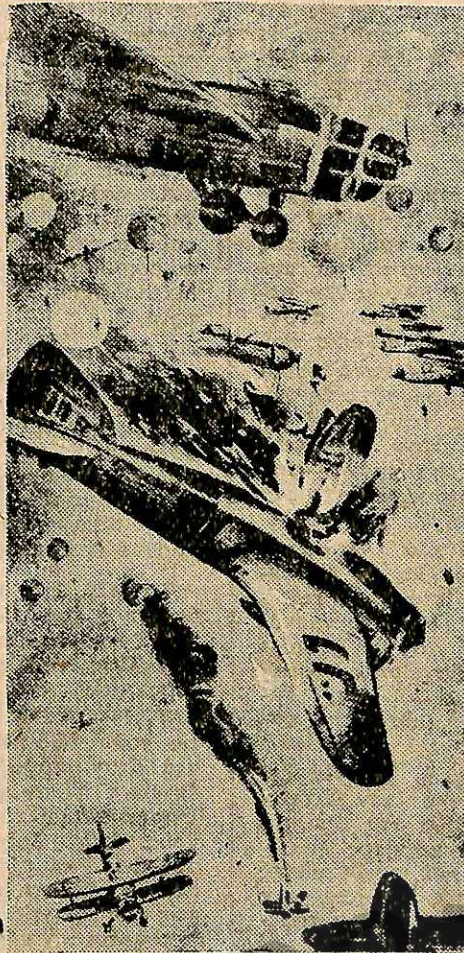
Α.Ο.Α.Ο.

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΘΟΥΡΥΒΟΥ

Υπάρχουν πολλοί που ύποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει τίποτε πιο άνοητικό από τόν θούρβο. 'Ισως να είνε υπερβολή αυτό, πάντως όμως πολλοί γίγτροι ύποστηρίζουν ότι ο θούρβος είνε άπαραίτητος για την διατήρησι της άθροισμένης δράσεως και πρό παντός τών διασπορευμένων. 'Εν τούτοις αυτοί που ύποστηρίζουν την παράληψη αυτή θεωρία ζούν κατά το πλείστον μακριά από τούς θούρβους τών πόλεων. Είνε άλγθεια βέβαια ότι πολλοί από τούς πιο δυναμικούς ανθρώπους της εποχής μας θέλουν διακόψι, κίνησι και θόρυβο, άλλ' αυτοί έχουν πάθει δηλητηρίαση τού θούρβου, χωρίς τόν όποιον δεν μπορούν να ζήσουν.

Στους περισσότερούς ανθρώπου, ο θούρβος προκαλεί διάφορες έννοχλήσεις στον όργανισμό. Το νευρικό σύστημα προσάλλεται πρώτο και περισσότερο αλλά και άλλα όργανα, όπως της άκοης και της όρασεως, έννοχλούνται πολύ από τόν θούρβο. Ο καθνητής Ντόναλ Φίλο έκανε τελευταίως πειράματα, χωρίς στα όποια άπέδειξε ότι ο θούρβος έμποδίζει την έκκρισι γαστρικού όξος στο στομάχι. Άνθρωποι δηλαδή, που ζούν διαρκώς μέσα στον θούρβο είνε αδύνατο να χωνεύουν κηλά.

μέ έναέρια ΦΡΑΓΜΑΤΑ

με κανέναν τρόπο δεν θα μόρεση ν' άποφύγη.

Το συρματόσχοινο άποτελεί μιάν άόρατη ένέδρα, ένα πραγματικό «δύχτυ τού θανάτου», αφού ο αεροπόρος είναι αδύνατον να το διακρίνη τη νύχτα. Πολλοί πιλότοι, για ν' άποφύγουν τόν κίνδυνο αυτόν θα προσπαθήσουν βέβαια ν' άνέβουν σε μεγαλύτερη ύψη, να περάσουν δηλαδή επάνω απ' το προπέτασμα. 'Αλλά τότε ο βουβαρδισμός τών όποιον θα κάνουν δεν θα έχη κανένα πρακτικό άποτέλεσμα, γιατί από το ύψος εκείνο δεν είναι δυνατόν να βρουν στόχο. Ούτε πάλι είναι δυνατόν να περάσουν επάνω απ' το προπέτασμα κι' έπειτα να κατέβουν για να θομβαρδίσουν την πόλι, αφού δεν ξέρουν άκριβώς σε ποιο σημείο βρίσκονται τα αερόστατα.

Από την έποχή εκείνη το άμυντικό αυτό σύστημα έχει πολύ τελειοποιηθί. 'Εκτός από τα σφαιρικά αερόστατα, χρησιμοποιούνται τώρα και τα έπιμήκη, εκείνα που οι Γάλλοι τα λένε «λουκάνικα». 'Επί πλέον, μερικά απ' αυτά είνε έφωδισμένα με άκατον μέσα στην όποια βρίσκονται μερικοί άερονάυτες.

Οι τολμηροί αυτοί στρατιώτες, δταν άντιληφθούν ότι το έχθρικό αεροπλάνο προσέκρουσε στο συρματόσχοινο, το κόβουν άμέσως και πέφτουν με

άλεξιπτωτο, ένθ στο αερόστατο άνοίγει άυτόματως μια βαλβίς, το άέριο φεύγει από μέσα και το περίβλημα πέφτει άδειανό στο έδαφος.

Σε μερικά σημεία που θέλουν να τα προστατεύσουν από έναέρεις έπιδρομές, δταν παρουσιασθή κίνδυνος, άφήνουν έλεύθερα μικρά αερόστατα, στα όποια είναι κρεμασμένη μια μικρή βόμβα. Τα μικρά αυτά αερόστατα μοιάζουν με τις νάρκες που έπιπλούν στη θάλασσα. 'Αλλοίμονο στο σκάφος που θα τ' άγγιξη!

Τα αερόστατα αυτά είχαν έναν σπουδαίο μειονέκτημα: ότι δεν μπορούσαν ν' άνέβουν επάνω από ένα ώριμένο ύψος. 'Αν είχαν δηλαδή χωρητικότητα έκαστο κυβικών μέτρων, άνέβαιναν σε ύψος 1000 μέτρων. Παραπάνω από τόσο το άέριο που ήταν κλεισμένο μέσα στο περίβλημα διαστέλλετο τόσο πολύ, ώστε το αερόστατο έσκαζε. Τώρα όμως έκαμαν το εξής: το αερόστατο έχει στη μέση μια ζώνη λαστιχένια, η όποια διαστέλλεται και το αερόστατο παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις χωρίς να διαρραγή. 'Ετσι, μόρεει να φθάση σε ύψος τριών χιλιάδων μέτρων!

»Άλλοτε πάλι συνέβαινε το εξής άτύχημα: όταν τα αερόστατα άνέβαιναν πολύ ψηλά και έφθαναν σ' ένα στρώμα από σύννεφα γεμάτα ήλεκτρισμό, ο ήλεκτρισμός αυτός διαχετευόταν στο συρματόσχοινο και άπειλούσε να κεραυνοβολήση και να κατακρημνίση τα πάντα στη γή.

Τώρα όμως, το συρματόσχοινο είναι δεμένο σ' ένα είδος άλεξικεράνου, που τραβάει τόν ήλεκτρισμό και τόν έξουδετερώνει, χωρίς να πάη τίποτε το αερόστατο ούτε αυτοί που βρίσκονται από κάτω. 'Εχει σημειωθεί, λοιπόν, άρκετη πρόοδος από τότε, ώστε όσα μέρη προστατεύονται από ένα τέτοιο σύστημα κατά τών έναερίων έπιδρομών, είνε πολύ περισσότερο άσφαλισμένα από τα άλλα που περιορίζονται μόνο στα άντιαεροπορικά πυροβόλα.

Ο ΑΡΕΙΟΣ

Συμβουλές ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Μην πιστεύεις την γυναίκα σου δταν σου λέη πως δεν είναι ζηλιάρα. Το λέει την στιγμή άκριβώς που η ζήλεια της έχει φουντώσει.

Για τις γυναίκες ο έρως είναι πράγμα πολύ σόφρα, γι' αυτό και προτιμούν τούς εύθυμους συζύγους.

Η γυναίκα σου ως υπέρα είναι άνώτερη από σενα. 'Ως γυναίκα είναι καλύτερη σου. Να κρατάς πάντα αυτή την ίσοροπία.

Ο έρως είναι μια κατάθεσις που την έκαμαμε πρό τού γάμου στην συζυγική Τράπεζα. Φρόντισε να ζής μετρημένα από το εισόδημα και μην τράς ποτέ το κεφάλαιο. 'Αλλιώς τικά γάμους!

Όλες οι γυναίκες έχουν την κρυφή έπιπόα πως κάποτε θα βρουν έναν άφωτισμένο και αϊωνίως πιστό σύζυγο. Αυτό μοιάζει σαν να ζήτας να βρης έναν μπρεζι που να μην πίνη.

Αν η γυναίκα σου είναι όμορφη, μην της το λές, πές της πως είναι έρσηνη κι' έκενη θα πιστέψη ότι κι' εσύ είσαι έρσηνος σκεδόν τόσο όσο είναι και η ίδια. 'Αν τυχόν όμως και... κουταφέρνη, τότε πές της πως είναι όμορφη. 'Η γυναίκα σου τότε θα άνακηλύψη ότι έχεις ψυχή καλλιτέχνη.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

— Είναι ο γυιός σας, και άκριβώς έπειδή είναι ο γυιός σας, γι' αυτό άνησυχώ πολύ για το μέλλον του...

Αυτά έλεγε η Μαρία Στούαρτ, βασίλισσα της Σκωτίας, στον δευτερο σύζυγό της, τον λόρδο Ντάρνλεϋ, που άμφισβητούσε την πατρότητα του παιδιού που είχε γεννηθή δυό ώρες πριν, του παιδιού που άργότερα έπείρωτο να γίνει βασιλεύς της Σκωτίας υπό το όνομα 'Ιάκωβος 4ος, και της 'Αγγλίας, υπό το όνομα 'Ιάκωβος 1ος.

Η Μαρία Στούαρτ, το πιο δραματικό πρόσωπο της σύγχρονης ιστορίας, έγινε βασίλισσα της Σκωτίας σε ηλικία όκτώ ημερών. Έστέφη ένενά μηνών, άρραδωνιάσθηκε δεκαπέντε χρόνων και χήρεψε σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων.

Όταν έπέστρεψε στη Σκωτία, μετά τον θάνατο του συζύγου της, έλαβε προτάσεις γάμου από είκοσι βασιλείς και πρίγκηπες της Ευρώπης. Αυτή όμως προτίμησε τον λόρδο Ντάρνλεϋ, γυιό του κόμητος ντε Λεννός, επειδή είχε δικαιώματα επί του άγγλικού θρόνου.

Ήταν τότε αυτός ένας νεαρός 19 χρόνων, αδύνατος και διεφθαρμένος και όταν η Μαρία Στούαρτ άντελήφθη τα έλαττώματά του, και άρνήθηκε να του έδωσει τον τίτλο του βασιλικού συζύγου, κατελήφθη άπομηνία και ζήλεια που ξε-

περνούσαν τα όρια της εύγενείας. Ο θυμός του όμως έφθασε στο κατώκορφο όταν έμαθε ότι η γυναίκα του ζητούσε συμβουλές από τον 'Ιταλό γραμματέα του Νταβίντ Ρίτζιο, τον όποιον ώνόμασε σύμβουλό της.

Ποτέ της δεν έσυγχώρησε τον Ντάρνλεϋ για τις ύποψίες του ως προς την νομιμότητα της πατρότητάς του, καθώς ποτέ της έπίσης δεν έσυγχώρησε τις ύβρεις που της έπέταξε κατά πρόσωπο, μπροστά στις κυρίες της τιμής, ενώ αότη κοιτόταν αδύνατη και έξαντλημένη από τους πόνους, επάνω στο κρεβάτι.

Η Μαρία Στούαρτ όποχερώθηκε να υποφέρει τον Ντάρνλεϋ επί 3 χρόνια. Το μίσος της όμως γι' αυτόν έφθασε στο άπροχώρητο όταν αυτός μαχαίρωσε, έμπρός στα μάτια της, τον Ρίτζιο.

Τέλος, η Σκωτία ξεφορτώθηκε τον Ντάρνλεϋ, χάρις στη συνωμοσία του κόμητος Μπόθγουελ, που τρεις μήνες άργότερα, άπήγαγε την Μαρία και την μετέφερε στον πύργο του, όπου και την πανδρεύθηκε. Αυτή όμως η περιπέτεια έκαμε να ξεσπάσει ένα μεγάλο σκάνδαλο: Η Μαρία άναγκάσθηκε να παραιτηθή ύ-

πέρ του πρίγκηπος 'Ιάκωβου ό όποιος ήταν μόλις ένός έτους. Από τότε η ζωή της δεν υπήρξε τίποτε άλλο παρά συνεχής διαδοχή άγώνων και φυλακίσεων ως την ημέρα που έξετελέσθη.

Κατά την τραγική και πολυτάραχη ζωή της, το παιδί για το όποιο τόσα υπέφερε, της συμπεριεφέρθηκε με άδικαιολόγητη θαναυσότητα.

Όσο μεγάλωνε μπόρδσε κανείς να παρατηρήσει ότι φυσικώς και ηθικώς δεν έμοιαζε καθόλου με τους Στούαρτ, ενώ έξ άλλου δεν είχε κανένα χαρακτηριστικό της οικογενείας του λόρδου Ντάρνλεϋ.

Τό 1830, έτος κατά το όποιο ό Γουλιέλμος 4ος έγινε βασιλεύς της 'Αγγλίας, μία πυρκαϊά τερραστίων διαστάσεων άπετέφρωνε το άνάκτο-

ρα του 'Εδμβούργου και όταν, άργότερα, οι εργάτες ήλθαν για να έπισκευάσουν τους τοίχους, ενώ βρίσκονταν στο δωμάτιο της Μαρίας, της άλλου βασιλίσσας της Σκωτίας, είδαν έκπληκτοι να πέφτει ξαφνικά έμπρός στα πόδια τους ένας σκελετός.

Ήταν τυλιγμένος μέσα σ' ένα κεντημένο σεντόνι, που έφερε το βασιλικό μονόγραμμα «Ι.

Β.» δηλαδή, 'Ιάκωβος βασιλεύς.

Πέρασε περισσότερο από ένας αιώνας, ύστερα από την μακάβρια αυτήν άνακάλυψη και οι έπιστήμονες έζήτησαν να έξιχνιάσουν τώρα μόλις το μυστήριο αυτό. Υποθέτουν ότι ό σκελετός αυτός είναι τα ύπολείμματα του πραγματικού 'Ιακώβου και ίδου ποιές είναι οι πιθανώτερες έκδοχές που παραδέχονται:

1ον) 'Ο Ντάρνλεϋ, σ' έναν παροξυσμό θυμού, έσκότωσε το παιδί, ή έθαψε να τό σκοτώσουν,

2ον) 'Ο μικρός πρίγκηψ πέθανε σ' ένα δυστύχημα και καθώς η Μαρία την έποχη εκείνη βρίσκονταν στο Ζέντμπουργκ, ένας όπαδός της τό άντικατέστησε με ένα άλλο παιδί, για να σώσει την Σκωτία από έμφύλιο σπαράγμό, άν πέθανε κι' αυτή.

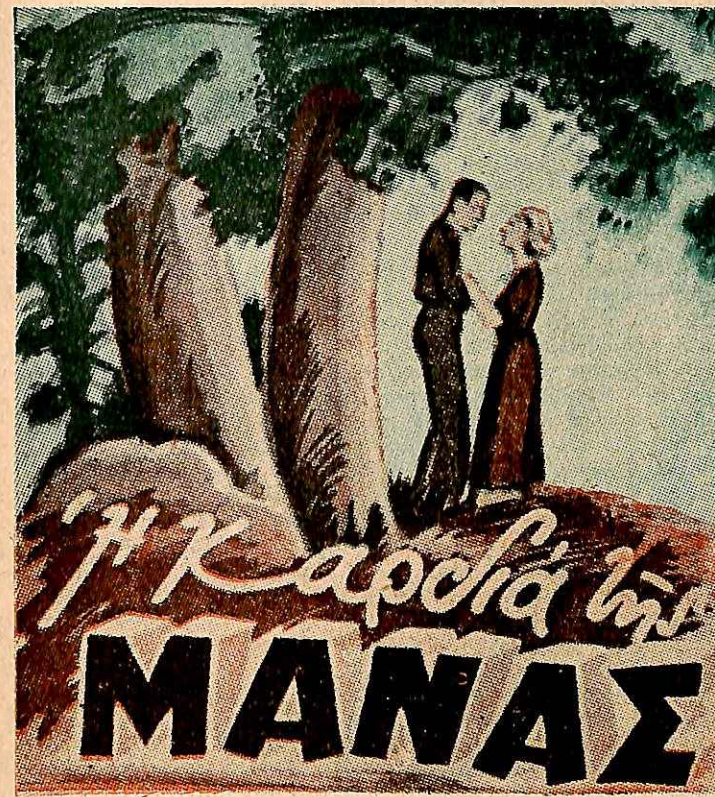
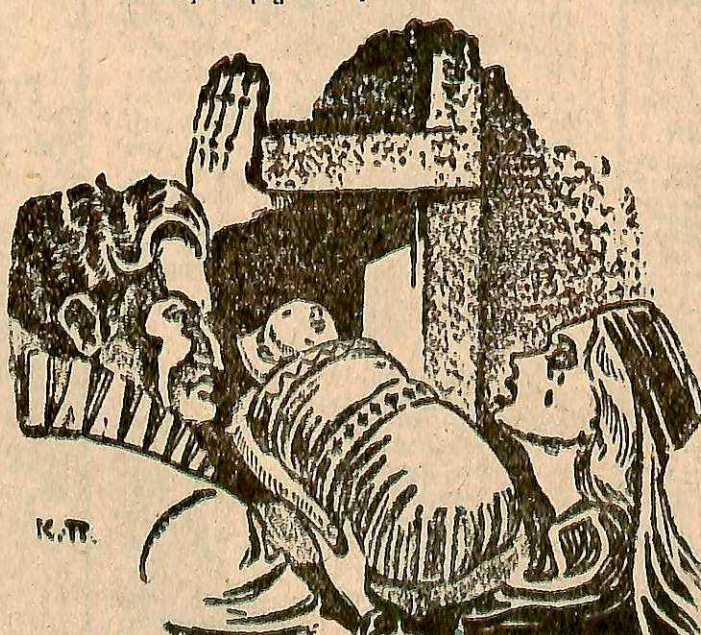
3ον) 'Η λαδη Ρέρ, ή τροφός του μικρού πρίγκηπου, έβρασε στη θέσι του το παιδί της που είχε την ίδια ηλικία.

4ον) 'Η κόμισσα ντε Μάρ, κυρία της τιμής της Μαρίας, τρομοκρατηθείσα έπειδή ό μικρός πρίγκηψ — που της είχαν έμπιστευθή κατά την άπουσία της μητέρας — πέθανε ή έδόλοφονήθηκε, για να άποφύγη την τιμωρία, έσάλε στη θέσι του το δικό της.

Όλα άποδεικνύουν ότι η Μαρία Στούαρτ, σε όλη της την ζωή, έπίστευε ότι το παιδί που έπρόκειτο να γίνει βασιλεύς της 'Αγγλίας, ήταν γυιός της και γυιός του Ντάρνλεϋ...

Έν τούτοις, το δέβαιον είναι, ότι ποτέ δεν θα μάθουμε την πραγματική καταγωγή του ανθρώπου που έπαιξε τον ρόλο του βασιλέως της Σκωτίας 'Ιακώβου του 4ου, ό όποιος διεδέχθη στον θρόνο της 'Αγγλίας την βασίλισσα 'Ελισάβετ και του όποιου ό γυιός ό Κάρολος 1ος, έπέπρωτο να πεθάνει επάνω στο ίκρίωμα...

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΑΙΝ-ΜΑΡΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΥΠΟ ΓΚΑΜΠ ΝΤΕ ΜΟΝΜΟΡΑΝΣΟΥ

Αύγουστος 1913

Η Λουΐζ, έξεσκόνιζε και τακτοποιούσε με μία ιδιαίτερη προσοχή το σαλόνι, όπως έκανε κάθε μέρα. Πηγαίνονταν μέσα στο δωμάτιο έλαφρη, σβέλτη, αλλά και προσεκτική για να μη σπάσει κανένα από τα διάφορα μπιμπέλι, που έστόλιζαν το παλαιό κομμό.

Άφου τελείωσε, κάθισε στο πιντο, έπαιξε μερικές νότες κι άρχισε να τραγουδή με την γλυκειά και διανοή φωνή της, ένα άλέγκρο τραγουδάκι.

Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή κυρία Σαρνύ, ή όποια στάθηκε μία στιγμή ν' άκούση το τραγούδι της Λουΐζ, που, μόλις τελείωσε, ξανάλεισε το πιάνο και έλεγε:

— Από τα χαράματα με κυνηγάει αυτός ό σκοπός... Άλλά τί καλή που ήσουν, μαμά, νάρθες να μ' άκούσης.

— Καϊμένη μου Λουΐζ, άπήντησε άναστενάζοντας ή κυρία Σαρνύ, νά, εύχαριστούμαι να σ' άκούω να τραγουδάς με τόση ξεγνοιασιά... Κι' ώστόσο έχομαι πάλι να σε στενοχωρήσω.

— Μαμά!.. Μά γιατί πάντα έπιμένεις σ' αυτή την ιδέα; Δεν είμαι παρά δεκαεπτά χρόνων... κι' έπειτα, είμαι τόσο τρελλοκόριτσο!.. Τί να τον κάμω τον σύζυγο;

— Ω, άγαπητό μου παιδί, θάταν εν τούτοις τόσο φρόνιμο και λογικό, να δεχθής αυτή την άνέλπιστη τύχη που σου παρουσιάζεται!

— Μαμά, άπήντησε ή μικρή Λουΐζ, μ' ένα ύφος παραπονημένο, δεν μπορώ ν' άγαθήσω αυτόν τον λοχαγό Μπρυγέρ! Σκέψου, λοιπόν, ότι είναι σαρανταδύο χρόνων!

— Έχει προσόντα... είναι πολύ μορφωμένος, έχει ένα καλό χαρακτήρα... μία καλή καρδιά...

— Τό ξέρω μαμά... Έγώ όμως έχω άλλα όνειρα... ή καρδιά μου λαχταρά άλλες χαρές... από...

— Καϊμένο μου παιδί, όταν κανείς δεν είναι πλούσιος, δεν πρόπει ν' άφήνεται να παρσούρεται σε ρωμαντισμούς... Δεν θέλεις τό πλούτη, είν' αλήθεια... Έδώ όμως πρόκειται ότι πλησιάζουμε στη δυστυχία.

— Ω, μαμά, μη λές υπερβολές!

— Όχι, μικρή μου, δεν λέω υπερβολές. Όταν πέθανε ό πατέρας σου, έδώ και πέντε χρόνια, έπειτα απ' αυτή τη μακρά ασθένεια που μάς σκόλισε τόσα χρήματα, ήλπιζα να κερδίσω την δική σου ήγεια κατά του συνεταίρου σου και έξηκολούθησα να ζούμε μία ζωή άρκετά πλούσια. Δυστυχώς όμως, έπειτα από τό χάσιμο της δίτης, έξω καλά ότι δεν μπορούμε πιά να ζούμε έτσι. Είμεθα τελείως κατεστραμμένοι!.. Πώς θα μπορέσω να υορφώσω τους άδελφούς σου; Ο μικρός είν' ακόμη

Επτά έτών...

Η Λουΐζ, άκουε την μητέρα της, χωρίς ν' άπαντά. Τό όροσέ της προσωπάκι, τό τόσο εύθυμο και ξεγνοιαστο πρό όλίγου, είχε σκοτεινιάσει τώρα...

Νοέμβριος 1914

Η Λουΐζ, είναι μόνη στο δωμάτιό της, ξεπλωμένη σε μία πολυθρόνα. Ντυμένη μαύρα, πολύ λυπημένη. Στα μάτια της είναι καναφανή τα ίχνη από τα συχνά δάκρυα... Ο πόλεμος έχει άρχισεί από πολλού...

— Ήδη ό θάνατος έχει θερίσει γύρω της, άφθονα και σκληρά! Η Λουΐζ είναι χήρα!

Ο άνδρας της, ό λοχαγός Μπρυγέρ, έσκοτώθηκε στην ύποχώρησι του Σαρλουά... Αυτόν τον θαυμάσιο άνθρωπο, τον έκατατο σύζυγο που την έλάτρευε, πόσο λυπάται τώρα που δεν ήξευρε να τον άγαθήση!.. Κλαίει, είναι μόνη... Άναπολεί την άγωνιώδη μέρα της κινητοποίησης, άκούει ακόμη τον άνδρα της να της λέη για να την παρηγορήσει: «Δεν θα ήρατήση πο- λυ ό πόλεμος αυτός. Μην άκούς εκείνους που σου λένε να φύγης. Περιμένε με ήσυχη έδώ. Ίσως να γυρίσω προτού έλθη στον κόσμο το παιδί μας».

Έτσι της έλεγε αυτός ό πάντοτε αισιόδοξος κι' έκείνη τον άκουε και δεν έπηρε στο Νεβέρ να ξαναβρή την μητέρα της και όλη της την οικογένεια... Και νά, τώρα που ή πόλις κατελήφθη... και ό λοχαγός πέθανε!

Και αυτή είναι χήρα!.. χήρα και μόνη!

Μία μόνη έλπίδα της μένει: ό έρχομός στη ζωή του παιδιού της... Πόσο υποφέρει όμως... Πόσο σκληρή και μαύρη είν' ή ζωή!.. Πώς θάρρη αυτό τό άγαπημένο μωρό;

Δεκέμβριος 1914

Όχι τό θράδυ. Η Λουΐζ, ξεπλωμένη στο κρεβάτι, πηλ χλωμή, με τα μάτια κλειστά, φαίνεται πως κοιμάται. Η Νορμπερτ, μισανούγει την πόρτα και κυττάζει στο έσωτερικό του δια- λατίου. Δεν θέλει να ξυπνήσει την κυρία της. Όστόσο, έχει να της πη κάτι πολύ σοβαρό...

Άλλά ή Λουΐζ, μέσα από τα μισοκλεισμένα της βλέφαρα, διέκρινε την ύπνερτρια.

— Έμπα, Νορμπερτ, της λέγει, χωρίς ν' άνοίξη τα μάτια της, έλα... Πώς είν' τό μωρό, άπόψε; και ή καϊμένη ή παραμύνα του... και ό άνδρας της;

— Τό μωρό είναι καλά, κυρία. Νά είσθε ήσυχη. Βέβαια είναι κρύμα που δεν μπορέσατε να κρατήσετε μαζί σας τό παιδί... Εί- δατε όμως τί έλεε ό γιατρός; Τό γάλα μιας νευριασμένης μη- τέρας, είναι πολύ κακό για τό παιδί... Εύτυχώς που ή Μαρίν, είναι μία πολύ καλή παραμύνα, πολύ ήρεμη... Όστόσο ή καϊ- μένη ή γυναίκα...

Η ύπνερτρια άναστενάξε.

— Τί; έρώτησε, τρομαγμένη ή Λουΐζ, ό άνδρας της αθαδία- σε πάλι στους Γερμανούς;

— Πάλι προσέβαλε τους στρατιώτες που μένουν σπίτι του... Αυτή τη φορά τα πράγματα είναι σοβαρά... Λένε πως θα τον πάνε φυλακή... Ίσως τον τουφεκίσουν...

— Ω, Θεέ μου!.. Τί να κάμω; φώναξε ή Λουΐζ. Δεν μπορώ φυσικά ν' άφήσω τό παιδί μου σ' ένα τέτοιο μέρος... Άκουσε, Νορμπερτ, αύριο τό πρωί, πολύ ένωρίς, θα πάς να πάρης τη μικρούλα μου... Η Μαρίν, άρχεται έδώ να την θηλάξη.

— Μά δεν σκέπτεται ή κυρία, πως ή Μαρίν, δεν θάχη καιρό νάρχεται... έχει τό παιδί της... Τό θηλάζει κι' αυτό... κι' έπει- τα, τό θράδυ άπογορεύεται να θγαίνουμε απ' τα σπίατα μας!

— Θα προσπαθήσουμε να τα τακτοποιήσουμε, Νορμπερτ! Αύ- ριο τό πρωί, θα πάς να φέρης όπωσδήποτε τό μωρό!

Η Λουΐζ, έφερε τό χέρι στο μέτωπό της. Τό κεφάλι της ήταν βαρύ από τις θλιβερές σκέψεις. Ξανάλεισε τα μάτια της και άφησε τό κεφάλι της να πέση στο μαξιλάρι.

...

Την άλλη μέρα, από τις έπτά, ή Λουΐζ, καθισμένη στο κρεβ- βάτι, περίμενε με άνυπομονησία τη Νορμπερτ, να της φέρη τό παιδί της.

Η πόρτα άνοίγει. Η Νορμπερτ μπαίνει... είναι μόνη...

— Δεν τό έφερε; ρωτά ή Λουΐζ, πολύ ταραγμένη.

— Α! κυρία... κυρία... φωνάζει ή ύπνερτρια που πέφτει σε μια καρέκλα κι' άρχίζει να κλαίη.

Η Λουΐζ, πηδά απ' τό κρεβάτι, σπεύδει κοντά της και την άρπάζει από τα χέρια...

— Ω, Νορμπερτ, σε παρακαλώ, μίλα... μίλα... Τί συνέβη... με φοβίσεις... μίλα λοιπόν!

— Κυρία, ψελλίζει τό καϊμένο τό κορίτσι, ή παραμύνα έφυ- γε... έδραπέτευσε με τον άνδρα της, την περασμένη νύχτα.

— Και τό παιδί μου; ή κορούλα μου; πές μου!

—Τό πήρε μαζί με τὸ δικό της...
—Ἡ Λουίζ, δαγκώνοντας τὰ χέρια της φωνάζει:
—Δὲν εἶναι δυνατόν! Πήγαινε νὰ τὴν ξαναζητήσης, Νορμ-
πέρτ!... Θεέ μου! Θὰ πάω μόνη μου... ἔχω δυναμώσει.
Τυλίγεται μετὰ τὴν ῥόμπα της, τρέμει... κλαίει...
—Ὅχι, κυρία... Τί κάνετε; δὲν εἰσθε ἀκόμη ἐντελῶς καλά...
Ξαναπλαγιαστε... Σὰς παρακαλῶ κυρία, ξαπλώστε στὸ κρεβάτι
σας.

Ἡ Λουίζ, παλεύει πρὸς στιγμήν, προσπαθώντας ν' ἀνθέξη, ἔ-
πειτα ὁμως τελειώνει ἐξηγτημένη, κάθεται στὴν ἀρχὴ τοῦ κρεβ-
δαιοῦ της καὶ κλαίει μετὰ λυγμούς.
—Καὶ μὲν μου κυρία, μὴν ἀπογοητεύεσθε, λέει ἡ Νορμπέρτ...
θὰ τοὺς ξαναβροῦμε ἀσφαλῶς. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ
πὼς μπόρεσαν, ὁ Μαρτιάλ καὶ ἡ γυναίκα του, νὰ δραπετεύσουν
μετὰ δύο παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά...
—Μὰ γιατί πήραν καὶ τὸ δικό μου παιδί; Νορμπέρτ, καλὴ
μου Νορμπέρτ, τρέξε γρήγορα ἐκεῖ, νὰ μάθης ποὺ εἶναι τὸ λα-
τρευτό μου παιδί!

Δέκα πέντε χρόνια ἀργότερα

Κ ΑΤΩ ἀπὸ τὰ μεγάλα σκιερὰ δένδρα τοῦ πάρκου τέσσερις
νεαρές κοπέλλες ζητοῦσαν μέσα στὴ χλόη, νὰ βορουν τὸ
τριφυλλί μετὰ τὰ τέσσερα φύλλα, τὸ σύμβολον τῆς εὐτυ-
χίας. Ἦσαν καὶ οἱ τέσσερις πολὺ χαριτωμένες μετὰ τ' ἀνοιχτό-
χρωμα φορέματα. Περιέμεναν τὸν ἐρχομὸ τῶν πολυαριθμῶν φί-
λων ποὺ ἦσαν προσκεκλημένοι στὸ «γάστρεν πάρτυ» ποὺ εἶχε
ὀργανώσει ἡ κυρία Ντορβάλ.

Δυὸ νεαροὶ ξαπλωμένοι μετὰ νωχέλεια στὶς ἀναπαυτικὰς αἰώ-
ρες, συζητοῦσαν γιὰ τὴν Λουίζ.
—Εἶναι γοητευτική! ἔλεγε ὁ Ἀλμπέν Νταρλό, τόσο εὐθυμῶν,
τόσο ἀπλή, τόσο ἀξιαγάπητη!
—Μὰ ἐὼς ἔχεις ξετρελλαθῇ... φώναζε ἡ Σαρλότ Νιδρτ.
—Ἐχει τόση χάρι, συνέχισε ὁ Ἀλμπέν, εἶναι τόσο φρέσκη,
ποὺ δὲν μπορῶ νὰ χωνέψω ὅτι εἶναι κυρία καὶ χήρα μάλιστα
τόσα χρόνια.

—Ὡ, εἶπε ὁ Ζὰν - Μαρί, περνάει μαζί μας, ὅλα της τὰ κα-
λοκαίρια.
—Μὰ τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἔκουσα, ῥώ-
τησε ἡ Σαρλότ.
—Ὡ, εἶναι μιὰ ἱστορία πολὺ ἀληθινή, ἀπάντησε ἡ Μαντελὲν
καὶ παρ' ὅλες τὰς ἀναζητήσεις δὲν ξαναβρέθηκε ἡ καὶ μὲν ἡ
κορούλα τῆς Λουίζ.

—Καὶ δὲν βρῆκε ποτὲ τὸ ἐλάχιστο ἴχνος; ῥώτησε ἡ Μαρ-
λώρ.

—Ὅχι... ἐκτός ἀπὸ ἓναν ἀγοροφύλακα ποὺ εἶν' ἐξάδελφος τοῦ
ἀνδρὸς τῆς παραπάνω. Αὐτὸς θεοβαλῶναι, ὅτι τὸ ζεῦγος Μαρ-
τιάλ, μαζί μετὰ δύο μωρά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, κα-
τάρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν πρσοσχὴ τῆς γερμανικῆς φρουρᾶς
καὶ νὰ περάσῃ στὰ Ἑλβετικά σύνορα. Πέραν αὐτοῦ ὁμως ὁ ἀ-
γοροφύλαξ δὲν ἔφερε τίποτε ἄλλο... Σκεφθῆτε ὅτι ἔχουν περά-
σει δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε.

—Δεκαπέντε χρόνια! φώναξαν οἱ ἄλλες. Ἡ Λουίζ θὰ εἶχε
παιδί δεκαπέντε χρονῶν;
—Ἀλήθεια, ῥώτησε ὁ Ἀλμπέν, εἶν' ἀλήθεια, πὼς ἡ ἐξαδέλ-
φη σας Λουίζ, εἶναι δέκα χρόνια μεγαλύτερή μου; Δὲν θὰ τὸ
πίστευα ποτέ!

—Δὲν σταματᾷ αὐτὴ τὴ συζήτηση... διέκοψε ὁ Ζὰν - Μαρί.
Νά, ἔρχονται οἱ καλεσμένοι μας... Ἀλμπέν, ἔλα μαζί μετὰ τοὺς
ὑποδεχθούμε! Κι' ἔπειτα μὴν πονοκεφαλᾶς, φίλε μου, ἡ Λουίζ
εἶναι θεία μας... μιὰ θεία δὲν ἔχει ποτὲ τὴν ἡλικία μιᾶς ἐξα-
δέλφης.

—Θεία σας ;
—Μὰ φυσικά τὴν λέμε ἐξαδέλφη καὶ τὴ φωνάζουμε Λουίζ ἀπὸ
λεπτότητα. Ὁ μακαρίτης λοχαγὸς Μπρυνέρ, ἦταν ὁ μεγαλύτε-
ρος ἀδελφὸς τῆς μαμᾶς.

Ἡ κυρία Ντορβάλ, κατέβαινε τὴ φαρδεῖα μαρμαρίνη σκάλα.
Τὴν ἀκολουθοῦσε ἡ Λουίζ, εὐλύγιστη καὶ λεπτή.
Ὁ Ἀλμπέν, κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Λουίζ καὶ ἔπι-
θούριζε:

—Αγαπητὴ μικρὴ κυρία, γιατί θέλετε νὰ με βασανίζετε...
Ξέρετε καλά ὅτι ἐκεῖνη ποὺ γοητεύει ἐδῶ εἰσθε σεις!
Ἡ Λουίζ ἄρχισε νὰ γελά σὰν παιδί.

—Καὶ σὰς λατρεῖ... ἐφώναζε ὁρμητικώτερος.
—Θεέ μου! ἔκαμε ἐκείνη. Καλέ μου φίλε μὴν ἀκούτε τὴν καρ-
διά σας... Ξέρετε πὼς εἶμαι τριαντατριῶν χρονῶν... Φαίνονται
νέα, εἶν' ἀλήθεια. Εἶμαι ὥστόσο δέκα χρόνια μεγαλύτερή σας!
Μὴν ὀνειροπολῆτε ἓναν ἔρωτα μεταξύ μας... Ἀς μείνουμε φί-
λοι, Ἀλμπέν.

Ἐνῶ ἐγγύριζαν, ἐκεῖνος ξανάπε:

—Αγαπητὴ Λουίζ, γιατί θέλετε νὰ με κάμετε νὰ πιστέψω,
πὼς ἡ καρδιά σας, δὲν θέλει πιά ν' ἀγαπήσῃ; Ξέρω καλά πὼς
δὲν θηθήκατε στὸ γάμο σας, τὴν τρυφερότητα ποὺ σὰς ἀξίζει...
ἔχετε θέλετε πάντων καὶ σεις κάποιο δικαίωμα στὴν εὐτυ-
χία... καὶ θέλω νὰ σὰς τὴν δώσω ἔγω.

—Εἰσθε πολὺ καλός... Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ ἀπαγο-
ρεῖται γιὰ μένα... Ὑπάρχει ἡ καὶ μὲν ἡ κορούλα μου, ποὺ
μετὰ ἔχει ἴσως σὲ κάποια μακρινὴ μεριά. Πρέπει νὰ ψάξω νὰ ξα-
νάβρω τὸ παιδί μου...

Ἀγνὸς ἔρως

Ν ΑΙ, καλὴ μου Βαλεντίν! ἔκαμε ἐνθουσιασμένη ἡ Λουίζ, ναί,
ξανάβρω νὰ σὲ ἰδῶ γιὰ νὰ σοὺ ἐμπιστευθῶ ὅλη τὴ χαρὰ
ποὺ με κατέχει: ξαναβρῆκα ἴσως τὰ ἴχνη τοῦ παιδιοῦ μου!
Κι' ἐσυνέχισε:

—Συγχάρω τὸν ἑαυτό μου, ποὺ εἶχα τὴν ἐμπνευσί νὰ φύγω
γιὰ τὴν Ἀδεσόν, τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τὸ γκάρντεν - πάρτυ μας.
Ἐκεῖ κάτω μ' ἐπερίμενε μιὰ εὐτυχὴς ἐκπληξίς: Ὁ ἀγοροφύλαξ,
εἶχε λάβει ἐπὶ τέλους νέα ἀπὸ τὸν Μαρτιάλ...
«Ὁ Φλωράν, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ ἀγοροφύλακος, ἐξηγο-
λοῦσθε ἡ Λουίζ, ποὺ ταξιδεύει ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμε-
ρικῇ, ἔγραψε τελευταίως ὅτι πέρασε δύο μέρες μετὰ τοὺς Μαρ-
τιάλ... Ὁ ἀδελφός του, δὲν εἶπε περισσότερα γιὰτὶ δὲν ἔχει
κατὰ πόσον πρέπει νὰ διδῇ κανεὶς σημασία σ' αὐτοὺς τοὺς τύ-
πους... Ἐγὼ ὥστόσο παρακάλεσα τὸν ἀγοροφύλακα νὰ τοῦ γρά-
ψῃ ἀμέσως καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν διεύθυνσι τῶν Μαρτιάλ. Τοῦ
ἔδωσα μιὰ καλὴ ἀμοιβή, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι καὶ τὸ ἐλά-
χιστο σημάδι εἶναι πολὺτιμο γιὰ μένα.

—Πόσο εὐχαριστοῦμαι μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές! εἶπε ἡ κυρία
Ντορβάλ, φιλώντας τὴν Λουίζ, ἡ ὁποία γελοῦσε καὶ ἔκλαιγε μαζί.
Ἐπειτα ἡ Βαλεντίν, ἔπηρε τὴ νύφη της καὶ ἔπηρε στὸ τερ-
ραῖν τοῦ τέγγιν, ὅπου ἀκούγονταν οἱ χαρούμενες φωνὲς τῆς νεο-
λαίας. Ὁ Ἀλμπέν ἦταν ἐκεῖ. Τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ
μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία. Ὡστόσο μόνον τὸ βράδυ, κατὰ τὴν ὥρα
τοῦ δείπνου, ὁ ἐρωτευμένος Ἀλμπέν μπόρεσε τέλος πάντων
νὰ βρεθῇ μιὰ στιγμὴ μόνος του μετὰ τὴν Λουίζ.

Ἐκεῖνη καθόταν σ' ἓνα πέτρινο μπάνιο, κοντὰ στὴν ἀποβά-
θρα τῆς λιμνούλας. Ὁ Ἀλμπέν, ἐτοιμάζοντας τὴ δάρκα, τὴν
ῥώτησε:

—Θέλετε νὰ ξαναγυρίσουμε στὸν πόργο μ' αὐτὴ τὴν ἀγαπητὴ
«μικρὴ βαρκουλά» ποὺ μὰς ἐλίκνισε τόσο γλυκὰ κεῖνο τὸ βρά-
δυ; Θυμᾶσθε:

—Ναί, θυμοῦμαι!... ἔκαμε μ' ἓνα χαριτωμένο χαμόγελο. Ἡ
μέρα ἐκείνη ἦταν γεμάτη ἀπὸ χαρὰ καὶ μουσική... καὶ ἡ νύκτα
ἦταν πλὴν ὁμορφῆς ἀκόμη...

—Εἰσθε ὑπέροχη!... ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὑπῆρξε πολὺ σιληρός!
—Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτὸ φίλε μου... τώρα εἶμαι γεμάτη
ἐλπίδες.

—Ἀλήθεια; Ὅα μ' ἀφήσετε ἐπὶ τέλους νὰ ἐλπίζω στὴν ἀ-
γάπη σας ;

—Ὡ, δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ, τρελλόπαιδο, ἀπάντησε γε-
λῶντας, εἶναι κάτι σοβαρὸτερο ἀπ' αὐτό... Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ
μου νὰ μὴν πῶ ἀκόμη τίποτε... ἡ εὐτυχία εἶναι τόσο εὐθραυστή!
—Καὶ γιατί, ἀγαπητὴ μου, ἐπανελάβε ἀπογοητευμένος, λέτε:
«Εἶναι κάτι σοβαρὸτερο ἀπ' αὐτό»; Δὲν πιστεύετε στὴν σοβα-
ρότητα τῆς ἀγάπης μου ;

—Ὡ, δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν εὐκρίνειά σας, Ἀλμπέν. Ἀλλ'
ἡ φύσις δὲν χάνει ποτὲ τὰ δικαιώματά της. Εἰσθε στὴν ἡλι-
κία ὅπου ὁμορφαίνει κανεὶς κάθε μέρα, ἐνῶ ἐγὼ, ἀλλοιμονοί,
αὐριο θάχω ἴσως ἄσπρες τρίχες μέσα σὲ μιὰ μαλλιά μου...

—Λουίζ, ἐμνημοσύρισε μετὰ πάθος, ἀγαπᾷ τὴν ψυχὴ σας!... Τὴν
ψυχὴ σας, ποὺ δὲν θ' ἀλλάξῃ ποτέ!... Πότε, λοιπόν, θὰ ξανα-
μιλήσουμε... Αὐριο φεύγω...

—Δὲν πρέπει νὰ μιλάμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα... ἔκανε ἡ Λουίζ
καὶ ἔγινε πολὺ σοβαρὴ. Περιμένετε, φίλε μου καὶ θὰ δῆτε πὼς
ὅλ' ἀλλάζουν, ὅλα περνοῦν!... μόνον ἡ φιλία μένει...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε.

Τὸ καλοκαίρι ἐτελείωσε πολὺ ἥσυχਾ, γιὰ τὴν Λουίζ, κοντὰ
στὴ μητέρα της στὸ ἥρεμο Νιδεράν. Στὴν ψυχὴ της τραγουδοῦ-
σε ἡ ἐλπίδα, ἡ ἐλπίδα τῆς μάνας! Καὶ πῶς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐλ-
πίδα, τραγουδοῦσαν ἐπίσης χαμηλόφωνα οἱ ἀναμνήσεις τοῦ κα-
λοκαιριοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν, μιὰ φωνὴ τὴν ἔκανε πολλὰς φορὲς
νὰ ὀνειροπολῇ... μιὰ φωνὴ ἔσπρη, πολὺ νέα καὶ πολὺ συγγινῇ
τιμῇ... Ἀλλ' ἡ Λουίζ δὲν ἤθελε νὰ συγκινήται μ' αὐτὴ τὴ φωνή.
—Ὅχι! ἔλεγε στὸν ἑαυτό της ἡ νέα αὐτὴ γυναίκα, ὅχι!... ἡ
καρδιά μου ἀνήκει ὁλόκληρη στὸ παιδί μου! Κι' ἐν τούτοις πό-
σο μοῦ εἶναι συμπαθὴς καὶ ἀγαπητὸς αὐτός ὁ Ἀλμπέν!

Τὴν πρώτη ἐβδομάδα ποὺ γύρισε στὸ Νεβέρ, ἔλαβε ἓνα γράμ-
μα, τοῦ ὁποίου τὸ γράψιμο τῆς ἦταν ἀγνωστο. Στὴν ἀρχὴ ἔχα-
ρκε, γιατί σκεφθῆκε τίς μητρικὲς τῆς ἀναζητήσεις. Ἀνοίγοντας
ὁμως τὸ γράμμα, ἐξεπλάγη, καὶ ἴσως νὰ αἰσθάνθηκε κάποια
κρυφὴ εὐτυχία, ὅταν ἀδιάβασε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου της.

Τὸ γεμάτο πάθος αὐτὸ γράμμα ἔλεγε:
«Δὲν σὰς ἀγαπᾷ, γλυκεῖά μου Λουίζ, σὰν φίλος, μὰ μ' ἓνα
μεγάλον καὶ ἀγνὸ ἔρωτα!... Μοῦ εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ ζῶ ἐτσι,
χωρὶς νάχω τὴν ἐλπίδα πὼς θ' ἀγαπηθῶ κι' ἀπὸ σὰς... Λέτε
πὼς ἔχετε ἀφερῶσει ὅλη σας τὴ ζωὴ σὲ μιὰν ἄλλη ἀποστολή...
Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητὴ μου, ἀπαντήστε μου: ἀφοῦ ἔχετε
τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξανάβρετε τὸ παιδί σας, δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ
νὰ ἐλπίζω στὴν ἀγάπη σας; νὰ σὰς δώσω μιὰ μέρα τὸ ὄνομα
μου;...»

Ἡ Λουίζ συνεκινήθη βαθεῖα. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν κάτω
ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς γλυκεῖας συγκινήσεως, τῆς χαρᾶς νὰ
ἔβρη πὼς ἀγαπιέται τόσο!... Ἐν τούτοις προσπαθοῦσε ν' ἀν-
τιδράσῃ σ' αὐτὰ της τὰ αἰσθήματα. Καὶ τὸ βράδυ, τοῦ ἔγραψε:
«Φίλε μου, μετὰ συγκινεῖ ἡ τρυφερὴ σας καρδιά... Ἐ, λοιπόν,
ἐς ὑποθέσουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι τὰ πράγματα πάνε ὅλα κατ'
ἐύχριν, ὅτι μ' ἀγαπᾷτε ἀκόμη καὶ τὸν ἐρχόμενο χρόνον καὶ ὅτι
δοκιμάζω τὴν εὐτυχία νὰ ξανάβρω τὸ παιδί μου... ὁπότε τί-
ποτε, δὲν θὰ με ἠμποδίσῃ πιά νὰ δεχθῶ τὴν ἀγάπη σας καὶ ἂν
ἐκατάλαβα καλά, θὰ εἰσθε εὐτυχὴς νὰ γίνω γυναίκα σας... Ἀλ-
λά, φίλε μου, γιὰ σκεφθῆτε... Στὰ εἰκοσιτέσσαρά σας χρόνια
νὰ παντρευθῇ μιὰ γυναίκα κατὰ δέκα χρόνια μεγαλύτερή σας,
ποὺ ἔχει κι' ἓνα παιδί, τί συμφορά!... Γιατί θέλετε νὰ σὰς ἀ-
φήσω νὰ ἐλπίζετε κατὰ ἀδύνατον;»

Μητρικὴ ἀγωνία

Γ ΙΑ τὴν Λουίζ, αὐτὴ ἡ γλυκεῖα εὐχαρίστησις τοῦ νὰ νοιώθῃ
ὅτι ἐνέπνευσε ἀκόμη τὸν ἔρωτα, ἦταν μιὰ ἀπροσδόκητη εὐτυ-
χία, τὴν ὁποίαν χαίροταν ἥρεμα, χωρὶς ἀνυπομονησία, χω-
ρὶς ἀνυσυχία... Ἐντελῶς διαφορετικὴ ἦταν ἡ ἐλπίδα της στὸ
ζήτημα τῆς μικρῆς Λιλιάν. Δυὸ φορὲς εἶχε γράψῃ στὸν ἀγο-
ροφύλακα, χωρὶς νάχω ἄλλη ἀπάντησι ἀπὸ ἓνα λακωνικὸ σημείω-
μα: «Καμμιὰ εἰδήσις ἀπὸ τοὺς Μαρτιάλ».

Τότε ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνήσυχη, ν' ἀγωνιᾷ...
Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ ταχυδρόμος
τῆς ἔφερε ἓνα γράμμα ποὺ ἔκαμε νὰ χτυπήσῃ ἡ ἀνήσυχη καρδιά
τῆς μάνας:

«Ἐλάτε ὅσο μπορεῖτε γρηγορώτερα. Εἶναι στὸ σπῆτι μου ἓ-
νας Ἀμερικανός, συνάδελφος τοῦ ἀδελφοῦ μου Φλωράν, ποὺ
θὰ σὰς δώσῃ ἴσως μερικὲς χρήσιμες πληροφορίες».

Δὲν ἄργησε νὰ φτείαξῃ τὴν βαλίτσα της καὶ νὰ πάρῃ τὸ τραί-
νο γιὰ τὴν Ἀδεσόν.

Μπήκε τρέχοντας στὸ σπῆτι τοῦ ἀγοροφύλακος. Ἡ γυναίκα
τοῦ ἔσπευσε μετὰ καλωσύνη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὴν κουζίνα, ὅπου
ὁ ἀγοροφύλακας καθισμένος κοντὰ στὸ τζάκι κουβέντιαζε μ' ἓ-
ναν πανψύλλο νέο, μετὰ κόνινο καὶ χωρὶς ἐκφρασι πρόσωπο.

—Σὰς εἰδοποίησα ἀμέσως, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Πάρκερ Λέγκ,
γιατὶ ξέρω τὴν ἀγωνία σας, εἶπε ὁ ἀγοροφύλακας. Δυστυχῶς ὁ-
μως, αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς μιλά πολὺ ἄσχημα τὰ γαλλικά... Τέ-
λος πάντων, καθὼς γνωρίζετε πολὺ καλά τὸν ἐξάδελφό μου, θὰ
μπορέσῃ ὁποσοῦν νὰ σὰς δώσῃ μερικὲς πληροφορίες...

Ἡ καρδιά τῆς Λουίζ, μ' αὐτὲς τίς ἀόριστες κουβέντες, σφί-
χτηκε ἀπὸ ἀγωνία καὶ ῥώτησε τὸν Ἀμερικανὸ μετὰ δάκρυα στὰ
μάτια:

—Γνωρίζετε καλὰ τὸν Μαρτιάλ καὶ τὴ γυναίκα του Μαρτίν;
—Ὡ, ἐγγνωρίζω... ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανὸς μετὰ μιὰ πολὺ κα-
κὴ προφορά... Ἐγὼ κι' ἐκεῖνο καὶ ἀντελφὸς Φλωράν, εἴμαστε
μάγκεροι σὲ ξενοντογεῖο Νέας Ὑόρκης, μαζί.

—Εἶναι πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότε; ἐξηκολούθησε ἡ Λουίζ, μ' ἀ-
νυσυχία.

—Ὡ, ναί, ἀπάντησε ὁ Πάρκερ, ἔδλεπα ἀντελφὸ Φλωράν τὸν
ἄλλον μῆνα. Ἀλλὰ Μαρτιάλ, πέτανε Ἰούλιο.

—Ὡ, Θεέ μου!... Καὶ τὴν Μαρτίν τὴν γυναίκα του τὴν
γνωρίζετε ;

—Πέτανε καὶ γυναίκα!... Πέτανε περίου.

Ἡ Λουίζ, ἔγινε κατάχλωμη. Καὶ μετὰ φωνὴ τσακισμένη μόλις
πόρεσε νὰ ρωτήσῃ :

—Εἶχαν παιδιὰ μαζί τους ;

—Ὡ, ναί! ἔγινε ἀπὸ κῆρος.

Ἡ Λουίζ, ἀνέπνευσε βαθεῖα, σὰν ν' ἀπληγάς ἀπὸ ἓνα τρο-
μερὸ ἐνιάτη.

—Μοῦ λέτε τὴν ἡλικία τους ;

—Ντὲν ξέρω καλά... δεκατέσσερα...

—Τὸνομά τους τὸ ξέρετε ;

—Ζανέτ... καὶ Λιάνε...

Τὰ τοιωμένα νεύρα τῆς Λουίζ, δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν
στὴν ἀντίδρασι, ποὺ τῆς ἐδημιούργησε τὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνό-
ματος τοῦ παιδιοῦ της κι' ἔπεσε λιποθύμος.

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια της :

—Ποῦ εἶνε τώρα αὐτὲς οἱ μικρὲς ; ῥώτησε τὸν Ἀμερικανό.

—Γυναίκα δική μου πήρε.

—Ἀλήθεια ; ὥστε εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη ;

—Ὡ, ντὲν μείνουν πολὺ ἐκεῖ... ποῖτε ντουλέψουν.

—Ἡ γυναίκα σας θέλει νὰ ἐργασθῶν ;

—Ναί... ναί... σινεμά !
—Ὡ, στὸ σινεμά;
—Ὅχι ἀκόμη... πρώτα μάθουν.
Ἡ Λουίζ ἐκατάλαβε ὅτι ἡ κόρη της προωρῆζετο ἀπὸ τὴν γυ-
ναῖκα τοῦ Ἀμερικανοῦ, νὰ γίνῃ σιτάρ.
Ὁ ἀγοροφύλαξ ποὺ σκεπτόταν τὴν καλὴ ἀμοιβή ποὺ θάπαιρνε,
ἂν ξαναβρισκόταν τὸ παιδί, εἶπε στὴ Λουίζ, μετὰ χαμόγελο:
—Ἐξήγησα στὸν Πάρκερ, εἶπε στὴ Λουίζ, ὅτι ὁ Μαρτιάλ δὲν
εἶχε παρὰ ἓνα παιδί καὶ ὅτι τὴ μικρὴ Λιλιάν τὴν ἐθήλαζε ἡ
Μαρτίν.

—Ὡ, ἐπενέθη ὁ Ἀμερικανὸς μετὰ δυσπιστία. Ἐσεῖς λέτε αὐ-
τὸ μὰ ἐγὼ ντὲν πιστεύω ποτέ !

—Σὰς τὸ ὀρκίζομαι !... φώναζε ἡ δυστυχὴ ἡ μητέρα.

—Ὅχι... πάντα Μαρτιάλ, ἔλεγε, ὅτι ντὺο παιδιὰ ἔχει.

—Ἰσως νὰ τὸ ἔλεγε ἀπ' ἀγάπῃ γιὰ τὸ παιδί, γιατί τὸχε
τόσα χρόνια!... μὰ δὲν εἶν' ἀλήθεια !

—Μαρτιάλ, πέτανε ! Μαρτίν πέτανε... αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια !...

Ἡ Λουίζ αἰσθάνθηκε πάλι νὰ ἰφώνεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ
τοῦ παιδιοῦ της ἓνα τεῖχος. Σκεπτόταν μετὰ τρέμουσι ὅτι ἴσως ὁ
Πάρκερ καὶ ἡ γυναίκα του θὰ ἤλπιζαν νὰ κάμουν περιουσίαν
μετὰ τὴν δημοφιλίαν καὶ τὸ ταλέντο τῶν δύο κοριτσιῶν, ἂν ἐγί-
νονταν δεντέτιες τοῦ σινεμά.

—Ἰσως ἡ Μαρτίν νὰ εἶπε στὴ γυναίκα σας τὴν ἀλήθεια.

—Ντὲν καταλαβαίνω ! Ντὲν καταλαβαίνω, ἐπανελάμβανε ὁ
Ἀμερικανός.

—Ἐχω μιὰ φίλη Ἀμερικανίδα ποὺ θὰ τὴν φέρω αὐριο νὰ
σὰς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα... θέλετε ;

—Ὅχι... αὐριο φεύγω Ἀγγλίαν.

—Ποῦ θὰ εἰσθε αὐριο κατὰ τὸ μεσημέρι ;

—Στὸ Καλαί.

—Ἐλάτε τότε στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀλδιὼν» καὶ ζητήσετε τὴν
κυρίαν Μπρυνέρ.

Τὴν ἐκοιμήνην ἡ Λουίζ, μετὰ τὴν φίλην της δεσποινίδα Βέτσον,
στὴν ὠρισμένην ὥραν, ἐπερίμεναν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἀλδιὼν»
στὸ Καλαί τὴν ἐπισκεψὶν τοῦ Πάρκερ. Ἐπὶ τέλους παρουσιά-
στηκε καὶ ἀμέσως ἡ φίλη της τοῦ ἐξήγησε ὅλην τὴν ἱστορίαν.
Ἐχρεώσθηκε ὁμως νὰ ὑποσχεθῇ ἡ Λουίζ ὅτι θὰ προσέφερε
100.000 φράγκα στὴν γυναίκα του, ἂν τὴν βοηθοῦσε νὰ ξανα-
βρῇ τὸ παιδί της γιὰ νὰ ἐπέλθῃ κάποια συνεννόησις, μετὰ τὸν
κουτοπόνηρο αὐτὸν Ἀμερικανόν.

Ἡ τελευταία περιπέτεια

Π έρασε ἤδη περισσότερο ἀπὸ ἐνάμιση χρόνος, ἀγαπητὴ
μου Ἀλμπέν ἀπὸ τίς δημοφες μέρες στὸν πόργο τῶν
Ντορβάλ!... Τὰ ἀγαπημένα μου γράμματά σου, μοῦ δί-
νουν κάποιο θάρρος καὶ μετὰ κόνινο καὶ χωρὶς ἐκφρασι πρόσωπο.
Τὰ κρατῶ ἐπάνω μου σὰν κάτι πολὺτιμο γιὰ νὰ τὰ
διαβάω ὅταν βρισκομαι μόνη. Ὅπως βλέπετε σοὺ ἀνοίγω διά-
πλατα τὴν καρδιά μου ποὺ θάβηλα νάναι σοβαρὴ καὶ ψυχρὴ
(ὅπως ἀρμόζει στὴν ἡλικία μου) μὰ ποὺ στὴν πραγματικότητά
εἶν' ἀκόμη πολὺ νέα καὶ γεμάτη ἀγάπη... Σήμερα ἡ ψυχὴ μου
εἶνε γεμάτη ἐλπίδες, γι' αὐτὸ καὶ σοὺ γράφω: Ἡ δεσποινὶς
Βέτσον, ἦλθε στὸ Νεβέρ καὶ μοῦ ἔφερε ἐπὶ τέλους τὴν ἀπάν-
τησι τῆς γυναίκας τοῦ Πάρκερ. Εἰμ' ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένη
φίλε μου... θὰ ξανάβρω τὸ παιδί μου !

Πραγματικὰ ἡ γυναίκα τοῦ Πάρκερ ὁμολογοῦσε τὴν ἀλήθεια
καὶ παραδεχόταν ὅτι ἡ Λιλιάν ἦταν κόρη τῆς Λουίζ. Ἐν τού-
τοις ὅπως ἔγραφε δὲν μποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν μικρὴν στὸν
πρώτον τυχόντα, οὔτε καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ταξιδεύσῃ μόνη,
γι' αὐτὸ

τα δὲν ζῶ ἤδη σὲν Παράδεισο ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ μὲ ξαναβρήκατε :

Ἡ κόρη τῆς Λοῦζ

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου ὁ Ἀλμπέν εἶχε ἕνα γράμμα δόπου ἡ Λοῦζ μεθυμένη ἀπὸ μητρικὴ εὐτυχία δὲν μιλοῦσε γιὰ τὸν ἑρωτὰ τῆς πρὸς τὸν Ἀλμπέν, παρὰ κατὰ ἕνα τρόπο πολὺ σύντομο.

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, πῆρε τὴν πέννα καὶ τῆς ἀπάντησε :
« Ἀξέχαστ' ἔχω ἀγάπῃ. Σ' ἀγαπῶ πάντα τὸ ἴδιο. Πῶς εἶνε δυνατόν, σὺ ἡ τόσο καλὴ, νὰ ξεχνῆς μέσα στὴν εὐτυχία σου, τὸν δυστυχισμένο σου φίλο. »

Ἡ Λοῦζ συνειννήθη βαθεῖα μὲ τὸ πάθος καὶ τὴν σταθερότητα τοῦ νέου καὶ ἀπάντησε :

« Μοῦ εἶσαι πάντοτε πολὺ ἀγαπητὸς. Τὶς πρώτες μέρες τοῦ Ἀγούστου θὰ εἶμαι μὲ τὴν κόρη μου σὲν πύργο τῶν Ντορβάλ. Ἀντιπονομὸν νὰ σὲ ξαναβρῶ. Θὰ ξαναπαίξω μὲ τὴ θάρκα στὴ λιμνοῦλα... »

✱

Ὁ Ὁ Ἀλμπέν ἔφθασε σὲν πύργο τοῦ φίλου του Ζάν—Μαρί Ντορβάλ, ἕνα ὁμορφο προῖνὸ τοῦ Ἀγούστου. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περιμένε μιά τρομερὴ ἀπογοήτευσις. Ἡ Λοῦζ ἦταν ἀρρωστή μὲ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ. Ὁ γιατρὸς εἶχε διατάξει ἀπόλυτη γαλήνη καὶ καμμιὰ ἐπίσκεψιν.

Ἐνα πρωὶ ἡ Λιλιάν πλησίασε τὸν Ἀλμπέν γεμάτῃ χαρὰ :
— Ἡ μαμὰ ἔγινε καλὰ... Ὁ γιατρὸς ἐπέτρεψε νὰ τὴν δῶ.

— Κι' ἐγὼ ; Πότε θὰ μπορέσω νὰ τὴν δῶ ;

— Θὰ ρωτήσω... Δὲν ξέρω... Δὲν μοῦπαν τίποτε γιὰ σὰς...

— Ἀγαπημένη μου μαμὰ, πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ποὺ εἶμαι κοντὰ σου... Δὲν θὰ ξαναπαίξω ἱτασια, παρὰ ὅταν θὰ μπορεῖτε καὶ σεῖς ν' ἀνεβθῆτε στ' ἄλλο... Ὡστόσο...

— Τί ὥστόσο ;

— Ἐχω ἕναν καθυλίστρο ποὺ μ' ἀρέσει πολὺ... Τὸν λένε Ἀλμπέν... Εἶναι τόσο ὁμορφος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι τόσο γλυκὸ καὶ τὰ μάτια του τόσο ὄνειροπόλα... Θέλει νὰ σὰς δῇ... Τοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐλθῇ ;

— Ὁ, ναι, θέλω πολὺ νὰ τὸν δῶ...

Ἡ Λοῦζ σιγὰ-σιγὰ συνερχόταν. Ὁ πιστὸς τῆς φίλος ἔτρεχε πάντοτε κοντὰ τῆς. Ὡστόσο δὲν εἶχαν μιλήσει ἀκόμη γιὰ τὰ σχέδιά τους τοῦ μέλλοντος.

Κάθε φορὰ ποὺ ἐκεῖνος ἐπιχειροῦσε νὰ πῇ κάτι, ἐκείνη τὸν σταματοῦσε :

— Ὁχι, φίλε μου ! Ὁχι ἀκόμη !

Ἐπὶ τέλους ἕνα προῖν, ἡ Λοῦζ, γελαστή σὰν τίς παιδὲς ὁμορφες μέρες, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Ἀλμπέν καὶ τοῦ εἶπε :

— Κάνουμε ἕνα περίπατο μὲ τὴ θάρκα στὴ λιμνοῦλα. Θέλεις ;

— Μὰ φυσικά, ἀπάντησε ἐκκληντός, ποὺ τὴν εὗρε ἕνα ἔξοχο ἄστρο καὶ ἐλαφρὸ σὲν μπράτσο του.

Κωπηλατοῦσαν καὶ οἱ δύο. Ἐκεῖνος αἰσθανόταν πολὺ εὐ-

τυχισμένος... Καὶ ὅμως σιωποῦσε... δὲν ξαναβρίσκει τὴ παλὴά του ἀγάπην...

Ἡ καρδιά τῆς Μάνας

Τὸ ὥρα ἄφσαν τὴ θάρκα καὶ περπατοῦν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, πάντοτε σιωπηλοί. Ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος λέει :

— Εἶνε τώρα δύο χρόνια... ἐδὼ ἀκριβῶς μιά ὑπέροχη βραδυὰ ἀλησμόνητη...

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Λοῦζ, μιά ὑπέροχη βραδυὰ... Ὡστόσο θυμάμαι κάτι: δὲν θέλατε νὰ πιστέψετε ὅταν σὰς ἔλεγα πὼς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ καὶ τίς πὺδ μεγάλες ἐπιθυμίες τῆς καρδιάς...

— Τί θέλατε νὰ πῆτε... Σὰς ἀγαπῶ πάντα τόσο πολὺ.

— Ὁ, μὴν προσπαθεῖτε νὰ γελάσετε τὸν ἑαυτὸ σας... Αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεσθε γιὰ μένα δὲν εἶνε πιά ἑρωτας... Ὅλη σας ἡ ψυχὴ εἶνε δοσμένη σὲ δύο ἄλλα μάρτια Ἀλμπέν ! Αὐτὰ τὰ μάρτια ἀεῖζουν νὰ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς...

— Ἀ ! Λοῦζ, μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε αὐτὸ ;

— Μπορῶ... γιατί πρέπει, πρέπει νὰ τὸ πῶ, Ἀλμπέν... Ἡ σιωπὴ θάταν μιά μεγάλη δυστυχία !... Ἐμπερὸς, φίλε μου, μιά ἄλλη ἐκτὸς ἀπὸ μένα σὰς ἀγαπᾷ, μιά ἄλλη τῆς ὁποίας ἡ εὐτυχία ἔχει περισσότερη σημασία ἀπὸ τὴν δική μου !

— Μὰ δὲν μπορῶ, Λοῦζ... Κι' ἐκείνη δὲν θὰ δεχθῇ τὴ θυσία σας !

— Δὲν ξέρετε τίποτε Ἀλμπέν... Μὴν τῆς πῆτε πρὸ παντὸς τίποτε. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μοῦ ὁμολόγησε πῶς τῆς εἰσθε ἀγαπητὸς... Ὅσο γιὰ τὴ δική μου θυσία, δὲν ὑφίσταται, πιστέψτε με. Ποιὰ ἄλλη μπορῶ ἢ ὅσο τόσο μεγάλη χαρὰ, ἂν δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ μου ; Βλέπετε ἀγαπητὸ μου, γιὰ κείνην, γιὰ σὰς, γιὰ μένα, πρέπει νὰ ξεχάσουμε τὰ χθεσινὰ μας ὄνειρα, πρέπει νὰ πραγματοποιήσουμε τίς σημερινὲς ἐπιθυμίες !... Καὶ καθὼς ὁ Ἀλμπέν μὲ σκυμμένο τὸ πρόσωπο δὲν ἀπαντοῦσε :

— Φίλε, δύο φορὲς ἀγαπητὴ στὴν καρδιά μου, πρόσθεσε, μὴν βασανίζεσθε γιὰ μένα... Εἶμαι εὐτυχισμένη !

Σήκωσε τὰ μάτια του :

— Μὰ ἐσεῖς κλαῖτε, καλὴ μου φίλη !

— Ὁχι, Ἀλμπέν... Εἶμαι μὴτέρα, μὴν τὸ λησμονήτε... Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ γιὰ μένα, πρὶν ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ μου !... Μόνον ὑποσχεθῆτε μου κάτι: μὴν ἀπομακρύνετε ποτὲ γιὰ πολὺ καιρὸ ἀπὸ μένα τὴν ἀγαπημένη μου κορούλα.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι ! ἐπιθύρουμε συγγενήδες. Ἀ ! Λοῦζ, ἀγαπημένη Λοῦζ ! Πιστεύω ἀλήθεια πὼς δεῖται σὲ σὰς μὴν ἀδελφῇ ! Μὴν ἀδελφῇ πολὺ ἀγαπητῇ.

Ἀκούσθηκαν τ' ὅλοια νὰ γυρίζουν μὲς σὺν δάσος: ἡ τότε νέα ἀκόμη αὐτὴ γυναῖκα, ἐσκίοντο τὰ μάτια τῆς καὶ γελάσθη λέει :

— Ἀλμπέν, ἂς ξαναποῦμε στὴ μικρὴ μας θαρκοῦλα σὲ παρακαλῶ κι' ἂς γυρίσουμε γιὰ νὰ συναντήσουμε τὴν συντροφιά... Ἐλάτε νὰ ὑποδεχθῆτε ἐκείνην ποὺ θὰ εἶναι σὲ λίγο ἡ εὐτυχισμένη μνηστὴ σας ἀγαπητὴ Ἀλμπέν !... Ἀγαπημένη Ἀλμπέν !

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΝΤΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ

οἱ διάφοροι λαοί

Ὁ χαιρετισμὸς χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ οἱ ἀνθρώποι διέτηρσαν πάντοτε τὸν τύπον αὐτὸν τῆς εὐγενείας. Χαιρετᾶμε ἢ διὰ χειρνομίας ἢ μὲ λόγια. Στὴν πρώτη περίπτωσι χαιρετᾶται κανεὶς συνήθως βγάζοντας τὸ καπέλλο του ἢ κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον ἀφίγγοντας τὸ χέρι.

Οἱ Αἰγύπτιοι, τοὺς ὁποίους ἐμιμήθησαν κατόπιν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, χαιρετοῦσαν ὑψώνοντας τὸν βραχίονα, τύπον ποὺ υιοθέ-

τησαν σήμερα ὀθωμανικοὶ καὶ ἱταλικοὶ λαοί.

Ὡρισμένοι λαοὶ τῶν ἐξωτερικῶν χωρῶν ἔχουν περιέργους τρόπους χαιρετισμοῦ. Οἱ Λάπωνες ἀκούμπον ἀλληλοδιαδόχως τὴν μύτην σὲ μέτωπο. Οἱ κάτοικοι τοῦ Θιβέτ· βγάζουν τὴ γλῶσσα, ξύνοντας συγχρόνως τὸ δεξι αὐτὴ μὲ τὸ δεξι χέρι. Οἱ Ἰνδοί, ἀκούμπον τὸ χέρι σὲ μέτωπό τους, οἱ Μου-σουλμάνοι θάζουν τὸ χέρι σὲ στήθος.

Τὰ λόγια τοῦ χαιρετισμοῦ, εἴν' ἐπίσης διάφορα: μεταξὺ ἀκόμη καὶ τῶν ἐυρωπαϊκῶν λαῶν. Στὴν Ἑλλάδα λέμε : Πι κάνεις ; Στὴν Γαλλίαν λένε : Πῶς πηγαίνετε ; ἢ πῶς ἔχετε ;

Οἱ ἀγγλοσάξωνες χαιρετοῦνται λέγοντες : Πῶς εἶσθε ; ἢ τί κάνετε ; Ἀλλοτε στὴ Γερμανία ἔλεγαν : Πῶς θρλισκεθε ; Σήμερα χαιρετοῦνται προφέροντας : Ὁ Θεὸς ἂς προστατεύῃ τὸν Χίτλερ ! Στὴν Ἱταλίαν λένε : Πῶς πάει ; Στὴν Δανίαν: Ζῆτε καλὰ ! Οἱ Ἑλβετοὶ λέγουν : Χαῖρε Θεέ ! Οἱ Ρῶσοι : Ἀς εἰσθε καλά ! Οἱ Πολωνοὶ : Ἡ εὐχή μου !

Στὴν Κίνα λένε : Θάγα-

τε τὸ ρύζι σας ; Στὸ Μαρρόκο : Μπορεῖ ἡ μέρα νὰ εἶναι καλὴ ! καὶ στὴν Αἰγύπτου ποὺ κάνει πάντοτε πολὺ ζέστη : Ἀναπνέετε ἐλεύθερα ;

Θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀπαριθμῇ ἀπειρά παραδείγματα χαιρετισμῶν. Συμπέρασμα : ὁ χαιρετισμὸς σχετίζεται σ' ὅλους τοὺς λαοὺς μὲ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων.

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Ὁ καπετὰν Κεφαλᾶς κλέβει τὸ χαρέμι τοῦ χαλίφη τῆς Βαγδάτης

Ὁ Ζακύνθιος κουρσάρος Νικόλας Κεφαλᾶς ἡ καπετὰν Κεφαλᾶς ὑπῆρξε μιά ἀπὸ τίς μεγαλύτερες τυχοδιωκτικὲς φυσιογνωμίες τοῦ 17ου αἰῶνος.

Δεινὸς θαλασσοπόρος, ἀτρόμητος πολεμιστὴς καὶ πολυμαθὴς καὶ εὐφυὲς στατὸς νοῦς, ὁ καπετὰν-Κεφαλᾶς ἀναφέρεται ἀπ' τοὺς ἱστορικοὺς ὅλου τοῦ κόσμου σὰν μιά μορφὴ θρυλική, ποὺ ἀπετόλμησε τοὺς καταπληκτικότερους ἀθλοὺς καὶ δὲν ἐδίστασε ἀνὰ τὰ βάλλῃ καὶ μὲ δόλοκληρὰ κράτη, ὅπως ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἀγγλία!

Ὡστόσο, ὁ καπετὰν-Κεφαλᾶς δὲν ἐστάθηκε ἕνας τυχοδιώκτης μὲ τὴν κακὴ σημασία τῆς λέξεως. Ὁ τυχοδιωκτισμὸς του πῆρε ἕνα κράμα εὐγενικῶν αἰσθημάτων, τάσεως πρὸς τὴν περιπέτειαν καὶ πατριωτισμῶν...

Εἶναι δὲ γεγονὸς ὅτι ὁ τρομερὸς αὐτὸς κουρσάρος ἐμεγαλουργῆσε ὡς Ἕλληνα πατριώτη...

ΕΝΑΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤῶΝ ΠΑΞΩΝ!

Οἱ περιπέτειες τοῦ δαμονίου ποντοπόρου καὶ πειρατοῦ τοῦ Αἰγαίου εἶνε ἀπείρες.

Μὲ τὸ μικρὸ, ἀλλὰ καλὰ ἐξοπλισμένον ἱστιοφόρο του « Ἅγιος Σπυρίδων » ἐλυμαίνετο κυριολεκτικὰ τὰ παράλια τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Μεσογείου καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ χτυπᾷ καὶ νὰ καταναυμαχῇ καὶ πολεμικὰ ἀκόμη πλοῖα ξένων δυνάμεων...

Καταπληκτικὴ σὲ τόλμη καὶ θράσος ἔχει παραμείνει στὴν ναυτικὴ ἱστορίαν ἡ κατάληψις τῶν... Παξῶν ἀπὸ τὸν Κεφαλᾶν.

1809. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐθρίσκονταν μεταξὺ τους σὲ πόλεμο. Ἡ Ἀγγλία ζητοῦσε μὲ κάθε μέσον νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Μ. Ναπολέοντα καὶ νὰ γίνῃ κυρίαρχος τῆς Μεσογείου...

Καὶ σφοδρὲς μάχες ἐγίνονταν καθημερινὰς γύρω ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Ἰονίου, ποὺ τὰ κατεῖχαν τότε οἱ Γάλλοι.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν, ἕνα πρωῒν, οἱ κάτοικοι τῶν Παξῶν ἀντίκρυσαν μὲ κατὰπληξί τους ἕναν μικρὸ πειρατικὸ στολίσκο σὲν λιμάνι τους, ποὺ ἔφερε τὴν... ἀγγλικὴ σημαία.

Σὲ λίγο ἀποβιβάζονταν σὲ νησί ὁ καπετὰν - Κεφαλᾶς καὶ ἔσπευδε νὰ συναντήσῃ τοὺς Ἕλληνας προκρίτους τοῦ γαλλοκρατοῦμένου νησιοῦ.

— Εἶμαι ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀγγλοῦ ἀντιστρατήγου Ὁσβαλντ—τοὺς ἀνεκοίνωσε μ' ἐπισημότητα—καὶ ἤρθα σὲ νησί σας μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ σὰς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν γαλλικὴ κατωχὴ... Θὰ σηκώσετε τὰ ὅπλα κατὰ τῆς γαλλικῆς φρουρᾶς, θ' ἀπελευθερώσετε τὸν τόπο σας καὶ θὰ πετάξετε τοὺς τυράννους στὴ θάλασσα.

Οἱ Παξινοὶ ἐνθουσιάστηκαν. Ἡ παροῦσία τοῦ καπετὰν - Κεφαλᾶ, ἄλλως τε, μὲ τὸν στολίσκο του, τοὺς ἀνεπείρωσε πρὸς τὸ ἥθικόν. Καὶ χωρὶς πολλοὺς δισταγμοὺς, ὀργανώθηκαν μυστικὰ, ἐκήρυξαν τὴν ἐπανάστασιν, ἐξεδίωξαν τὴν γαλλικὴ φρουρὰ καὶ ὤψωσαν τὴν ἀγγλικὴ σημαία!

— Μακαρία ἡ κοιλία ἡ γεννήσασα τὸν Κεφαλᾶν, τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς πατρίδος, ἐφώναζαν ἐξαλλοὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν οἱ ἀνύποπτοι πατριῶτες του.

Ὁ Κεφαλᾶς ἀμέσως μετὰ τὴν κατοχὴν ἐκήρυξε τὸν ἑαυτὸ του... βασιλεῖα τῶν Παξῶν, ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς νήσου, τὴν... διαχειρίσιν τοῦ ταμείου καὶ τὴν συντήρησιν τῶν Γάλλων αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποίους μετέφερε ὅλους στὰ πλοῖα του...

Ἀλλὰ ἡ βασιλεία του δὲν ἐκράτησε πολὺ. Μετὰ μιά ἐβδομάδα, γαλλικὸς στόλος, ἀποσταλὲς ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, περιέκυκλωσε τοὺς Παξούς, ἀνακατέλαβε τὸ νησί καὶ ὤψωσε τὴν γαλλικὴν σημαία, ἐνῶ ὁ Κεφαλᾶς ἀναχωροῦσε ἔσπευσμένως ἀπ' τὸ προσωρινὸν βασιλεῖόν του, συναποκομίζοντας τὸν δημόσιον ταμεῖον, τίς ἀραιότερες γυναῖκες τοῦ νησιοῦ καὶ τοὺς Γάλλους αἰχμαλώτους, ποὺ τοὺς προώριζε γιὰ σκλάβους στὰ ἀνατολικά κонаκία...

ΕΝΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Ἀλλὰ ἡ καταπληκτικότερη περιπέτεια τοῦ καπετὰν - Κεφαλᾶ εἶναι αὐτὴ ποὺ τοῦ συνέβη τὸ 1821, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ φουντώνῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις.

Μίαν ὥραναιαν πρωῒαν, ὁ Κεφαλᾶς παρουσιάστηκε σὲν Σάχη τῆς Περσίας Ἀλὴ Μιρζά, ποὺ κυβερνοῦσε τότε τὸ Ἰράκ καὶ τὸ Τουρκεστάν καὶ τοῦ ἐπρότεινε:

— Ὑψηλότης, τοῦ εἶπε. Σὰς δίνετε μιά μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ αὐξήσετε καὶ νὰ ἐκπολιτίσετε τὸ ἐνδοξὸ κράτος σας.

Ὁ Σάχης ἔμεινε ἐνός.

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὕτη ἡ εὐκαιρία; ρώτησε.

— Νὰ κηρύξετε ἀπολύτως τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας! Τὸ ἐξασθενημένον ἀπὸ τὴν ἐκτὴν ζωὴ του κράτος αὐτὸ, βρίσκεται ἤδη σὲ μεγάλους περισπασμούς μὲ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἐπανάστασιν ἐναντίον του... Ἀν' ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Τουρκίας, θὰ τὴν κατάρωστε... Γιατὶ σὲν μεταξύ θὰ τῆς ἐπιτεθῇ καὶ ἡ Ρωσία ποὺ καρδοκεῖ μιά τέτοια ἀκριβὴς εὐκαιρία.

Ὁ Σάχης ἐπέισθη. Καὶ χωρὶς πολλοὺς δισταγμοὺς ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Τὰ περσικὰ στρατεύματα, ὑπὸ τὸν ἀρχιστράτηγον Νιτὰ παρῶν, κατετρόπωναν τοὺς Τούρκους στὰ ἀρχαῖα Ἀρβήλα (Ἐρβίλ).

Ἀλλὰ ὁ Κεφαλᾶς, τοῦ ὁποίου ἦταν φανερό ὅτι ἡ τυχοδιωκτικὴ ψυχὴ ἔβρισκε σὲν πατριωτισμῶν τοῦ μιά μοναδικὴ εὐκαιρία μεγαλουργίας—γιατὶ ἦταν θερμὸς πατριώτης καὶ ποθοῦσε κ' αὐτὸς, ὅπως ὅλοι τότε οἱ Ἕλληνες, νὰ δῇ τὴν πατρίδα του ἐλευθερουμένη—δὲν ἔμεινε σὲν μεταξύ ἀργός.

Ἔσπευσε νὰ μεταβῇ στὴν Πετροῦπολιν ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Σάχη γιὰ νὰ πελῇ τὴν Ρωσίαν νὰ ὀγῇ σὲν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας! Ἀλλὰ ἕνα τέτοιο διάβημα ἦταν ἐξαιρετικὰ δύ-

σκολο. Καί, ὅπως ἦταν φυσικόν, ἄλλωστε, ἀπέτυχε...

ΠΩΣ ΕΚΗΡΥΞΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Μόνος, ἔρημος, χωρὶς χρήματα καὶ ὑποστήριξιν, ὁ καπετὰν - Κεφαλᾶς ἔφυγε ἀπ' τὴν Ρωσίαν μὲ τὸ μικρὸ ἱστιοφόρο του καὶ διευσθύνθηκε στὴν Αἰγύπτου.

Ἐκεῖ, κατάρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὸν Σατράπη τῆς Αἰγύπτου Μωχάμετ Ἀλὴ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ... ἀνασκάψῃ τὰ χρυσοφόρα μεταλλεῖα τῆς χώρας. Τοῦ παράταξε περιγραμμένα, ἀρχαῖα κείμενα, σχεδιαγράμματα τοῦ ἀρχαίου Διοδώρου τοῦ Σικελοῦ, ποὺ ὑπεστήριζαν ὅλα τὴν ὑπάρξιν χρυσοῦ στὴν κοίτη τοῦ Νείλου. Καὶ ὁ Σατράπης ἐπέισθη.

— Θὰ τὰ μοιρασθοῦμε ὅταν τὰ βρῇς! τοῦ ἔθεσε ὅρον ὁ Μωχάμετ Ἀλὴ.

— Θὰ σοὶ δώσω τὰ τρία τέταρτα! ἔκαμε ἱπποτικὸν ὁ πονηρὸς Κεφαλᾶς. Ὁ Σατράπης τοῦ παρεχώρησε χίλους φελλάχους γιὰ ἐργάτες καὶ 30.000 χρυσὲς λίρες γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὶς ἐσκαφές.

Ἀλλὰ ὁ Κεφαλᾶς ὠδήγησε τοὺς φελλάχους, ἀντὶ τοῦ Νείλου στὴν... Ἐρυθρὰ Θάλασσαν, κατεσκεύασε μὲ τίς λίρες τοῦ Σατράπη ἕναν ἰσχυρὸν στολίσκο, ἐξέπαιδεψε ναυτικῶς τοὺς φελλάχους καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Μεσόγειον, κηρύσσοντας τὸν πόλεμον ἐπίσημως κατὰ τῆς Τουρκίας!

Αὐτὸς ἦταν ἀπὸ καιροὶ ὁ σκοπὸς του καὶ τώρα ποὺ τὸν εἶχε πετύχει δὲν θὰ ὑποχωροῦσε μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο...

Ο ΚΕΦΑΛΑΣ ΚΛΕΒΕΙ ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ

Μιά ἀγρία λεηλασία ἀρχισε τότε ἀπὸ τὸν κουρσάρικον στόλον τοῦ καπετὰν-Κεφαλᾶ στὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐλαφυραγώγησε ἀρκετὰ καὶ ἐμάζεψε μεγάλες ποσότητες χρυσοφικῶν καὶ πολυτίμων ἀντικειμένων, ἔπερασε ἀπ' τὴν Κρήτην, ἀπέλυσε ἐκεῖ τοὺς φελλάχους του, ἐστρατολόγησε Ἑλλήνας γιὰ τὰ πληρώματά του καὶ ἐκίνησε πάλι γιὰ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσαν.

Ὅποιο ὀθωμανικὸ πλοῖον συναντοῦσε σὲν δρόμῳ του, τὸ κατεβύθιζε... Ἀλλὰ καὶ ὅποιο πολεμικὸ ξένου δυνάμεως... ἔτρεχε ἀπὸ τὴν Κρήτην, ἀπέλυσε ἐκεῖ τοὺς φελλάχους του, ἐστρατολόγησε Ἑλλήνας γιὰ τὰ πληρώματά του καὶ ἐκίνησε πάλι γιὰ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσαν.

Ὁ Πόλη ἀποφάσισε τότε νὰ στείλῃ πέντε πολεμικὰ ἐναντίον του. Ἡ ὀθωμανικὴ μοῖρα συνήντησε τὸν Κεφαλᾶ σὲν Περσικὸ Κόλπον, συνήφθη μιά λυσσαλέα ναυμαχία καὶ ὁ κουρσάρικος στολίσκος ἐβύθισε καὶ τὰ πέντε ὀθωμανικὰ πολεμικά.

Ἀμέσως μετὰ τὴν νίκη του, ὁ Κεφαλᾶς μῆκε θριαμβευτὴς στὴν Βαγδάτην, κατεπτόησε τὸν Χαλίφην τῆς, εἰσήλασε στὰ κонаκία του καὶ τοῦ ἔρπασε ὅσο χρυσάφι κι' ὅσες σκλάβες εἶχε στὰ χαρέμια του.

Κατόπιν, ἐπιβίβασθη στὰ πλοῖα του καὶ ἀνεχώρησε μαζί μὲ τὴν πολυτιμὴν λείαν του...

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΙΚΟΥ ΣΤΟΛΙΣΚΟΥ

Στὸ Αἶγαίον, ἐλευθέρωσε πολλὰς Ἑλληνίδες σκλάβες τοῦ Χαλίφη, ἀφήνοντάς τες νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πα-

πρίδα τους. Τις άλλωθρησες, τις ξεπούλησε σε καλή τιμή στα κονάκια των πασάδων της τουρκοκρατούμενης ακόμα πατρίδος του.

Αλλά, στο μεταξύ, η αγγλική κυβερνήσις πληροφορηθείσα τους άθλους του, διάταξε τον διοικητή της Μαδαγασκάρης ενά φροντίση να έξον τώση όπωσδήποτε τον Έλληνα αυτόν ληστή των θαλασσών.

Μιά φρεγάτα και δύο βρίκια, ξεκίνησαν έναντιον του απ' την αγγλική μεγαλόνησο. Στ' άνοιχτά του Γιβραλτάρ έλαβε χώραν μία αίματηρή και πεισματώδης ναυμαχία, κατά την όποιαν ο στολίσκος του Κεφαλά καταστράφηκε έξ ολοκλήρου, ενώ ο ίδιος συνελήφθη αιχμάλωτος και οδηγήθηκε στη Μαδαγασκάρη κατηγορούμενος επί πειρατεία και ληστεία.

Κι' έδω όμως η εύφαις έσωσε τον δαιμόνιο Έλληνα κουρσάρο.

ΑΠΟ ΔΕΣΜΩΤΗΣ, ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΟΜΟΤΡΑΠΕΖΟΣ

— Δεν είμαι ληστικός πειρατής — απολογήθηκε στο δικαστήριο ο έξυπνος Έλληνας — αλλά πολεμικός καταδρομέας, σταλμένος από την κυβερνήσι της έπαναστατημένης Ελλάδος κατά των τυράννων της.

— Και τότε η Έλλάς έπανεστατήσε; άπόρησαν οι δικασταί, οι όποιοι δεν είχαν πληροφορηθή τίποτε ακόμη σχετικά, γιατί τα χρόνια εκείνα δεν είχε έφευρεθή ακόμη ο ασύρματος.

— Είναι δύο μήνες σχεδόν άπηνησε ο Κεφαλάς. Και θα τους δείξω με ποιό είμαστε έμεις οι Έλληνες!, συμπλήρωσε υπερήφανος.

— Πολύ καλά. Θα γράψωμε στην Άγγλια. Κι' αν λες αλήθεια, θα σ' έλευθερώσωμε, είπαν οι δικασταί.

Στο μεταξύ όμως ο Κεφαλάς έθουματούργησε με την νομιμοσύνη του. Μορφωμένος και γλωσσομαθής καθώς ήταν, κατώρρωσε πολύ γρήγορα να γίνει φίλος και όμοτράπεζος του Άγγλου διοικητού από δεσμώνης...

Επέρρασαν άρκετοί μήνες. Τέλος, η άπάντησις έφθασε από την Άγγλια. Πράγματι, η Έλλάς είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της όθωμανικής Αυτοκρατορίας και ο στόλος της καταναυμάχουσε στο Αιγαίον τον έχθρικό...

Τα χρόνια εκείνα η πειρατεία ήταν κάτι το συνηθισμένο, κάτι το άνεγνωτισμένο σχεδόν... Αυτός ο έπισημος στόλος της Έλλάδος, έθεωρείτο πειρατικός.

Έτσι, ο Κεφαλάς την έγλύτωσε. Και όχι μόνον αυτό, αλλά του έζήτησε και... συγγνώμην ο Άγγλος διοικητής και τον άποζημίωσε με άφθονα χρήματα...

Ο Κεφαλάς, έλευθερος για μίαν ακόμη φορά, ξεκίνησε πάλι για νέες περιπέτειες...

ΜΙΧ ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

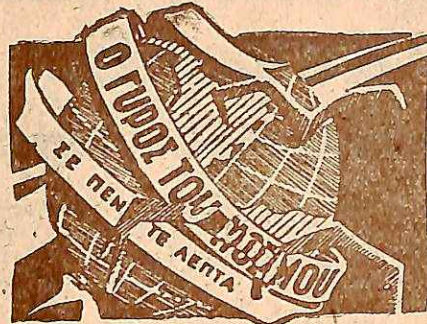
ΟΙ ΔΥΟ ΑΠΟΦΥΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σ' ένα καταφανές σημείο τουριστικού περιπτέρου ξένης περίφημης τουριστικής ένας περιγητής είχε γράψει με μεγάλα γράμματα:

«Έηλα εδώ με τη γυναίκα μου ή Ήταν υπέροχα».

Κάτω από τις γραμμές αυτές, ένας άλλος περιγητής έγραψε:

«Έηλα εδώ χωρίς τη γυναίκα μου: Ήταν ακόμη πιο υπέροχα».

ΤΑ «ΙΠΤΑΜΕΝΑ ΜΑΝΕΚΕΝ»

Πόσα και τί παράξενα διαφημιστικά μέσα μεταχειρίζονται οι αμερικανικοί οίκοι γυναικείας μόδας για να λανθάνουν τα νέα μοντέλα τους! Ακόμη και στα ύδροπλάνα υπάρχουν πάντα μανέκεν που έπιδεικνούν τα τελευταία μοντέλα στους έπιστάτες. Στα ύδροπλάνα που έκτελούν την συγκοινωνία μεταξύ Νέας Υόρκης και Βερμούδων ήσαν, μπορεί κανείς να έφοδιασθή με όλο τον απαραίτητο ρουχισμό για την διάρκεια του παραθερισμού.

Πέντε χαριτωμένα μανέκεν όχι μόνον έπιδεικνούν τα τελευταία μοντέλα, αλλά και δίνουν τις άπαραίτητες, συμβουλές για να ντυθή κανείς καλά. Φαίνεται ότι τα «ίπταμενα μανέκεν» έσημειώσαν μεγάλην έπιτυχία, ώστε προβλέπεται ότι τα έυρωπαϊκά σπία μόδας θα έφορμήσουν πολύ γρήγορα το νέο αυτό διαφημιστικό σύστημα.

Ο ΓΕΡΟΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΝΕΙΩΣΕ

Την περασμένη έβδομάδα στο Τορόντο του Καναδά πέθανε ένας γέρος κάποιος Μάντερ Τόμαν, ηλικίας 110 ετών. Το καταπληκτικό για τον γέροντα αυτόν δεν ήταν ότι έζησε τόσο πολύ, αλλά ότι πρό δεκαπέντε ετών, δηλαδή όταν έφθασε τα 95 άρχεις να ξαναανιώνη. Όλη του τη ζωή ο Τόμαν την πέρασε χωρίς να δοκιμάση την παρρημική στενοχώρια και σχεδόν ποτέ δεν άδούρωσε.

Στα 95 χρόνια τα μυαλά του είχαν πέσει τελείως, στο στόμα δεν είχε ούτε ένα δόντι, στο πρόσωπό του ήταν γεμάτο έλκρες όταν έλασαν ο καταπληκτικός αυτός γέρος άρχισε να ξαναανιώνη. Τα μυαλά του έφύρσαν πάλι, οι έλκρες έφυγαν και φοβόσθαι πάλι στα ούλα τον άνάγκασαν να καταφύγη για πρώτη φορά σε όδοντογιατρό.

Ο γιατρός διεπίστωσε κατάπληκτος ότι ο γέρος άρχισε να θάλαξη νέα δόντια σαν μωρό παιδί. Το ξανάναωμά θα έξακολουθούσε ακόμη, αν μιά πνευμονία δεν έρχιζε τον γέροντα στο πνευμονικό και τέλος στον τάφο. Έννοείται ότι το πνεύμα του, το πνεύμα άμέσως από πανεπιστήμιο του Τορόντο για να μελετήσουν το φαινόμενο αυτό του ξαναανειώματος.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Ένε έξαιρετικώμενη ότι η δύναμις με την όποιαν ένα κύμα πέφτει επάνω στην άκτι, είχε πάντα ανάλογη με την ταχύτητα του Βασικού κύματος, αυτόν τον κανόνα ένα έπιστημονικό υπέλογισε ότι τα κύματα άκούον σε κάθε τετραγωνικό μέτρο της άκτις μιά πίσι τριών άτμοσφαιρών. Η πίσις μιάς άτμοσφαιρας σε ένα τετραγωνικό έκατοστόμετρο ίσοδυναμεί με το βάρος ενός κιλού, ώστε η πίσις του κύματος σε ένα τετραγωνικό μέτρο ίσοδυναμεί με το βάρος 30 χιλιάδων κιλών!

Δεν πρέπει λοιπόν να μάς φανή παράξενο αν μερικά μέρη της άκτις από σκληρό άράχο, με την τερραστία αυτή πίσις που έπαναλαμάνεται κάθε 8 ή 10 δευτερόλεπτα, έπειτα από κάμποσον καιρό αλλάζουν μορφή ή καταστρέφονται τελείως.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΕΙ!

Τα περισσότερα θνητοφόρα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα γίνονται στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου κάθε χρόνο σκοτώνονται από τα αυτοκίνητα 27 άνθρωποι, 109 χιλιάδες κατοίκων. Δεύτερη έρχεται η Μεγάλη Βρετανία, με 12,7 και τρίτη η Έλβετία με 12. Ακολουθούν το Βέλγιον με 8,4 η Γερμανία με 4,9, η Ιταλία με 4,9 και η Δανία με 4.

Αυτό είναι τα συμπεράσματα των ύπολογισμών που έκαμε ο καθηγητής Ντέντλινκ διευθυντής του Ιατροδικαστικού Ινστιτούτου της Βέρνης, ο όποιος περιώρισε την στοιχειώδη του στίς χώρες αυτές, γιατί δεν είχε περισσότερα στοιχεία στην διάθεσί του. Ο καθηγητής Ντέντλινκ συνο-

δεύει την στοιχειώδη του με την παρατήρησι αυτήν: «Οι άνωτέρω άριθμοί άποδεικνύουν ότι κάθε χώρα πρέπει να μάθη τους πολίτες της να οδηγούν, γιατί τα περισσότερα δυστυχήματα προέρχονται από τους πεζούρες».

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η Άμερική έχει το ρεκόρ στις παρόξενες έφευρέσεις. Το άτύχημα όμως είναι ότι οι περισσότερες απ' αυτές είναι τελείως άχρηστες. Άκούστε μερικές, για τις όποιες έχει δοθή τελευταίως δίπλωμα έφευρέσεων, και θα πεισθήτε.

Μιά πίσι που είναι συγχρόνως και ταμακοθήκη. Θέκες από σελοφάν, τις όποιες φορούν οι γυναίκες στα πόδια κατά τις θροχερές, μέρες για να μη λερώνουν τις κάλτσες, μιά ειδική φάκα ποντικών από καουτσούκ για να είναι άδούρη, ένα μηχανήμα για το κόψιμο των φρούτων από τα δέντρα μιά μάσκα για τους πετεινούς, για να μη τσακωνίζουν μεταξύ τους, μιά μεταλλική θήκη στην όποιαν θάβουν τα τσιγάρα όταν τα καπνίζουν για να μην πέφτουν κάτω ή στάχτη και άλλα παρόμοια, τα όποια καθώς βλέπετε, δεν έχουν την παραμικρή πρακτικότητα.

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΔΥΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑ

Δύο φίλοι, ο Φραντσέσκο Φερναντέθ και ο Άντονιο Λαίτε, στο μικρό πορτογαλικό χωριό Άρκο ντα Μάε, άφου έλογισμίσαν για μίαν άσημαντή άφορμή, ήσαν στα γέλια και τέλος κινήσαν στα όπλα. Ο Φερναντέθ έτράβηξε το πιστόλι του και έσυροβόλησε κατά το φίλο του.

Η σφαίρα έτραυματίσσε πολύ έλασρα τον Άντε στο κεφάλι, άπ' εκεί έχύθησαν στον άντικρυνό τοίχο και ξαναέφυγαν στον αστόλεια της, τον Φερναντέθ τον όποιον έτραυματίσσε στο πρόσωπο. Οι δύο άττιπταλοι μεταβέθηκαν στο ίδιο νοσοκομείο μιάς γειτονικής πόλεως, έτοιμοι βεβήθησαν στον ίδιο θάλαμο και σε διπλανά κοσμάτια, όπου από την πρώτη μέρα έσπευσαν να συμπιλιωθούν.

ΦΑΡΜΑΚΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Μερικοί Άυστραλοί ζωολόγοι, έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατώρθωσαν να πιάσουν ζωντανό το μόνο φαρμακερό πουλί που υπάρχει στον κόσμο. Το πουλί αυτό το όποιον οι Ιθαγενείς ονομάζουν «πουλί του θανάτου» θνάζει από το ράμφου του ένα λοχουρόταό δηλητήριο που έχει άκαριαίο άποτέλεσμα. Άρκει να τσιπιτήση το πουλί αυτό τον άντιπάλιν με το ράμφου του, για να τον σκοτώση άμέσως. Εύτυχώς ότι το πουλί αυτό έζη μόνον σι Νέα Γουίνια και είναι σπανιότατο. Το περίεργο δε είναι ότι το περίεργο αυτό πτηνό μοιάζει καταπληκτικά με το άηδόνι, το όποιο δεν είναι μεγάλωτερο.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΛΗΡΟΙ

Μιά Κινέζα δεκαοκτώ χρονών η Τσεν Κουό Γίν, στη Σαγκάι, νυκτόκνησε την περασμένη έβδομάδα γιατί νομίζετο για ένα τάλληρο! Η δυστυχισμένη αυτή νέα, όπως συνηθίζουν τα κορίτσια όλων των καλών οικογενειών, είχε δην ή καιμ' έναν περίπατο στους κεντρικούς δρόμους, έπιπνύουσα ένος άγοράσιον «ρίγκοταρ» όπως λέγονται τα βίτροχα διατάκια που αντί άλλων τα πρσόνια άναθορόν.

Όταν έτελείωσε τον περίπατό της και έπείσσερε στο σπίτι, έδωσε στον άνοθορόρο ένα τάλληρο παραπάνω από την αξία της, διαδρομή που έκαμε. Η υπέρτατη την έγινε έξω φρενών για την γενναιοδωρία της, εκείνη και την έμάλωσε τόσο πολύ, ώστε η δυστυχισμένη νέα έκλείστηκε στο δωμάτιό της όπου έπηρε μίαν λοχυρή δόσι δηλητηρίου και αυτοκτόνησε.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Τελευταίως άνεκαλύφθη ένα γυναικείο περιγράφι μίαν έρωτική ιστορία, η όποια κατέληξε σε μιά δολοφονία. Άλλά κινείας δεν συγκινήθηκε για όλα αυτά, για τον άπλουτάτον λόγο ότι το γυναικείο αυτό είχε χρονολογία 1385 πρό Χριστού. Πράγματι ένας άρχαιολόγος, κατά την διάρκεια άνασκαφών έβριξε μίαν έπιστολή σταλμένη από την χίρα του σοφιστή Τουταγχαμόν πρό τον βασιλέα Σατιουλούμ. Η βασιλίςσα Ένρηε ότι είναι άκόμη νέα και ώραια, ότι έπιφαινόσσε έναν δεύτερο άντρα, όχι Αιγύπτιον και ότι θα δεχόταν εύχαρίστατα ένα από τα παιδιά του Σατιουλούμ.

Ο τελευταίος αυτός της έστειλε το τρίτοκο παιδί του, έλπίζοντα, ότι έτσι θα άπλωνε την κυριαρχία του έως την Αίγυπτο. Άλλά οι Αιγύπτιοι μνηστήρες που έμειναν έτσι στα κύμα του λουτρού, έφρόντισαν να στραγγαλίσουν με ένα μεταξωτό κορδόνι τον δυστυχισμένον ξένο πρίγκιπα, λίγες ώρες άφου έπάτησε το πόδι του στην Αίγυπτο.

Ο ΔΥΝΤΡΟΦΟΣ ΠΟΥ ΒΑΣ ΤΑΙΡΙΔΙΑΖΕΙ

Η Ίδανική γυναίκα και ο Ίδανικός άνδρας άνήκουν πιά στο ρομαντικό παρελθόν. Είναι δύο έφευρέσεις των ποιητών και των φιλόλογων και είναι ευτόχημα ότι δεν υπάρχουν και ούτε ύπηρεσαν ποτέ. Η Ίδανική γυναίκα δεν είναι μιά, και το ίδιο συμβαίνει και με τον Ίδανικό άνδρα. Κάθε γυναίκα μπορεί να είναι Ίδανική για ένα ώριμο άνδρα — και είναι χωρίς άμφιβολία — όπως και κάθε άνδρας μπορεί να είναι Ίδανικός για μιά ώριμή γυναίκα.

Όλο το κακό προέρχεται από εκεί. Άνδρες και γυναίκες ζητάνε έναν Ίδανικό τύπο, ενώ το πιο σωστό και το πιο σύμφωνο με την πραγματικότητα θα ήταν ν' άναζητούν τον Ίδανικό τύπο που ταιριάζει στον καθένα και στην κάθε μιά.

Έτσι, λοιπόν, άφου δεν μπορούμεν άς παρουσιάσωμε έναν Ίδανικό τύπο — είπαμε πιά ότι δεν υπάρχει — θα άς δώσωμε μερικά στοιχεία για να μπορούμε να βρήτε μόνον σας τον Ίδανικό τύπο που σας ταιριάζει. Για όσες όμως έχουν κάμει πιά την έκλογή τους, οι συμβουλές αυτές θα ήσαν τελείως περιττές, εκτός εάν νομίζουν πως υπάρχει λόγος να την άναθεωρήσουν ή να την τροποποιήσουν.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Άς σταματήσωμε πρώτα - πρώτα στην ηλικία, που φαίνεται ότι είναι το σοβαρώτερο πράγμα στον έρωτα και στο γάμο. Υπάρχει μιά λογική άπόστασις ηλικίας μεταξύ άνδρος και γυναίκας; Δύο κορυφαί, ο Άγγλος Ιατρός Άρτσιμπαλντ Άτκινσον και ο φιλόσοφος Μπράντ καθορίζουν με ακρίβεια αυτήν την άπόστασις: δέκα χρόνια.

Το όριο αυτό φαίνεται ότι είναι φυσιολογικό. Η γυναίκα έχει μιά φυσική πρωιμότητα στα ζητήματα του έρωτος εν σχέσει με τον άνδρα. Ο άνδρας άποκτά την τελεία συνέλδισι της ανδρότητας του — φυσική και πραγματική — μεταξύ του 32ου και του 45ου. Ένώ η γυναίκα βρίσκεται σ' όλη την άνθησι της μεταξύ του 20ου και του 30ου. Έκείνες που ξεπερνούν το όριο αυτό είναι σπάνιες και άποτελούν έξαιρέσεις.

Μή δίνετε ποτέ σε μιά νέα 20 ετών έναν νέον της ίδιας ηλικίας, λέει ο Μπράντ, άποτεινόμενος στους γονείς. Κάνετε δύο ανθρώπους δυστυχισμένους. Όταν ο άνδρας φθάση σ' όλη την ώριμότητά του, η νεότης και η φρεσκάδα της γυναίκας του θα έχει εξαφανισθή από καιρό και φυσικά, θα ζητήσει τότε έξω από την οικογενειακή έστία την εύτυχία του.

Νέες, λέει ο ίδιος φιλόσοφος, μην έμπιστευθήτε την εύτυχία της ζωής σας σε ανθρώπους της ίδιας ηλικίας με σας. Δεν θα μπορούσαν να άντιλη-

φθούν τα έρωτικά σκιρτηματά σας και, όταν θα είναι σε θέσι να το κάνουν, θα είναι φλόγα που σας κατακαίει σε ανθρώπους που δεν σας ένωισαν και η έγκατάλειψις των θα σας είναι μιά μέρα άδυνηρή. Ο νέος ως τα τριάντα ή τα τριάντα πέντε χρόνια διψάει μόνο για την περιπέτεια και το έρωτικό του ένστικτο βρίσκει ικανοποίησι μόνο στη διαρκή έναλλαγή. Ο πραγματικός έρως δεν έχει θέσι μέσα στην ψυχή τους.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ

Πρέπει να είναι φιλάρεσκη η γυναίκα που θα διαλέξετε; Όχι; Και όμως κάνετε λάθος. Μιά γυναίκα χωρίς φιλαρέσκεια είναι όπως ένα λουλούδι χωρίς άρωμα. Η ζωή κοντά της θα είναι πολύ άνιαρη και μονότονη. Ο έρως είναι η διαρκής πρόκλησις. Η άπλότης τον σκοτώνει και τον φέρνει σε μιά κατάστασι μαρasmus.

Ένας άνδρας πρέπει να έπιζητή αυτή την πρόκλησι και η γυναίκα πρέπει να την προσφέρη σε κάθε εύκαιρία. Αυτό άπαιτεί το συμφέρον και των δύο.

Νά, δύο κανόνες, που η πείρα και η σοφία των αίωνων έχουν άποδείξει την αξία τους.

Ο άνδρας πρέπει να παραμένη σταθερός, άμετάβλητος, όμοιομόρφος. Κάθε παρέκκλισις είναι προς ζημίαν του.

Η γυναίκα πρέπει να άναεωίνεται διαρκώς. Κάθε καθυστέρησις άποβαίνει εις θάρος της.

Άλλά, προς Θεού! Η φιλαρέσκεια στη γυναίκα πρέπει να είναι φυσική, αυθόρμητη, άνεπιτήδευτη. Διαφορετικά, καταλήγει στο αντίθετο άποτέλεσμα. Και πρέπει συγχρόνως να βγαίνει από το σώμα, από την ψυχή και από το μυαλό της, από όλη της την ύπαρξή της, έως σε άλλα λόγια, όπως το άρωμα θνάνει μέσα από τα πέταλα του ρόδου.

Άποφύγετε τους άνδρες που μιλούν διαρκώς για τον εαυτό τους και τις γυναίκες που μιλούν διαρκώς για τους άλλους.

ΚΑΤΩ Ο ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ο έγαϊσμός στον άνδρα είναι λογικός, έφ' όσον συνδυάζεται με τις πραγματικές ικανότητές του. Το κου τοσμπολιό στη γυναίκα είναι πάντοτε άνυπόφορο.

Μην δίνετε πίστι στους άνδρες και στις γυναίκες που μιλούν για τον έρωτα όπως για ένα ασύλληπτο όνειρο. Και οι πρώτοι και οι δεύτεροι είναι πολύ κακοί έρασται. Η άπογοήτευσις τους περιμένει στο πρώτο άγγιγμα με την πραγματικότητα, γιατί άγαπούν με τη φαντασία τους και όχι με την καρδιά τους.

Η συγγένεια ψυχών, η άληθινή φι-

λία, υπάρχει, άλλ' ο πλατωνικός έρως είναι πάντοτε μιά παθολογική κατάστασις και προδίδει μιά καθυστέρησι και μιά κατωτερότητα.

Μην άντιστρέφετε ποτέ τους ρόλους. Οι άνδρες δεν άγαπούν τις δυνατότες γυναίκες. Αισθάνονται πιο πολύ ένα είδος ένστικτώδους άποστροφής απέναντί τους. Οι γυναίκες, αντίθέτως, δεν έλκονται από τους περιπαθείς τύπους. Η γυναίκα θαυμάζει στον άνδρα τη σταθερότητα, την προσωπικότητα, τη λογική έκδήλωσι της δυνάμεως, που είναι το αντίθετο άκρως από τη θιαιότητα και τη βαναυσότητα. Ο άνδρας έλκεται από την τρυφερότητα, τη στοργή και την περιπάθεια της γυναικείας ψυχής. Η γυναίκα θέλει να την διοικούν, άλλα περιφρονεί τον άνδρα που ύποτάσσεται στην έξουσία της.

Προσέξτε όμως. Το μυστικό της διακυβερνήσεως της γυναικείας είναι η άγάπη. Ο άνδρας που είναι σταθερός και τρυφερός συγχρόνως, που έβρει να παραθέσει τις λεπτομέρειες και να συγχωρή τις άδυναμίες, που υποχωρεί φαινομενικώς, χωρίς να παρκεκλήνη, ένα βήμα από το δρόμο που έχει χαράξει, είναι ο ταιριάζει περισσότερο σε μιά γυναίκα. Πρέπει να έχει να είναι μικρόθυμος, άλλα ποτέ χωρίς θέλησι και πρωτοβουλία.

ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΤΙΚΟ ΣΥΝΤΑΓΟΛΟΓΙΟ

Και τώρα μερικές συμβουλές, που άποτέλούν ένα είδος δεκαλόγου.

Πρέπει να δίνετε πάντοτε στην γυναίκα που άγαπάτε, άλλα να φροντίζετε να της δίνετε όσο μπορείτε λιγώτερο, ό,τι σας ζητάει και όταν εκείνη σας το ζητάει.

Συνηθίστε να την άκούτε όταν σας μιλή και δείξτε ενδιαφέρον στα λόγια της.

Μην την αφήνετε ποτέ να άναμυθή έξ ολοκλήρου στις υποθέσεις σας, αλλά μη την κρατήτε και σε άπόστασι, σαν να είναι μιά ξένη.

Ζητείτε συχνά τη γνώμη της, άλλα ακολουθείτε την όσο μπορείτε λιγώτερο.

Δεν βλέπετε ποτέ το να δείχνη η γυναίκα σε κάθε περίστασι την άγάπη προς τον άνδρα της... Το αντίθετο θα ήταν μία ήλιθιότης.

Την άγάπη ο άνδρας την ζωογονεί. Άλλά την συντηρεί η γυναίκα.

Μην γεμίσσετε ότι ο άνδρας θέλει ποτέ σε όσα την τελεία γυναίκα. Βλέπει όλες τις άτέλειες και τις άδυναμίες σας. Από σας έξαρτάται όμως να τοδ τις κάμει άγαστες. Πολλές γυναίκες το κατορθώνουν. Οι άλλες, είναι άξίες της τύχης των.

Γ. ΖΑΝΔΗΣ

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίση.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.)

— Έντ' ο Γκαρνιέ, δηγώντας το σταγ' αστυνομικό κατεβήκατο από το Παρίσι, καθισμένο δίπλα του ο Μπονών, προσπαθώντας να τον πείσει να επιστρέψει... αυτό και ότι δεν είναι σωστό να περιπλανώνται από μέρος σε μέρος. Ο Γκαρνιέ δεν θέλει να συμμορφωθεί και καταλήγει λέγοντας στον σύντροφό του:

— Έχοντας όμως Μπονών, ότι εκεί υπάρχουν συντάγματα ολοκληρωμένων αστυνομικών. Έχοντας ότι ο Μπονών με τον Λαζάρ έχουν φέρει άνω κάτω το Παρίσι και ότι έχουν συλλάβει όλους τους συντρόφους μας, χωρίς να υπολογίσωμεν ότι ανέκαλυσαν κάθε σπίτι που μ'α παρέχει φιλοξενία:

— Τιποτε απ' αυτά δεν ξέρω, Γκαρνιέ, ξέρεις όμως καλά ότι στο Παρίσι υπάρχουν εκατό άνθρωποι, αφοσιωμένοι σ' έμεις και έτοιμοι να μ'α ακολουθήσουν όπου και αν τους οδηγήσουμε.

— Τό έξω...
— Ως πρός το έξω το ότι οι αστυνομικοί ανέκαλυσαν όλα τα φίλικά μας σπιτικά μη ξέρω, ότι το Παρίσι είναι άπειρο και έχει κρυφά στίς όποιες αν καταφύγουμε δεν θα διατρέξουμε ποτέ τον κίνδυνο ν' αποκαλυφθούμε και να συλληφθούμε. Κι' έπειτα, τούτον καιρό τάχα δεν κρυβόμαστε στο Παρίσι; Η ήττω, και τότε δεν μας καταδιώκει, με λύσσα μάλιστα, η αστυνομία μ' επιπονησθέντες τον Μαρινώ;

25ov

— Ναί! Δεν είναι όμως όμοιες οι περιστάσεις τώρα.

— Και γιατί;

— Έν πρώτοις γιατί τώρα έχει κινητοποιηθεί όλη η αστυνομία...

— Τήν φοβάσαι;

— Τήν αστυνομία του Γκουίτσορ και του Μαρινώ δεν την λογαριάζω καθόλου. Ούτε και του Λαζάρ.

— Τότε τί ανησυχείς;

— Η αστυνομία, όταν της παραδοθήκα για να σώσω τον Ζακ Ντενέ, μ' έφωτογράφησε. Και, καθώς ξέρεις, όλες οι εφημερίδες έδημοσίευσαν την φωτογραφία μου, και τώρα και ο τελευταίος Γάλλος πολίτης με γνωρίζει.

— Και καλά, μήπως δεν ξέρεις να μας κρυφτείσαι;

— Φυσικά! Όσοστον το ότι με ξέρουν όλοι, είναι ένας επιπλέον λόγος ανησυχίας για μένα. Έξ' άλλου μας καταδιώκουν με λύσσα κι' όλοι βλέπουν μπροστά τους φαντάσματα. Κάθε ύποπτος έλλαμνάνεται ότι είμαι εγώ ή έσ' ο. Εάν φανόμει και στον τελευταίο λούστορ ύποπτο, αυτός θα φιλοτιμηθεί να τρέξει στην αστυνομία και να μ'α καταγγείλη.

Και σαν συμπεράσμα ο λήσταρχος Γκαρνιέ πρόσθεσε:

— Γι' αυτό, νομίζω ότι είναι προτιμότερο να εξακολουθήσουμε την τακτική που ακολουθούμε και ν' αποφύγουμε, προς το παρόν τουλάχιστον να επιστρέψουμε στο Παρίσι όπου οι κίνδυνοι θα είναι μεγαλύτεροι.

— Και θεωρείς κίνδυνο αυτό που κάνουμε τώρα;

— Βέβαια όχι!

— Τό νομίζεις πιδ κίνδυνο απ' αυτό που προτείνω εγώ;

— Και βέβαια!

— Ναί, αλλά ως τη στιγμή αυτή έπιστενες τό έναντιον.

— Δεν τ' άρνουμαι.

— Γιατί αυτό;

— Γιατί ως τη στιγμή αυτή, αυτό που κάναμε ήταν τό σωστό.

Ο Γκαρνιέ πού, όσο διαρκούσε η συζήτησής τους τόσο και περισσότερο ήλάττανε την ταχύτητα του αυτοκινήτου, χωρίς να παύη και να έπιστοχή τή γύρω μέση με τό βλέμμα του, πήρε τώρα ύφος σοβαρό και έλεξε ξηρά στον σύντροφό του:

— Άκουσε, Μπονών, κάτι μου κρύβεις πίσω απ' όλα αυτά. Έξηγήσου καλύτερα, τί θέλεις να πής;

— Ότι πρέπει να γυρίσωμε στο Παρίσι.

— Αυτό μου τό έλεες πολλές φορές, χωρίς όμως και να μου έξηγήσής τους λόγους που σε κάνουν να έπιμένεις σ' αυτό.

— Δεν μ' άφηρες...

— Πολύ καλά, λέγε λοιπόν!

Ο Μπονών ανέκαθισε, έσκυψε περισσότερο προς τον Γκαρνιέ και του έλεξε:

— Τώρα που οι αστυνομικοί έρευνήσαν όλο σχεδόν το Παρίσι και έβεβαιώθηκαν ότι δεν κρυβόμαστε σ' αυτό, θα στρέψουν — είναι φυσικό — την προσοχή τους στα περίχωρα. Κι' όταν εγκαταστήσουν πικνούς φρουρούς σε διάφορους έξοχικούς δρόμους, κι' όταν εξαστείλουν δέκα αυτοκίνητα μ' άρκετους χωροφύλακες για να μ'α καταδιώξουν ή θέεις μας βέβαια δεν θα είναι καθόλου ευχάριστη και θάναυ δύσκολο να ξεφύγουμε.

— Σ' αυτό δεν έχεις άδικο.

— Έξ' άλλου, συνέχισε ο Μπονών, θα παύσουν να έρευνούν στο Παρίσι. Όσο ενόμιζαν ότι είμαστε εκεί, έκάναμε καλά που τρέχαμε από τό ένα στο άλλο μέρος.

Όταν όμως στρέψουν την προσοχή τους προς τό έξω, έμεις πρέπει να βρισκόμαστε στο Παρίσι όπου βέβαια δεν θα μ'α αναζητούν.

★

Ο Γκαρνιέ βρήκε σωστές τις παρατηρήσεις του συντρόφου του και έπαισε να έπιμένει στο να συνεχίσουν την πορεία τους εκείνη που ακολουθούσαν ως τη στιγμή εκείνη. Θυμήθηκε εξ' άλλου ότι τό πρωί είχαν διαβάσει μια είδησι στις εφημερίδες που έβεβαίωσε ότι η αστυνομική φρουρά βρισκόταν προς τα έλβετικά λήσταρχοι βρίσκονταν προς τα έλβετικά σύνορα και ότι είχαν ληφθή όλα εκείνα τα μέτρα που θα τους έμποδίζαν να διαφύγουν σε ξένο έδαφος. Δεν είχε άδικο φρόνουν σε ξένο έδαφος. Ο Γκαρνιέ, λοιπόν ο Μπονών, σκεπτόταν ο Γκαρνιέ, πού τώρα άρχισε να παραδέχεται κι' αυτό που τόσον συμφέρον τους άπαιτούσε να τός ότι τό συμφέρον από τό ένα μέπαύσουν να περιφέρονται από τό ένα μέρος στο άλλο και να κρύβονται μέσα στα δάση και τις καλύδες.

Έξ' άλλου, μέσα στο Παρίσι, εκτός απ' εκείνους που άνηκαν στη συμμορία τους χωρίς ν' άναμιχθούν στις επιχειρήσεις τους ως την στιγμή εκείνη, ύπηρχαν και πολλοί φίλοι τους που ευχαρίστως θα δέχονταν να τούς κρύψουν μ' όλο των κίνδυνων που διέτρεχαν παρέχοντας άσυλο σε τό επικεντηγμένους ληστές.

Επί πλέον μέσα στο Παρίσι είχε πάμπολλα κατάλληλα κρησφύγετα πού, μέσα σ' αυτά, μπορούσαν να θανατουργήσουν

άνθρωποι της τόλης και της έπιτηδειότητος των δύο ληστών.

Μήπως ο Γκαρνιέ δεν καταδιώκταν λυσσώδως από τούς αστυνομικούς μέσα στο Παρίσι; Μήπως δεν είσεχώρησε στο γραφείο του εισαγγελέως Ριχάρδου ντε Βίλ, και μήπως δεν είχε καταδιωχθή τόσες φορές από χωροφύλακες και δεν ξεφυγε τόσες φορές μέσα από τό χέρια τούς;

Γιατί λοιπόν να φοβηθή τώρα; Ο Γκαρνιέ, πού σε μια στιγμή άνελογίσθη όλα αυτά ένοιωσε τόν έαυτό του σαν μειωμένο από την λιποψυχία του — όπως έχαρακτήρισε την φυγή του από τό Παρίσι — λιποψυχία που προήλθε από τό ότι δεν τόν κατεδίωκαν λίγοι αστυνομικοί αλλά όλόκληρη η αστυνομία και όλοι οι Γάλλοι πολίτες.

Μα τό Θεό, έλεγε, είνε σά να ντρεπόμαστε γι' αυτό που κάναμε. Η εκατό μας καταδιώκουν, ή χίλιοι, τό ίδιο κάνουν. Όσοδήποτε άναγνωρίζω την ορθότητα των ληστρικών σου, Μπονών, και, περιφρονώντας κάθε κίνδυνο που ένεδρεύει στο Παρίσι, δέχομαι να έπιστρέψωμε σ' αυτό για να γελιοποιήσωμε για μια ακόμα φορά την αστυνομία!

Και γελώντας ο Γκαρνιέ, πρόσθεσε:

— Διάβολε! Και βέβαια πρέπει να έπιστρέψωμε. Η κόμησά μου, θ' άνησυχή για μένα!..

ΜΕΡΟΣ ΟΓΔΩΟΝ Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΓΚΑΡΝΙΕ

Ο Μπονών, πού ως τη στιγμή αυτή δεν ήξερε πώς ν' άρχισή ν' αποκαλύπτει στον Γκαρνιέ τό προς τον Ζακ Ντενέ αίσθημα της έρωμένης του, δεν άφησε να του ξεφύγη τό άστείο εκείνο του συντρόφου του.

— Η κόμησα; Έκαμε δήθεν μη έννοώντας. Ποιά είναι αυτή;

— Ελα δά! Μην κάνεις πώς δεν ξέρεις! Εκείνη πού είχες αιχμαλωτίσει.

— Την Βιετώφ, θέλεις να πής;

— Ναί!

— Ε, τί λοιπόν! Ενδιαφέρεσαι, πραγματικά γι' αυτήν ή την έχεις όπως έχομε όλοι μας τις έρωμένες μας;

— Κάθε άλλο. Και δεν τό κρύβω. Αυτή την γυναίκα την άγαπάω. Ίσως σου φανόμει κούτος. Η αλήθεια όμως είναι αυτή. Την άγαπώ πολύ την κόμησα.

Ο Μπονών χαμογέλασε κοινωνώντας τό κεφάλι του, και μετά έμόρφασε σαν να λυπόταν πραγματικά για τό αίσθημα έκείνο του συντρόφου του.

— Τί να σου πώ Γκαρνιέ! Ψιθύρισε. Σε λυπάμαι κατάκαρδα.

— Γιατί άγαπάς;

— Α, όχι γι' αυτό...

— Αλλά τότε γιατί;

— Γιατί εκείνην πού άγαπάς, είναι ή Λίζα Σιμόν, κόμησα του Βιετώφ.

Ο Γκαρνιέ δεν κατάλαβε τί άκριβώς ήθελε να τού πη ο Μπονών με τό λόγια αυτά και στράφηκε και τόν κύτταξε απορώνας.

— Και γιατί μου τό λές αυτό; ρώτησε. Μήπως δεν την νομίζεις όμορφη την κόμησα;

— Κάθε άλλο. Είναι ζωντανή ζωγραφιά.

— Τότε; Γιατί με λυπάσαι;

Ο Μπονών θέλησε κάτι να πη, προσποιήθηκε όμως ότι μετανοούσε την τελευταία στιγμή, πράγμα πού έκανε τόν σύντροφό του να τόν κύτταξε με περισσότερη άσπρια.

— Κάτι σιώπησες; τόν ρώτησε. Τί θέλεις να πής;

Ο λήσταρχος πού βάδιζε επάνω σε προσχεδιασμένο σχέδιο, προσποιήθηκε και

πάλι ότι σκεπτόταν αν έπρεπε να προχωρήσει στην άποκαλύψή των όσων ήξερε.

— Τιποτε, έλεπε έπειτα. Δεν θέλω να σου πώ, δεν μπορώ να σου πώ τίποτε.

Ο Γκαρνιέ όμως τώρα, τού όποιου ή περιέργεια είχε φθάσει στο κατακόρυφο, δεν έννοούσε ν' άρκεσθί στην άπάντησι αυτή. Κατάλαβε ότι κάτι ήθελε να τού πη ο σύντροφός του και δίσταζε. Τί ήταν αυτό; Ένα σωρό σκοτεινές ύπόνοιες πέρασαν από τό μυαλό του. Γιατί δύσκολα τόν πού μιλώ;

— Άκου, Μπονών, τού έλεπε τέλος. Μας σ'α τό λόγια σου και δεν μ' άρέσει αυτό. Κάτι θέλεις να μου πής και διστάζεις. Κάτι ξέρεις και δεν μου τό λές...

— Ω! Έκαμε εκείνος, αφήνοντας με την προσποιητή του άδιαφορία να έννοηθί ότι δεν έλεγε την αλήθεια. Έπειτα, τίποτε, δεν ξέρω, τίποτε δεν σου κρύβω.

— Μπονών! φώναξε ο άρχισυμμορίτης.

— Τί θέλεις;

— Δεν λές την αλήθεια!

— Σχετικώς με τί;

— Με τό ότι δεν ξέρεις τίποτε.

— Γι' αυτό πού πράγμα;

— Γι' αυτό πού άρχισες να μου πής και δεν τελειώσες. Μούπες πώς με λυπάσαι κατάκαρδα γιατί άγαπά την κόμησα Βιετώφ. Γιατί τάπες αυτά;

Ο Μπονών πάλι προσποιήθηκε ότι δύσκολα τόν πού μιλώ, έλεύθερα, πράγμα πού έκαμε τόν Γκαρνιέ να φωνάξη έξω φρενών:

— Μπονών! δεν ύποφέρεσαι πιά. Κάτι ξέρεις και δεν μου τό λές. Κάτι έμαθες και τό κρύβεις, Μπονών! Θέλω να μου πής την αλήθεια. Άπαται να μου πής, ό,τι κι' αν ξέρεις...

Ο λήσταρχος στάθηκε για μια στιγμή διστάζοντας, δήτην. Έπειτα, αποφασιστικά:

— Γκαρνιέ, ρώτησε, δεν θα δύσαρεστηθής, ό,τι κι' αν σου πώ;

— Όχι! Ψιθύρισε κατσουφιάζοντας έκείνος.

— Όσο δύσάρεστο κι' αν είναι;

— Ναί, λέγε.

— Μου δίνεις τόν λόγο σου;

— Σχετικώς με τί;

— Με τό ότι δεν θα θυμώσης εναντίον μου;

— Γιατί να θυμώσω εναντίον σου;

— Μου έμαθες έσ' τίποτε;

— Όχι βέβαια...

— Αλλά τότε;

— Γιατί θα σου άναγγείλω πράγματα δύσάρεστα.

Ο Γκαρνιέ πού είχε καταλάβει τί περίεργο έπρόκειτο να τού πη ο Μπονών, σούφρωσε τα φρύδια του:

— Λέγε, τού έλεπε. Λέγε άφοβα. Έγώ δεν συνήθισα να θυμώω μ' εκείνους πού μου λέν την αλήθεια, όσοδήποτε πικρή κι' αν είναι. Κι' όχι μόνον δεν θα σου θυμώσω, αλλά θα θεωρήσω και τόν έαυτό μου ύποχρεωμένο σ' έσένα, αν με βγάλης από μια πλάνη, μέσα στην όποια βρίσκομαι. Γιατί, λοιπόν, θέλεις να μου μιλήσης Μπονών;

— Γι' την κόμησα, άπάντησε χωρίς δισταγμό ο Μπονών.

— Τό κατάλαβα. Τί έχεις όμως να μου πής γι' αυτήν;

— Ότι δεν είναι άξια της αγάπης σου. Τά μάτια τού Γκαρνιέ, πού από καιρό δπωφαιζόταν την κόμησα, σκοτεινίσαν άκόμη περισσότερο. Και χωρίς να ξεφύγη από τό χείλη του ο παραικρότερος ψιθύρισμός πού να δείχνη την ψυχική ταραχή του, ρώτησε απλά:

— Και γιατί;

— Γιατί δεν σ' άγαπά!

Τό έλεπε με τόση ψυχρότητα αυτό ο Μπονών, πού ο Γκαρνιέ δεν μπόρεσε πιά

να κρύψη τόν ψυχικό κλονισμό του. Υποψιαζόταν βέβαια την έρωμένη του, όσο τόσο δεν ήθελε να πιστέψη με πεποίθησι στην αλήθεια αυτή.

— Πανάθεμά την! γρύλλισε δαγκώνοντας με λύσσα τό χείλη του. Και πώς τό ξέρεις έσύ; Μπονών;

— Τό κατάλαβα!

— Πώς;

— Τότε πού την είχα αιχμαλωτίσει.

— Και γιατί δεν μου τό είπες από την πρώτη στιγμή πού συνεννοηθήκαμε;

— Γιατί δεν ήθελα να σε πικράνω, Γκαρνιέ. Και δεν θα σου τάλεγα ούτε και τώρα, αν δεν μ' έβεβαίωσες ότι την άγαπάς πραγματικά.

— Σου έλε έσένα τέτοια πράγμα;

— Όχι, βέβαια απ' ευθείας...

— Τότε, πώς τό κατάλαβες αυτό;

— Από πολλά και διάφορα.

— Άηλαδής!

— Μια νύχτα πού κοιμότανε και παραικούσε, δεν άνέφερε παρά ένα όνομα. Και τό έπρόφερε με τόση λαχτάρα, ώστε και στον πιδ κουτό άνθρωπο να μη μείνει καμιά άμφιβολία, ότι ο άνθρωπος εκείνος τού όποιον έπρόφερε τ' όνομα, της ήταν ένα πολύ άγαπημένο και λατρετό πρόσωπο.

— Α! Ξέρεις λοιπόν τ' όνομά του;

— Ναί...

— Και πώς λέγεται;

Ο Μπονών κάρφωσε τα δέμματα του μέσα στα άγριεμένα μάτια τού Γκαρνιέ και, καταφέροντάς του τό τελευταίο χτύπημα:

— Ζακ! άπάντησε. Ζακ τόν λέν εκείνον πού άγαπά με τόσο πάθος ή έρωμένη σου Λίζα Σιμόν, κόμησα τού Βιετώφ.

★

Ο Γκαρνιέ, πού είχε ύποπτευθί από καιρό ότι ή έρωμένη του άγαπούσε και μάλιστα κάποιον Ζακ, τινάχθηκε από την θέσι του όταν άκουσε τόν Μπονών να έπιβεβαιώσει τις δικές του ύπόνοιες.

Δεν τού άπέμεινε τώρα καμιά άμφιβολία ότι ο λήσταρχος έλεγε την αλήθεια, και δεν πίστευε ότι είχε ύποψιασθί άδικο εκείνην πού άγαπούσε μ' όλη την δύναμη της ψυχής του.

Ήταν φανερό!

Η κόμησα άγαπούσε κάποιον Ζακ κι' άπατούσε αυτόν και τόν κορόιδευε, και ύποκρινόταν την έρωτημένη μαζί του, ενώ ή ψυχή της ήταν ολοκληρωτικά άφιερωμένη σ' εκείνον, τού όποιου τό όνομα με τόση λαχτάρα πρόφερε και σ' αυτές άκόμη τις στιγμές τού ύπνου της.

Απосто πλάσμα! βρυχήθηκε ο Γκαρνιέ. Έτσι λοιπόν μου άνταποδίδεις την τόση μου αφοσίωσι;

Πρότεινε άπειλητικά τη γροθιά του προς την κατεύθυνσι τού Παρισίου, έτριξε με λύσσα τα δόντια του κι' ενώ τα δέμματα του πετούσαν άστραπές δρογής και μίσους:

— Περίμενε με, λοιπόν, επανέλαβε. Και να μη με λένε Γκαρνιέ αν δεν σφάξω μπρος στα μάτια σου τόν έραστήν αυτόν κι' αν δεν σκοτώσω κι' έσένα έπειτα...

Ξανακάθισε στο καθισμά του και για πολλή ώρα έμεινε βυθισμένος στις σκέψεις του.

Έπειτα στράφηκε και πάλι προς τόν Μπονών:

— Μου είπες τό όνομα τού έραστου της. Τό έπάρνω όμως; Δεν τό έμαθες αυτό;

— Δεν άκουσα να τό λέγης... Όμως...

— Τί;

— Τό έμάντευσα.

— Λέγε λοιπόν τότε. Ποιός ύποθέτεις ότι είναι αυτός πού της έχει σκοτίσει τό μυαλό;

Ο Μπονών για μια στιγμή παρέμεινε σκεπτικός, διστάζοντας προφανώς να δια-

τυπώσει έπίσημα την...κατηγορία του. Έπειτα, χωρίς να δώσει καμιά άπάντησι στην τελευταία έρώτησι τού Γκαρνιέ:

— Τόν Ζακ Ντενέ, έλεπε, αυτή σε παραικάλεσε να τόν σώσεις;

Ο Γκαρνιέ ταράχθηκε καθώς ύποπτεύθηκε την αλήθεια.

— Γιατί μου κάνεις την έρώτησι αυτή; ρώτησε.

— Για να βεβαιωθώ κατά πόσον οι ύπόνοιές μου είναι σωστές ή όχι.

— Τί λοιπόν; Τόν Ζακ Ντενέ ύποπτεύ-

σαι;

— Δεν σου τό κρύβω, Γκαρνιέ...

— Αλλά, από τί;

— Από τό ενδιαφέρον πούδειχνε η κόμησα Βιετώφ γι' αυτόν.

— Ενδιαφέρον;

— Ζωηρότατο μάλιστα.

— Και πώς ύπέπεσε στην δική σου αντίληψι αυτό, Μπονών;

— Όλη την ήμέρα ή κόμησα, κατά τό διάστημα της αιχμαλωσίας της, δεν άνησυχούσε για τόν έαυτό της πού διέτρεχε κίνδυνο να σκοτωθί, αλλά για τόν Ζακ Ντενέ. Είκοσι φορές την ήμέρα ρατούσε τούς συντρόφους μου γι' αυτόν. Μία φορά μάλιστα ρώτησε κι' έμένα να μάθη τί γνώμη έπικρατούσε για την τύχη του. Κι' όταν έμαθε ότι κατεδικάσθη σε θάνατο, έκλαιγε όλη την ήμέρα...

Ο Γκαρνιέ, αν και ήξερε την αντίπαθεα πού ένοιωσε ο Μπονών προς εκείνον πού αυτός είχε αναλάβει υπό την προστασία του, δεν μπόρεσε να μην λάβη υπ' όψιν τις άνακρινούσεις πού συνέπαιπταν με τις δικές του παρατηρήσεις καθώς τού δινόταν τώρα άφορη ή άνακεφαλαιώση στο μυαλό του.

Γιατί, πραγματικά: Μήπως δεν ήξερε ότι ή κόμησα άγαπούσε έναν κάποιον Ζακ; Ο Ντενέ, δεν κατοικούσε άπέναντι στο σπίτι της έρωμένης του; Τί τό παράδοξο αν αυτός ήταν ο άγαπημένος της;

Ο Γκαρνιέ εξακολουθούσε να μην πιστεύη πάντως άνεπιφύλακτα, τα όσα τού έλεπε ο Μπονών, γιατί ήξερε τό μίσος του κατά τού Ζακ Ντενέ. Όστόσο όμως δεν τά θεωρούσε κι' ως τελείως άπίθανα.

— Άλγες στιγμές πριν αναλάβω την ύποστηρίξι του, έλεπε γυρίζοντας σ'όν Μπονών, αρκίσθηκα να έκδικηθώ τόν άντεραστή μου...

Κι' άρπάζοντας τόν Μπονών από τό χέρι:

— Αν ο άντεραστής μου αυτός, πρόσθεσε με βλέμμα άγριο, είναι ο Ζακ Ντενέ, εγώ, εγώ ο ίδιος πού τόν έσωσα, εγώ θα είμαι αυτός πού θα τόν καταστραφώ στην εύτυχέστερη στιγμή της ζωής του...

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Χωρίς να περιμένη πιά την συμβουλή τού Μπονών ο άρχισυμμορίτης Γκαρνιέ, έστρεψε τό αυτοκίνητο, τούδωσε αντίθετη κατεύθυνσι εκείνης πού ακολουθούσε ως την στιγμή εκείνη, κι' ενώ κατευθύνονταν με μεγάλη ταχύτητα προς τό Παρίσι:

— Ορκίσθηκα τρομερό όρκο, έλεπε σ'όν Μπονών, να έκδικηθώ τόν άντεραστή μου αυτόν, όποιοσδήποτε κι' αν είναι. Έί λοιπόν να ή! Η στιγμή της έκδικής μου έφθασε...

— Εγώ είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω

— Σ' εύχαριστώ, Μπονών..., αλλά...

Σούφρωσε τα φρύδια του και για πολλήν ώρα παρέμεινε βυθισμένος στις σκέψεις του.

— Αλλά, πρόσθεσε τέλος, αυτό πού θέλω εγώ να κάμωμε είναι γεμάτο κόπους και κινδύνους, Μπονών! Θα με άκο-

λουθήσης στους κινδύνους αυτούς;

—Σου τ' όρκίζομαι.

—Έχει καλώς! Άς φθάσουμε στο Παρίσι, ως βεβαιώσουμε ότι ό έραστής της έρωμένης μου είναι ό Ζαν Ντενέ, και θα του δείξω τότε πόσο τρομερό είναι να ζητάει κανείς να κλέψη την δική μου εύ-τυχία...

Ό Μπονώ, μ' όλο που χαίρουν ένδόμυχα για την άποφασι αυτή του Γκαρνιέ με την οποία θα εκπληρωνόταν ό δικός του εκδικητικός πόθος, κατά του Ζαν Ντενέ, δέν φανέρωσε ώστόσο την χαρά του, και δέν άνηδνε να έννοηθί ότι την τιμωρία του Ντενέ την ποθούσε αυτός περ-σσότερο κι' από τον ίδιο τον Γκαρνέ.

Η τύχη άλλωστε τον είχε βοηθήσει άρ-κετά. Χωρίς να προκαλέσει αυτός την συ-ζήτηση, ό Γκαρνιέ τοίδωσε την εύκαιρία να του φανερώσει τα αίσθηματά της έρω-μένης του, αίσθηματά που ήταν τόσο κα-ταστρεπτικά για κείνον που ό Μπονώ, δέν έπαυσε να τον θεωρή ως κυρία ύ-πεύθυνον των άτυχημάτων που του συνέ-βησαν.

—Θά γυρίσωμε στο Παρίσι, γαί! συνέ-χισε ό Γκαρνιέ. Θά συγκεντρώσωμε γύ-ρω μας όλους τους φίλους και τους συν-τρόφους μας, εκείνους που δέν άνεμίχθη-καν ως τη στιγμή αυτή στις επιχειρήσεις και θ' άναστατώσωμε για δεύτερη φορά το Παρίσι, άρχίζοντας από την τιμωρία του Ζαν Ντενέ. Όμως...

—Τί;

—Πρέπει να φροντίσωμε να στρέψω-με προς τα περίχωρα την προσοχή της άστυνομίας.

—Αλλά είναι περιττό.

—Γιατί;

—Γιατί ή άστυνομία έχει πεισθή τώρα και ότι δέν θροικιάσαστε στο Παρίσι.

—Αυτό τό ύποθέτομε μόνο.

—Όστόσο είναι αλήθεια.

—Ισως. Δέν θάταν προτιμότερο όμως να κάμωμε ώστε να πιστευθί με πεποίθη-σι ότι, ούτε θροικιάσαστε στο Παρίσι, ού-τε σκεπτόμαστε να έπιστρέψωμε;

—Φυσικά, αλλά είναι δυνατόν;

—Εύκολότατο.

—Και με ποιά τρόπο θα τό κατορθώσω-με αυτό;

—Με τον ίδιο τρόπο που παρεπληνί-σαμε ως την στιγμή αυτή τις άρχές, που, ένφ έμελε θροικιάσαστε θορείας του Πα-ρισιού, αυτό μάς άναγκάσιν προς τό μέ-ρος της Τουλόνας...

—Έννοείς να κάμωμε καμιά θορυβώδη έμφάνισι;

—Ακριβώς.

—Λέγε τότε. Είμαι έτοιμος να ύπα-κούσω σ' ό,τι κι' άν μου πής ό,τι κι' άν άποφασίσας...

—Άκουσε λοιπόν: Θά γυρίσωμε πάλι προς τα κάτω. Θά μπούμε στην Τουλόνα, θα εμφανισθώμε από κεντρικώτερα της μέρης και, άφού προσελκύσωμε την προ-σοχή της άστυνομίας επάνω μας, κι' ά-φήσωμε συγχρόνως να πιστευθί πως κα-τευθυνόμαστε προς την Έλβετία, θα ξε-κινήσωμε προς τα επάνω. Προηγουμένως θα κρύψωμε τα δυο ποδήλατά που έχομε μέσα στο άμάξι, σ' ώρισμένο μέρος. Θά κατεβούμε από τό αυτόκινητο, θα τό ά-φήσωμε να τρέχη μόνο του, όσο μπορεί προς τα Έλβετικά σύνορα, θα λοξοδρο-μήσωμε μετά, και με τα ποδήλατά μας, με-ταμφιεσμένοι, θα τραβήξωμε προς τον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό και θα γυρίσωμε σιδηροδρομικώς στο Παρίσι.

Και οι δυο λήσταρχοι, άφού κατέστρω-σαν τις λεπτομέρειες του νέου σχεδίου τους, τό έθεσαν άμέσως σ' έφαρμογή.

Λίγες ώρες άργότερα προς τό Άρχη-
42

γειόν της Δημοσίας Άσφαλείας έφθανε τό παρακάτω κατεπείγον τηλεγράφημα:

«Κύριον Έμιλ Γκουϊσάρ,

Άρχηγείον Δημοσίας Άσφαλείας

Π α ρ ι σ ί ο υ ς

«Όγδόην νυκτερινήν ώραν έθεάθησαν υπήν πόλι μας Γκαρνιέ και Μπονώ. Στόπ. Έδείκνησαν σέ ζυθεσιατόριον τό «Ρό-δον» και άπέστειλαν έπιστολήν σέ ένταύ-θα σύντροφόν τους Γκορουτέσκυ, την όποιαν κατέσχον, και διά της όποιας προσκαλείται ούτος να μεταβή μαζί των εις Έλβετίαν όπου αναμένουν και λοι-ποί συμμορίται. Στόπ. Λήσταρχοι άνα-καλυφθέντες έτάπησαν φυγήν στόπ. Ά-πέστειλα προς καταδιώξιν των αυτοκί-νητον μετά δεκα χωροφυλάκων στόπ. Εί-δοποίησα τηλεφωνικώς όλους τους διαμέ-σους σταθμούς, και σέ λοιπάς άστυνομί-κας διευθύνσεις στόπ. Λήσταρχοι τρέ-χουν προς Έλβετίαν στόπ. Αναμένο δια-ταγάς.

Άστυνομ. Διευθυντής Τουλόνας
Ζαν Βιλντουάρ».

Μιά ώρα άργότερα τό Άρχηγείον Δη-μοσίας Άσφαλείας είδοποιούσε τον άστυ-νομικό διευθυντή Τουλόνας ότι έδόθησαν

Τά νέα

ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τό λιμάνι της Ν. Υόρκης βρί-σκεται σχεδόν στην καρδιά της πόλεως. Οι έπιβάται των υπερωκε-ανείων άποβιβάζονται σέ άπόστα-σι μόλις πέντε λεπτών από τό Μπροντγουαίη που είναι, ως γνω-στόν, ό κεντρικώτερος δρόμος.

✱

Σχεδόν όλοι οι δρόμοι, άντί για όνομα έχουν αριθμούς μέ ένα ψη-φίο που δείχνει τη θέση του δρόμου, προς άνατολάς ή δυσμάς της Πέμ-πτης Λεωφόρου.

✱

Στό Μπροντγουαίη πολλά κατα-στήματα μένουν άνοιχτά έως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, και ή με-γαλειότερη κίνησις πελατών παρα-τηρείται ακριβώς από τα μεσάνυ-χτα έως τις δύο.

✱

Στους περισσοτέρους δρόμους έγκατεστημένα επάνω στά πεζοδρό-μια, υπάρχουν μικρά μπάρ που πουλάνε διάφορα θροιστικά κα-τασκευασμένα από χυμούς φρού-των. Και είναι άπειρα τά περιπτε-ρα που πουλάνε παντός είδους σάνδουιτς.

✱

Η Νέα Υόρκη είναι μια άπέραν-τη πόλις χωρίς δέντρα και χωρίς παγκάκια, έκτός από τό Σέντραλ Πάρκ, που βρίσκεται στο κέντρο της πόλεως.

✱

Στόν ύπόγειο σιδηρόδρομο δέν υπάρχουν εισπράκτορες. Οι έπι-βάτες ρίχνουν σ' ένα ειδικό μηχά-νημα ένα νόμισμα των πέντε σέντς και κάνουν όση διαδρομή θελή-σουν.

άνόλογες διαταγές προς όλες τις άστυνο-μικές διευθύνσεις των νοτιοανατολικών Γαλλικών επαρχιών και τον διάτασσε να τον κρατή ένήμερον των άποτελεσμάτων της ένεργουμένης καταδιώξεως των λη-στάρχων...

Κατά τις δυο τό πρωί ένα νεώτερο τη-λεγράφημα της άστυνομίας Τουλόνας, έ-καμε τον Γκουϊσάρ, που περιέμενε άγρυ-πνος στην πολυθρόνα του, να πεταχθί από τη θέση του, βρίζοντας θεούς και δαί-μονας.

—Οί κανάγηδες! Μας ξέφυγαν, φώνα-ξε με σφιγμένα δόντια. Και σάν να μην ήθελε να πιστέψη στο ό,τι έλεγε τό τη-λεγράφημα, τό έφερε πάλι κοντά στά γυα-λιά του και διάβασε:

«Άρχηγείον Δημοσίας Άσφαλείας

Π α ρ ι σ ί ο υ ς

«Πρό δεκα λεπτών σταχτί αυτόκίνητο λησάρχων εύρέθη κατακρημνισμένο σέ χαράδραν πλησίον δημοσίας όδοϋ άγού-σης προς Έλβετίαν σύνορα στόπ. Λή-σταρχοι έξηφανίσθησαν προφανώς προς Έλβετίαν.

Ζαν Βιλντουάρ».

—Μας ξέφυγαν! επανέλαβε ό Γκουϊ-σάρ ταλακιδώντας τό τηλεγράφημα και ποδοπατώντας το με πείσμα. Μας ξέφυ-γαν προς την Έλβετία οι κανάγηδες...

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Δέν είχε άδικο ό Γκουϊσάρ. Οι λή-σταρχοι πράγματι είχαν ξεφύγει από την άπτηνη καταδιώξι μιας τεραστίας άστυ-νομικής δυναμείας. Δέν έφυγαν όμως προς την Έλβετία.

Ακολουθώντας τό σχέδιό τους, και με-ταμφιεσμένοι σέ χωροφυλάκες οι δυο λή-σταρχοι, κατευθύνθησαν προς τον πλη-σιέστερο άστυνομικό σταθμό, όπου έφθα-σαν πέντε λεπτά πρό της άφίξεως της άμαξοστοιχίας. Σ' όλη την δι-άρκεια του δρόμου τους δέν συνήντη-σαν άπολύτως κανέναν. Κι' άφού έκρη-ψαν άνάμεσα σέ κάτι θάμνους τα ποδή-λατά τους, έφθασαν πιά σθαροί και ά-διάφοροι στόν σιδηροδρομικό σταθμό. Η μικρή άστυνομία της κοινοπόλεως, είχε βγή προς καταδιώξιν των άρχιληστών, κατόπιν σχετικού τηλεφωνήματος του Ζαν Βιλντουάρ, και οι κάτοικοι που είδαν με-ταμφιεσμένους τους άρχισυμμορίτες, τους εξέλαβαν ως άστυνομικούς.

Ανεμόχλητοι λοιπόν, πήραν τά εισι-τήριά τους, έπέβησαν της άμαξοστοιχίας κι' έφυγαν για τό Παρίσι.

—Ωραία! ψιθύρισε χαμογελώντας ο Γκαρνιέ. Άς τρέχουν τώρα κι' ως μάς άναγκάσιν στους κρηγούς και τά δάση.

—Γκαρνιέ, είπε ό Μπονώ, που γέλασε κι' αυτός με την καρδιά του για τό πά-θημα της άστυνομίας. Δέν θα κατεβούμε στο Παρίσι...

—Αλλά πού;

—Ενα σταθμό πρίν.

—Και γιατί;

—Υπάρχει φόβος μήπως συναντηθού-με στόν σιδηροδρομικό σταθμό των Πα-ρισιών με κανέναν άστυνόμο άπ' εκείνους που έλπούν και έλέγχουν τά φύλλα πο-ρείας των χωροφυλάκων που έρχονται από την επαρχία.

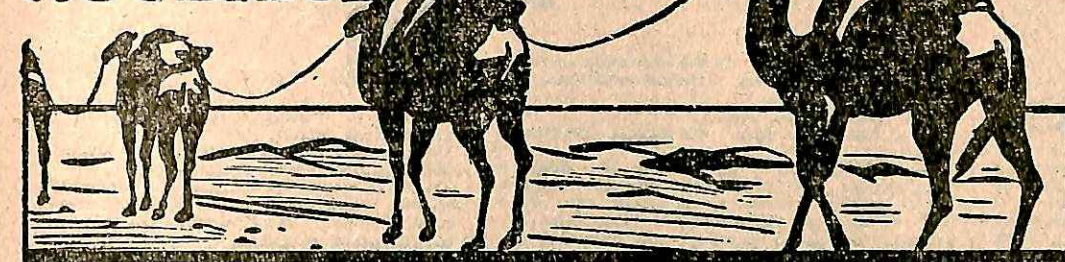
—Δέν έχεις άδικο, Μπονώ!... Στόν προτελευταίο λοιπόν σταθμό με ξυπνάς. Τώρα ως τον πάρομο λίγο.

Κι' ό Γκαρνιέ έαπλώθηκε άναπαντικά στο κάθισμά του κι' άποκοιμήθηκε ήσυ-χος και άφοβος...

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΥΖΑΙΟΥ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

7ον

Του ζήτησα τη συμβουλή του, τί έπρεπε να κάμω με τους νεκρούς, γι' αυτό και τους βγάλω από τό πλοίο.

Μου είπε ότι, κατά π'σαν πιθανότητα οι άνθρωποι του καραβιού θα ήταν καταραμέ-νοι πάνω στη θάλασσα έξ αι-τίας κάποιου άνουσισυγγήμα-τος που θα έκαναν και είχε την ιδέα ότι ή κατάρα αυτή θα έκανε τη δύναμή της αν έφε-ρε κανείς τους καταραμένους στην ξερά. Αυτό όμως δέν μπορούσε να γίνη αν δέν ξε-κόλλαγε κανείς και τις σα-νίδες που ήταν ξαπλωμένοι οι νεκροί. Μου πρόσθεσε, ότι, σύμφωνα με τό άνθρωπινο δι-καιο και του Θεού, τό πλοίο μαζί με όλα τα περιεχόμενα, μου ά-νηκαν, γι' αυτό έγώ τό θάρρα, ύ-μως έπρεπε να τό φυλάξω, συ-στικό και ότι αν τοίδωνα ένα μικρό δώρο από τά πλούτη έ-κείνα, θα με βοηθούσε με τους σκλάβους του να βγάλουμε τους πεθαμένους.

Του ύποσχέθηκα μια καλή άμοιβή και ξεκινήσαμε μαζί με πέντε σκλάβους για τό κα-ράβι έφοδιασμένοι με πρόνια και τοσκουρία. Στο δρόμο που πηγαίναμε, ό Μουζά δέν έπαυ-σε να επαινεί την επιτυχημένη έμπνευσί που είχαμε να ξερι-κώμε τά πανιά με τά ρητά από τό κοράνι. Έλεγε πως αυτό ήταν τό μόνο μέσον που μπο-ρούσε να μάς σώση.

Ήταν ακόμα σχεδόν πρωί όταν φθάσαμε στο πλοίο. Ρι-χτήκαμε όλοι άμέσως στη δου-λειά και σέ μια ώρα είχαμε κατεβάσει κιόλας τέσσαρες στη δάρκα. Δυο από τους σκλά-βους τους μετέφεραν στην ξε-ρά και τά τους θάψαν. Όταν γύρισαν μάς διηγήθηκαν πως οι νεκροί τους άπ'ήλλαξαν άπ' αυτόν τον κόπο, γι' αυτό μόλις τους άκούμησαν στη γή έγι-ναν σκόνη και διαλύθηκαν.

Έξακολουθήσαμε τη δουλειά μας και ως τό βράδυ είχαμε μεταφέρει όλους τους νεκρούς στην ξερά. Δέν έμενε πιά κανείς επάνω στο καράβι παρά εκείνος που ήταν καρφωμένος στο κατάρτι. Μάταια προσπαθήσαμε να βγά-λωμε τη βελόνα από τό ξύλο.

Καμιά δύναμις δέν μπορούσε να την μετακινήσει ούτε μια τριχα. Δέν ήξερα τί έπρεπε να κάνουμε, γι' αυτό δέβαια δέν μπορούσαμε να ξεκολλήσωμε ό-λόκληρο τό κατάρτι για να τον μεταφέρωμε στην ξερά.

Απ' αυτή την άμχανία μάς έβγαλε ό Μουζά. Έστειλε έ-να σκλάβο με τη δάρκα, στη στεριά, να φέρη γρήγορα ένα δοχείο χύμα.

Όταν ήρθε αυτό, τό διά-βασε ό μάγος με μυστηριώδη λόγια και άδειασε την γή πάνω στο κεφάλι του νεκρού. Άμέ-σως ό πεθαμένος, άνοιξε τά μάτια του, πήρε μια βαθειά άνάσα και ή πληγή της βελό-νας στο μέτωπό του, άρχισε να βγάξη αίμα. Τώρα βγάλαμε εύκολα τη βελόνα και ό θρυ-κολακισμένος έπεσε στην άγ-καλιά ενός σκλάβου.

—Ποιός με έφερε εδώ; ρώ-τησε, άφού φάνηκε να συνέρ-χεται κάπως.

Ό Μουζά έδειξε έμένα και έγώ πήγα μπροστά του.

—Σέ εύχαριστώ, άγνωστε ξένη. Με έσωσες από μακρο-χρόνια μαρτύρια. Έδώ και πενήντα χρόνια άρμενίζε τό σώμα μου πάνω σ' αυτά τά κύματα και τό πνεύμα μου ή-ταν καταραμένο να ξαναγυρί-ζη σ' αυτό κάθε νύχτα. Άλλά τώρα, τό κεφάλι μου, άκούμη-σε γή και μπορώ συγχωρεμέ-νος να πάω στους προγόνους μου.

Τόν παρακάλεσα να μάς πη-πως έφθασε σ' αυτή τη φοβε-ρή κατάσταση και είπε:

—Πρό πενήντα έτών ήμουν ένας πλούσιος, ισχυρός και εύπόλητος άνθρωπος και κα-τοικούσα στο Άλγέρι.

«Η πλεονεξία μεκάμε να έ-ξαπλώσω ένα πλοίο και να βγά-ω σέ πειραγία. Έκαμα αυτή τη δουλειά άρκετό καιρό, όταν μια μέρα πήρα στο καράβι έναν δερβίση που ήθελε να ταξι-δέψη χωρίς πληρωμή.

Και έγώ και οι σύντροφοί μου ήμασταν σκληροί άνθρωποι και δέν δίνανε σημασία στην ιερωσύνη του δερβίση και μά-λιστα τον κοροϊδεύαμε.

«Όταν όμως κάποτε, στο θρησκευτικό του ζήλο εκείνος, με έπειτήθηκε για την άμαρ-τωλή μου ζωή, με έπιασε τη

νύχτα, την ώρα που έπινα με τον τιμονιέρη μου στην καριού-κα, τρομερή όργη εναντίον του.

«Αυτοσασμένος άπ' αυτό που μου είπε, πράγμα που δέν θα επέτρεπε σέ κανέναν σουλτάνο να μου τό πη, ώρησα επάνω στο κατάρτι και έβωσα τό μαχαίρι μου στο στήθος του. Πεθαίνοντας ό δερβίσης κατα-ράστηκε, έμένα και τους ναύ-τες μου, να μην μπορούμε ούτε να ζούμε ούτε να πεθάνουμε, όσο δέν άκουμπάσαμε τό κε-φάλι μας στο χύμα.

«Ό δερβίσης πέθανε, τον πετάξαμε στη θάλασσα και γε-λάσαμε με τις άπειλές του. Άλλά την ίδια εκείνη νύχτα πραγματοποιήθηκαν οι κατάρες του: Ένα μέρος, του πληρώ-ματος στασίασε εναντίον μου. Πέσαμε ό ένας επάνω στον άλ-λον με φοβερή μανία, ώσπου οι όπαδοί μου έπεσαν όλοι κι' έμένα με κάρφωσαν στο κατάρ-τι. Άλλά και οι επαναστάτες ύπέκριναν στις πληγές τους και σέ λίγο τό καράβι μου έ-γινε ένας μεγάλος τάφος. Και μένα θόλωσαν τά μάτια μου, σταμάτησε ή άναπνοή μου και νόμιζα ότι πεθαίνω. Άλλά ή-ταν μόνον ένα κοκκάλισμα που με κρατούσε.

«Την επομένη νύχτα, την ί-δια ώρα, που την προηγουμένη είχαμε πετάξει τον δερβίση στη θάλασσα, ή ζωή ξαναήρθε σέ όλους μας, αλλά δέν μπο-ρούσαμε ούτε να κάμωμε ού-τε να πούμε τίποτ' άλλο, από ότι κάναμε και είπαμε εκείνη τη νύχτα.

«Έτσι άρμενίζαμε πενήντα χρόνια τώρα χωρίς να μπορού-με ούτε να ζήσωμε ούτε να πε-θάνωμε, γι' αυτό, πως μπορούσα-με να φθάσωμε στη στεριά;

«Με τρέλλη χαρά άρμενίζα-με κάθε φορά με όλα τά πανιά μέσ' στην καταιγίδα, γι' αυτό έλ-πίσαμε ότι κάποτε θα πέφα-με επί τέλους επάνω σέ κανέ-ναν βράχο, και θάβρισαν τά κουρασμένα κορμιά μας την ή-συχια στο βυθό της θάλασσας. Δέν τό κατορθώσαμε!

«Τώρα όμως θά πεθάνω. Άλ-λη μια φορά σέ εύχαριστώ, ά-γνωστε σωτήρα μου. Άν μπο-ρούν να άναμείψουν ό,τι έκα-μες θησαυροί, τότε πάρε τό

πλοίο μου ως δείγμα της εφ-γνώμοσύνης μου».

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Αυτά είπε ό κατεπέντος και άφησε τό κεφάλι του να γείρη και πέθανε. Και άμέσως δια-λύθηκε κι' αυτός, όπως οι σύν-τροφοί του σέ σκόνη. Μοιέ-ψαμε τη σκόνη του σέ ένα καυ-σονάκι και τη θάψαμε στην ξερά.

Έγώ πήρα μαστόρους από την πόλι και έπεσεύασα τό καράβι. Και άφού αντίλλαξα με μεγάλο κέρδος τά έμπορεύ-ματα του είχε μέσα, έδωσα ένα γενναίο δώρο στον φίλο μου τον Μουζά, μίσθωσα ναύ-τες και γύρισα στην πατρίδα.

Έκαμα όμως μεγάλο κύκλο γι'αυτή προσήγγισα σέ πολλές χώρες και νησιά πουλώντας στις διάφορες άγορές τά έμ-πορεύματά μου.

Ό προφήτης εύλόγησε τις έπιχειρήσεις μου. Ύστερα από έννέα μήνες γύρισα στη Βα-σέρα δυο φορές πλουσιώτερος άπ' όσο με είχε κάμει ό φίλος μου ό κατεπέντος.

Οί συμπατριώτες μου, έμει-ναν έκπληκτοι για τά πλούτη μου και την τύχη μου και δέν μπορούσαν να πιστέψουν τί-ποτα άλλο, παρά ότι είχα βρη-τήν πεδιάδα με τά διαμάντια, του περίφημου ταξιδιώτη Ζίν-τριπαντ.

Τους άφησα να πιστέψουν ό,τι ήβελαν. Απ' έδώ και πέρα ό-μως τό όνειρο των νέων ήταν ή Βασέρα και άρχισαν άκόμη και από δεκαεχτά χρόνων να ξεριτεύονται για να κάμουν την τύχη τους, όπως έγώ.

Έγώ όμως έξεσα ήσυχος και ειρηνικά. Κάθε πέντε χρόνια κάνω ένα ταξίδι στη Μένκα για να είχαριστήσω τον κύριο στην άγία πόλι, για την εύλο-γία του και να τον παρακαλέσω να δειχθί στον παραδεισο τον κατεπέντο και τους συντρό-φους του...

✱

Τό ταξίδι του καραβανιού εξακολουθήσε χωρίς έμπόδια, και όταν την άλλη μέρα, ύστε-ρα από μακρά πορεία, σταματο-πέδευσαν και ξεκουράστηκαν άκριτά, ό Σελίμ, ό ξένος, εί-πνι στόν Σαναντή, τον νεώτερο των έμπόρων:

—Είπαθε, δέβαια, ό νεώτε-ρος, όμως είσαστε πάντοτε εφ-θυμοί. Θά έξερете άσφαλώς κά-ποια φάρσα. Διηγέσου την μας λοιπόν, για να ξεχάσωμε τη ζήση της ημέρας.

—Εύχαρίστως θά μπορούσα να σας διηγηθώ κάτι, άπτη-νησε ό Σαναντή, που θά σας έ-κανε κέφι. Στη νεότητά όμως ταυιάζει ή μετροφόροςση, γι' αυτό πρέπει να έχουν την προ-τεράδιότητα οι γεροντότεροι ά-πό τους συγκαταξιώτες. Ό Ζά-λευκος είναι πάντοτε τόσο σο-βαρός και άμύλητος. Δέν θά ήθελε να μάς διηγηθί τί είναι κείνο που έκανε έτσι τη ζωή του;

(Ακολουθεί)

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Σμυρνέϊκες κουβέντες Η ΣΑΛΤΙΑ ΝΤΟΜΑΤΑ

— Η Στάσα του Χαρχάλα ήγνε τὸ θρόνισμα νὰ ἐρῇ τὴ Ζαμφώ, τὴ γειτόνισσα.

— Ἦρχα, Ζαμφώ μου, νὰ τὰ ποῦμε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Τόσῳ γρονθῶ γειτόνισσα εἶμασθε ἐδῶ στὸν Ποδονόστη καὶ κόπου μέδεις κάπου σέδα.

— Ἀχ! Στάσα μου. Πού κοιμῶς νὰ νὰ πῇ κενεῖς δὴ λόγια μετὰ τὸ γείτονα. Πνίγνυμαι στὴ δουλειά!

— Καὶ, σήμερα σ' ἄκουσ' ἀπὸ τὴν αὐλὴ μου. Εἶχες φασαρίες πάλι. Μὰ δὲν κάθασαι καὶ ἡσυχία, εὐλογημένη. Μ' αὐτὲς τοὺς πάστρες, ἡ λυσιτελεῖ πιά κ' ἡγνέσθης σὺν γλυντῇ.

— Σήμερα ἦκανα κομμάτι σάλτσα ντομάτα. Μοῦφερε ὁ ἀντρας μου καμπέσες ὅ, κάδες καὶ τοὺς ὀστῆς καὶ τὸ ἀπλῶσα σὺ δῶμα νὰ πῇσ' ὅτ' αὐτὰ.

— Ἀχ! ἔβρα, Ζαμφώ μου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤρχαμε πρόσφυγοι, ὅδλα τὰ μπαρὶκέτα μὰς τὰ ξεχάσαμε, οὔτε σάλτσα, οὔτε πνιγνύου, οὔτε ρετσέλι μὲ πετιμέλι, οὔτε τριχανά. Ἀχ! τί χρόνια ἦσαν ἐκεῖνα μπαρὶκέτα!

— Ἡ κόρη σου τί κάνει, Στάσα μου; — Ἐκεῖνη κεντᾷ ἕνα μαξιλάρι νὰ τὸ δώσῃ ριγῶλο τοῦ θεοῦ τοῦ. Μοῦσε πρὶν λίγο: Ἄντε, καλὴ μαμά, κομμάτι σὲ κομμάτι γειτόνισσα νὰ ξεσκῶσ'!

Κι' ἦκαστε σὺ γκρινιάζει τὸ κακόσυρο. — Καλὸ κορίτσι ἡ Ὀλγα σου. Ἀτυχὴ κακόμοιρη.

— Ἡ Στάσα στραβομουρίζε. — ἔχει ὅδλα τση. — Δὲν εἶναι κακόμοιρη. Ἦταν ἕνα καμ' Ἄργονοιρα καλομοῖρα. Ἄν ἦταν καμ' ἡμῶν, θάβρισκε τὴν τυχὴ μονομαρῆς, μὰ γιατί εἶναι στογαστικὰ καὶ ντροπαλὴ. Δὲν ἠπαντρέψτηκε ἀκόμα.

— ἔχει δὲ καιρὸ, Στάσα μου. Δὲν τὴν ἀπῆρανε τὰ χρόνια, εἶνε πρῶτα; — Καλὴ, Χριστὸς καὶ Παναγία, εἰκοσι δυὸ χρονῶ μονάχα, μὰ τὴ μέρα πύνα σὴ.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ Η ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ

Μὰ Σουρπουτίτσα Βησιλὴ καὶ Πρεθόλη ἤπιαμε, γνῆς, κάπες εἰνταίμη, γιουδρέκια ρίζας νερό νὰ φάνε, ὅστε καὶ κῆρυμα κοντὰ πρᾶξῃσιν.

— Ἀμάν, ἀμάν, Καραμπέτ!

— Τί ἐκεῖ, Σουρπουτίτσα! — Μπαὶ ἐκεῖ, πρῶτον τὴ μορφὴς εἶναι!

— Ἐνα μεγκάκος παγκῶνος μὲ ὄρνυ μὰ πῆχυ ἀνοίμενος ἴδιο φουσερὸς γίνετα. Ἀμὰ τουρλοῦ-τουρλοῦ κολόρια ἀπάνω τοῦ ἐκεῖ.

— Ὑποτέρα παπαγαλάκιας εἰνταίμη, λάφια καὶ κέροπα εἰνταίμη, σπέντικα πετεινὸς, χορὸς, εἰνταίμη.

— Ἀμάν γιανθροῦ, Καραμπέτ!

— Τί τέλειος πάλι; — Ἐνα πουλὰκι τὰ πάρεῖς ἐμένα. — Πουλὰκι τέλειος, πουλὰκι τὰ νῶσω.

ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ... ΠΟΙΟΝ;

Τὸ γκαρσόνι τρέχει, παίρνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀκούει:

— Σ' ἔνα κρηφενέλο σημαίνει τὸ τηλεφῶνο. — Μπορεῖτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ φωνάζετε σὺ τὸ τηλεφῶνο τὸν κύριο Χηνάκο.

— Τὸν κύριο ποιόν;

— Τὸν κύριο Χηνάκο.

— Δὲν καταλαβαίνω.

μερὰ. Μονάχα εἶναι ἀφῆλη καὶ παχειὰ καὶ φαίνεται πὺ μεγαλὴ. Ἦπῃρε τοῦ μπαμπὰ τοῦ ἡ μπό.

— Ἡ Ζαμφώ ξεροκατάπιε. — Καὶ δὲν τὴνε τριγυρίζει κανένας; — Αὐτὴ, κηλέ, νὰ μιλήσῃ σὲ ἀντρα; Τσοὶ ἐλέπει καὶ σκεπάζεται σὺν τὸ γαρέμ. Χίλιες φορές τὴν τῶπα, μὴ δένῃς τὴν τυχὴ σου. Ὀλγα, καὶ δὲ δουρεύσαι. Πόσοι τὴν γυρῶνε. Ὡς κ' ὁ Βασίλης τοῦ μπακάλη, ἐκεῖνο τ' ὁμορφόπαῖο, μὰ ἐκεῖνη ἄλλου ὀρέχει.

— Δὲν κάνει καλὰ, εἶπε ἡ Ζαμφώ, τὰ χρόνια περνοῦνε καὶ τὰ νειάτα μαραινοῦνται.

— Ἐἴ τί νὰ κάνω. Θὰ τὴνε κάνω καλό-γρηά. Εἶπε γελῶσα ἡ Ζαμφώ.

— Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἀκούστηκε ἕνας κρότος στὴν ταρατσα, κ' ἡ λαμπαρίν, ἔτριξε.

— Ἀχου! Οἱ γάτες δὲ μου σπᾶσανε τὴν τομάτα! φώναξε ἡ Ζαμφώ, καὶ μετὰ τὴ λάμπα στὸ χέρι, ἔτριξε στὴν ταρατσα καὶ ἐξώσω τὴς ἡ Στάσα.

Μόλις ἀνέθηκε, εἶδον τὰ πιάτα σπαρμένα, τὴν τομάτα χυμένη τὸ Βασίλη τὸν μπακάλη, μετὰ τὴν μπλουζὰ του, πεσμένο καὶ κόκκινο ἀπὸ τὸν πελτέ.

— Καλὴ τί θές ἐδῶ; φώναξε ἡ Ζαμφώ.

— Ἀπὸ πού ἀνέθηκε; — Ὁ νέος τάχασε μιά στιγμή, κ' ὅστερα; — Μὴ θυμῶνῃς, κῶνα Ζαμφώ μου, πέρασ' ἀπὸ τὸν μπακάλη καὶ τὰ κεραμίδια καὶ ἦπια στὴ Ὀλγα πού με φώναξε νὰ τὴν δώσω λίγη ζάχαρη.

— Καλὰ κ' ἀπ' τὴν ταρατσα μου ἡμέρα-σε, μπρέ; Χάθηκε τὸ σκεῖμα; — Μὰ εἶναι ἀρνὰ καὶ ἀπαγορεύεται. Γλύ-στροπα σὺ σκεῖται κ' ἡπιασ' ἐκεῖ, δὴ πιάτα. — Κ' ἔβρεγε κακὸς κακὸς ὁ νέος.

— Ἡ Ζαμφώ ἐβλεπε τὸ χέρι τὸν κρόταφο, εἶπε τὴ Στάσα κ' εἶπε: — Τὸ θεὸ δὲν τὸν εἶδον, μετὰ τὸν γῆρα. Ἡ κόρη σου κ' ὁ μπακάλης τάχονε ψιμένα ἀπὸ καιρὸ. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου καὶ κοιτάξου τὴν μὴν ἡμῶν, πρὶν νὰ γένῃς πούμπλοκ στὴ γειτονιά! Κ' ἄσε τὰ μοναστήρια, κυρά μου! Ἄντε!

— Ἡ Στάσα εἶπε σιγὰ, φωνάζοντας: — Ἀνὰ δὲ τὴν. Δὲν τὸν ἦδαν ἀπὸ τὸ παναθῆρι, παρὰ νὰ πέσῃ σ' αὐτὴ τὴ θρωμὴ-γλωσσα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

— Στὸ ἀγκορὰς ἤπιαμα. Ἐνα πουλὰκι ν' ἀγοράσω Σουρπουτίτσα. — Ἐνας ἀντρας, αὐ-τὸν τὰ φέρω μὰ καρταρίνα εἶπε, ὁμορφο νὰ κελᾷ μὲσα ἱκλουβὶ καὶ τῶατε. — Ἐχτές τὸ καρταρίνα μὲσα σὲ ἱκλουβὶ ἦφερε.

— Ἀμάν νὰ τουρλοῦ κολόρια φτερά του ἐκεῖ.

— Πόσο τέλειος; — Ἐκτὸν ντραμὲς εἶπε ἱκλουβὶ ματζῆ.

— Ἐνα καρταρίνα ἦντασε, πουλὰκι κράτη-σα, Σουρπουτίτσα κέρι τοῦ γένῃς.

— Ἀμὰ ντὲν κελᾷδεται; εἶπε.

— Τὰ κελᾷδεται ὅμα γνῶσις ἱστίτι σὺς. Παρὰ πῆρε, ἦφυνε.

— Νερό ὀλάμε, κεχρὶ ἱντῶσαμε, καναβοῦρι ἡπῆραμε, ὅμα ντὲν κελᾷδεται.

— Σήμερα πρῶτ' Σουρπουτίτσα φῶνῃ: — Ἀμάν, Καραμπέτ καρταρίνας κολόρια φύγαμε τζάνεμ!

Βαί τζαναμπέτ ὀγλοῦ δαί. — Ἐν, σπουρ-τὴς ἐμένα ἡπῶλησε, μπουαντισμένους ἦτανε, πλῆθηκε νερό, ὑπογίης ἡφύγαμε, καρτα-ρίνας χᾶπτε. Ἀσὺ ὀλοσὺν μασκαρά!

— Σουρπουτίτσα ἡκλαψε.

— Ἀγλάμα, Σουρπουτίτσα, εἶπα. Ἀθριο ὀλοσὺν πουλὰκι τὰ νῶσω ἐμένα, ὅκι μπουαν-τισμένους νὰ ἴνεται.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΑ ΚΕΡΙΑ ΤΑ ΚΗΡΟΠΗΓΙΑ ΚΑΙ Η ΗΡΩΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ

— Ὁχι, τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς δὲν ἐξοκτώσε τὰ ταπεινά κερία, πού μοιάζουν μετὰ τὴ λαϊκὴ σοφία ἐν συγκρίσει μετὰ τὴ λαμπρό-τατη, ἐπιστημονικὴ θεωρία.

Πολλὲς φορές οἱ θεωρίαι ἐπιστημονικῆς θεωρίας βαρύνουν, συγκαλύπτουν, καταπλη-σσουν. Μποροῦν νὰ ζαλίσουν καὶ τὸν πῶ ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπο.

— Ἡ λαϊκὴ σοφία δὲν βαρύνει ἀλλὰ εἶνε ἕνα ἥμερο φῶς προσὶτὸ σὲ ὅλους, ἐξαιρε-τικὰ παρηγορο. Καὶ ποῖα καλὴ νοικοκυρά δὲν ἔχει πάντα σὸ σπῆτι μερικὰ κερία γιὰ κάθῃ ἐνδεχόμενα; Μὰ πολὺ μόντερενα κυ-ρία, ἀπ' αὐτὰς πού κάνουν ὀλε, τίς δου-λειὰς τοῦ σπιτιοῦ μετὰ ἡλεκτρισμῶ, εἶπε καίποτε:

— Τὰ κερία εἶνε ἀπαράλιτα σὸ σπῆτι. Τὰ ἔχω πάντα πρόχειρα. Γιατὶ ἐν κοπῇ τὸ ρεῦμα τὴ νύχτα, γιὰ τὸν ἐν, ἡ τὸν ἄλλον λόγο σ' αὐτὰ θὰ καταφύγωμε γιὰ νὰ μὴ μείνωμε σὸ σκοτάδι. Τὶ φοβερὸ ἀλήθεια τὸ σκοτάδι!...

Τὸ ὅτι τὸ σκοτάδι εἶνε φοβερὸ, ὅλοι τὸ ἔεραμε. Μὰ, τὸ εἶπε σὲ λαϊκοὺς στίχους ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀλκαῖος τὸ ἐπ' ἀνέ-θε ἀργότερα ὁ Αὐδάνος καὶ ὁ ποιητὴς Καραντοῦτσι τὸ ὠνόμασε «Μαῦρον δημόν».

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἕνα ἀ-τὸ τὰ φωτιστικὰ μέσα πού μεταχειρίζονταν ἦταν καὶ γονθροὶ σπᾶνγοὶ θουτηγμένοι σὲ πῆσα κ' ἱκλουβὶ λίπος. Ἀργότερα ἀρ-χίσαν νὰ μεταχειρίζονται τοὺς πυρσούς, ἀπὸ πῆσα καὶ κερί. Καὶ τὰ κερία, ὑπὸ τὴ σημερινὴ τους μορφή, ἔκασαν τὴν πρῶτην του, ἐμφανίσαν σὲ. Κατακόμει, κ' αὐτὸς τὸς πρῶτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Φαίνεται ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐγένεν αἰ-τία νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀργότερα τὰ κερία σὲ ἐκκλησίες. Ὁ Ἀπολλέως μὰ, πλη-ροφωρεῖται περὶ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου αἰ-ῶνος ὑπῆρχον δύο εἰδῶν κερία: ἀπὸ κερί μελισσιῶ καὶ ἀπὸ στέαρ.

Στὸν Μεσαίωνα, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δικαστικῶν συνεδριάσεων ἐφήρμοζαν μὴ πολὺ περίεργη συνήθεια: ἀναθῆν ἕνα κερὶ, τὸ μέγεθος τοῦ ὁποῖου ἦταν ἀνάλογο μετὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς δίκης, καὶ ὅταν ἐ-λυῶνε ὅλο ἡ δίκη ἐπῆρεται νὰ τελευτῇ.

Σὲ κάθε Πολωνικὸ σπῆτι, ὅταν δίδουν μίαν οἰκονομικὴν ἐκτὴ ἀνάδωσαν τόσα κερία ὅσοι εἶνε οἱ νεκροὶ τῆς οἰκογενεί-ας νὰ ὑποδέσσουν νὰ ἐγκαταλείψουν ἔρτω καὶ νὰ μὴ νύχτα τὸ βασιλεῖο τοῦ ἐρ-έους καὶ νὰ παραστοῦν κ' αὐτοὶ τὴν ἐ-ορτή.

Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης οἱ νεό-νυμφοὶ τὴν πρῶτη νύχτα τοῦ γάμου ἀνά-δωσαν σὲ δωμάτιο τοῦ. ἕνα κερὶ, τὸ ὅποι-ον ἀφῆνον νὰ λυθῇ ὡς τὸ τέλος, θέ-λουντ' εἶναι νὰ παραστήσουν ὅτι καὶ ἡ ζω- τους θὰ περάσῃ ἡμερὰ καὶ γλυκαίει, ὅπῃ-ἐλυῶνε τὸ κερὶ, ὡς τὰ θεοεῖα νεράματα.

— Ἡ θωμηνιανὰ τῶν κεριῶν ἀρχισε κατὰ τὸ 1812 καὶ ἦταν ἔργο κάποιου Σεβέρ.

Στὰ 1846, ὁ Νεῦτων ἐσχεδίασε τὸ πρῶ-τὸ μηχανισμὸν γιὰ τὴν κατασκευὴν κεριῶν σὲ μεγάλῃ ποσότητι. Τότε ἀκριβῶς χρησι-μοποιήθηκε καὶ τὸ ὀρυκτὸ λίπος γιὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κεριῶν.

Τὰ σύγχρονα μηχανήματα γιὰ τὴν κα-τασκευὴν κεριῶν περιέχουν ἀπὸ 200 ἕως 800 κηλῶνα, μὲσα σὲ ὅποια ἕνα ἐμ-βολο ἀφ' ἐνὸς ἐμπιδίζει τὸ κερὶ πού εἶνε ἀκόμη ρευστὸ νὰ ἐξεγείλῃ καὶ ἀφ' ἐτέ-ρου τοποθετεῖ τὸ φῶς.

Υπάρχουν πολλῶν εἰδῶν κερία, τὰ πῶ συνηθισμένα δὲ εἶνε ἀπὸ παραφιν, ἀπὸ λίπος καὶ ἀπὸ κερί. Ἀλλὰ καὶ τὰ τελευ-ταία αὐτὰ δὲν εἶνε ποτὲ ἀπὸ καθαρὸ κερί, πού εἶνε σχετικῶς ἀκριβὲς. Τὰ στεφανοκέρια πού τὰ κατασκευάζουν ἀπὸ λίπος θαδιῶ καὶ προβάτου, ἐμυρίζουν πολὺ ὀσμήν, ἐ-λυῶνται γρήγορα καὶ τῶρα δὲν χρησιμοπο-ιοῦνται πιά.

— Τὸν κύριο Χηνάκο.

— Μπορεῖτε νὰ ἐπ' ἀναλάβετε τὸ ὄνομα; — Ἀκούστε, θὰ σὰς δώσω νὰ καταλά-βε: Χ ὅπως Χρῆστος, Η ὅπως Ἡλίας, Ν ὅ-πως Νίκος, Α ὅπως Ἀλέκος, Κ ὅπως Κώ-στας, Ο ὅπως Ὀυμπρος, Σ ὅπως Στέφανος. Καταλάβατε;

— Βεβαίως, κύριε, κατάλαβα τὰ μι-κρὰ ὀνόματα, πῶστε μου μόνο τὸ ἐπίθετό τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΝΘΥΣΙΑ

Κουβεντούλες

Μέσα στὰ τόσα γράμματα πού λαμβάνω, πολλὰς φορές διαβάζω τὴν ἴδια κοινὴ ἱστορία τῆς ἀγᾶ-πης. Τὴν ἐξιστορεῖ ἡ κάθε μιά μετὰ τὸν δικὸν τῇ τρόπῳ παρουσιάζει καίποτε, μετὰλλαγῇ σὲ λεπτομέ-ρειες, μὰ ἡ ἱστορία εἶνε πάντα ἡ ἴδια: Αὐτὸς ἔξεχσε τίς ὑποσχέ-σεις, τοῦ κ' ἀνέστηρε ἄλλην. Εἶ-χε ὀρκισθῇ αἰώνια πίστι καὶ σὲ λίγους μῆνες ἔξεχσε τοῦ, ὀρκους τῶν. Ἐκεῖνη κλαίει ἀπελπίστικα, θέλει νὰ πεθάνῃ, ἡ ζωὴ τελεῖται πιά γι' αὐτήν...

Πῶς νὰ τίς πείσετε ὅλες αὐτὲς τίς μικροῦλες δὲ ἐλπίδων τὰ πρά-γματα πού τραγικὰ ἀπ' αὐτὴ εἶνε στὴν πραγματικότητα; Πῶς νὰ τίς παρηγορήσετε πού νομίζουν ὅτι ἡ δυστυχία τους δὲν συγκρίνεται μετὰ καμιά ἄλλη; Πῶς νὰ πιστέψουν ὅτι θάβρῃ μέρα νὰ γελοῦν μετὰ τὴν σημερινὴ τους ἀπελπίστικα; Εἶνε παραδειγμασμένοι πῶς ἡ ἐξὴν πείρα δὲν ὀφείλῃ ποτε κανένα κ' ὁ-μῶν, μποροῦμε νὰ τίς ἀφήσωμε στὴν πλάνη;

Αὐτοὺς ὅλους τοὺς συλλογι-σμοὺς ἔκανα σὺν ἐλατῶ τὸ συμ-παθητικὸ καὶ τόσο πονεμένο γυναι-κατικὸν σὰς, καλὴ μου μικρούλα. Λέτε πῶς ἡ ζωὴ ἐκλείπει πιά γιὰ σὰς, καὶ εἶστε δέκα ὀκτὼ χρόνῳ;

Ἐδῶσθε ὅλην σὰς τὴν κασιδιὰ σ' ἕνα ἄνθρωπο πού δὲν ὑποδέσ-σεται νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ μεγάλο δῶρο πού τὸν κάνατε. Σὰς φέρεται ἀδικία ἀπὸνα καὶ μετὰ τὴν ἐγκατάλειψί του ἐξέσχισε τὴν τρυφερότητα καὶ καρδιά;

Ἡ ἀνάνησις τοῦ σὰς καταδιώ-κει νύχτα καὶ μέρα, δὲν σὰς ἀ-φῆναι νὰ χαρῆτε πιά τίποτε καὶ παύετε τὴν ἀπόφασιν νὰ ζῆσετε μὴ ζωὴ ἡλιμνική, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον μακρὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ.

Καταλαβαίνω τὴν λῆπσιν σας, ἀ-γαπητὴ μου φίλη, τὴν διακιολο-γῶν τὰ δεκαοκτὼ σὰς χρόνια μὰ ἀκούστε καὶ τίς συλλογὰς αὐτῶν πού ἔχουν τὴν πείρα τῆς ζωῆς. Ζῆστε μετὰ τὴν ἀνάνησιν αὐτοῦ πού ἀνῆλθετε καὶ χωρὶς οὐτε σέ, ἡ ἴδια νὰ τὸ καταλάβατε θὰ ἴδῃτε πῶς, μετὰ τὸν καιρὸ ἡ λύπη σας θὰ μαλακώσῃ, θὰ γίνῃ λιγνότερο ἀ-φόρητη καὶ μὰ ὅρα! Μέρα θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ περάσῃ ἡμερὰ καὶ γλυκαίει, ὅπῃ-ἐλυῶνε τὸ κερὶ, ὡς τὰ θεοεῖα νεράματα.

— Ἡ ἀνάνησις τοῦ σὰς καταδιώ-κει νύχτα καὶ μέρα, δὲν σὰς ἀ-φῆναι νὰ χαρῆτε πιά τίποτε καὶ παύετε τὴν ἀπόφασιν νὰ ζῆσετε μὴ ζωὴ ἡλιμνική, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον μακρὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ.

Ἡ μόδα

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

— Ἡ μπλουζὰ ἐγγνώρισε τὸν τελευ-ταῖο αὐτὸν καιρὸ μεγάλῃ ἐπιτυ-χίᾳ. Ἡ μόδα τὴν ἐπ' ἀνέφερε στὴν ἡμερησίαν διάθεσιν καὶ τὴν προσέ-δωσε ὡς πολυποικίλη μορφή, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ φοριέται κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας.

Καὶ ἡ ἀφῆλ, ἀκόμη τοῦ καλο-καιριοῦ δὲν τὴν ἐπ' ἀνέφερε καὶ ἐ-πέμεινε νὰ κρατῇ τὴν θέσιν τῆς μετὰ τῶν καλοκαιρινῶν τουα-λετῶν.

Ἡ ἀλήθεια, ἐν τούτοις, εἶνε ὅ-τι κατὰ τὸν, θερινὸν μῆνα καὶ πρὸ πάντων μάλιστα σὺν τὸν και-ρὸν δὲν ἀποφασίζομε πάντοτε νὰ ἀντιστάσωμε τὴν εὐκολία τῆς μονο-κόμματης τουαλετῆς ἀπὸ τὴν σὴν κομψότητα τῆς φούστας καὶ τῆς μπλουζας.

Μὲ τίς, πρῶτες ὁμοῦ δροσερῆς ἡμέρας ἡ τόσο χαριτωμένη αὐτὴ μόδῳ σπεύδει νὰ μὴ ἐλκύσῃ πε-ρισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ ὁ-λη μὰς ἡ φροντίς συγκεντρώνεται

στὴν μπλουζὰ πού θὰ προτιμήσω-με γιὰ τὴν κάθε περίστασιν.

Μὲ τὸ πρῶτον μὴς ταγέρακι, ἐν-δεειγμένη εἶνε ἡ πολυχρωμὴ ρι-γωτὴ μπλουζίτσα, πού μὰ, ἐπιτρέ-πει νὰ ξεσκῶσῃ ὅλη τὴν ἐ-πινοητικότητα μας σὺν ἀντίθετο συνδυασμῷ τῶν γραμμῶν.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας ἀπαίτεῖ ἄλλου νὰ συνδυάζωμε τὴν μπλουζὰ μας μετὰ κάποιαν ἄ-λλη λεπτομέρεια τῆς τουαλέτας μας.

Ἐστὶ τὸ πρῶτον μὰς καπέλλο στολίζεται μετὰ μὴ κορδέλλα εἰτε ριγωτὴ κ' αὐτὴ, εἰτε μονόχρωμη καὶ σχετικὴ πρὸς τὸ πρωτοστατοῦν χρώμα τῆς μπλουζας μας.

Ἡ ἀπογευματινὴ μας μπλουζὰ εἶνε κατὰ προτίμησιν ἀπὸ λεν-ζερὶ καὶ θὰ σπεύσωμε καὶ ἐδῶ νὰ φαρμάσωμε τὴν μόδα πού ἀ-νῆρπασε πάρα πάνω. γαρνιροῦ-ται καὶ τὸ καπέλλο μὰς μ' ἕνα φλόγκο ἀπὸ λενζερὶ ἡ φορώντας λενζερὶ γάντια.

Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ θρόσθῳ, διότι ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν προ-γερμένη αὐτὴ ὥρα τῆς ἡμέρας θὰ φορεθῇ ἡ μπλουζὰ, θὰ προτι-μώσωμε ὡς ὄψασμα ἀφ' ἐνὸς τὸ σὺρ καὶ ἀφ' ἐτέρου τὴν μου-σλίνα.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας γιὰ τὴν θροσθὴν μπλουζὰ εἶνε ἡ μουσλίνα ἡ κεντημένη μετὰ γαν-δρες.

Ἡ μπλουζὰ, αὐτὴ γίνεται πολ-λὴ πλατείᾳ μετὰ μινίκια μακρὰ καὶ πολὺ φαρδεῖα κ' αὐτὰ μ' ὁ-λο πού συγκροτοῦνται σὺν καρ-πὸ τοῦ χερσὶ ἀπὸ ἕνα στενὸ φι-λετάκι.

ΠΡΩΤΕΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Οἱ πρῶτες φθινοπωρινῆς τουα-λετῆς θὰ παρουσιάσουν τὴν ἱδιοτροπίαν τῶν διαφορετικῶν μα-νικιῶν πρὸς τὸ σύνολον τῆς τουα-λέτας.

Τὸ μαῖον χρώμα θὰ ἔχῃ τὰ σκῆπτρα. Ἐπειτα θὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλα χρώματα πού ἀκούουν σὲ διαφόρους περιεργῶν ὀνομασίες, ἀλλὰ δὲν εἶνε παρὰ τὰ γνωστὰ χρώματα μελάνι, μαρόν, μπλε μαρόν καὶ πράσινο.

Τὸ μαῖον χρώμα θὰ ἔχῃ τὰ σκῆπτρα. Ἐπειτα θὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλα χρώματα πού ἀκούουν σὲ διαφόρους περιεργῶν ὀνομασίες, ἀλλὰ δὲν εἶνε παρὰ τὰ γνωστὰ χρώματα μελάνι, μαρόν, μπλε μαρόν καὶ πράσινο.

Ὁ καλλωπισμός ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΟΤΑΝ ΤΡΩΤΕ

Τὸ στόμα μας δὲν εἶνε φτιαγ-μένο μόνο γιὰ νὰ χαμογελά γιὰ νὰ φῶν, νὰ λῆθ' ὁμορρα λόγιον. ἔχει καὶ ἄλλον προορισμὸν: Νὰ τρώῃ, δηλαδὴ νὰ κινῇ τίς σαγόν-ες, τοὺς μῆς τοῦ προσώπου νὰ μεγαλύνῃ τὰ γέλην, νὰ κινή τὰ δόντια νὰ γυμνῶν καὶ ὅλ' αὐτὰ εἶνε πρᾶγματα πολὺ περὰ. Πρεσ-βύοντες ὅτι γιὰ νὰ γυνεύωμε κα-λὰ, πρέπει νὰ μισοῦμε τὴν κάθε μπουκίᾳ 30-35 φορές. Καταλα-βαίνετε λοιπὸν πόση τέχνη γυνε-ύεται γιὰ νὰ παρουσιάσωμε ὁ-μορφο πρόσωπο ὅταν τρώμε.

Μία ὁμορφὴ τῆς ἐπαχῆς τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ὅταν ἐπῶνε μὴν τῆς, ἐσυνῆθιζε νὰ ἔχῃ πάν-τοτε μπροστὰ τῆς ἕνα καθρέφτη γιὰ νὰ μελετᾷ τίς κινήσεις πού ἔκρινε ὅταν ἐμᾶσσε. Ἐστὶ ἐ-πρόσεχε νὰ μὴ μορφαίῃ καὶ νὰ ἱκανοποιῇ τὰς στομαχικὰς τῆς ἀπαιτήσεις χωρὶς νὰ κινή ἀνά-στρον τῆς ὁμορφῆς τῆς.

Πάντω, ὅν δὲν καταφεύγετε σ' αὐτὸ πού εἶνε ἱσὰς κῶμας ὑπερ-βολικόν, ἔχετε ὅπ' ὅψιν σας τὰ ἔξη: Νὰ θάσετε μικρὰς μπουκιὰς σὸ στόμα σας, νὰ τίς πᾶντε ἀπὸ μὴ τὰ δόντια σας, νὰ μα-σᾶτε ἀργὰ, νὰ κρατᾶτε τὸ στό-μα κλειστὸ ὅταν μαῶσατε νὰ μὴ γυμνῶν τὰ γέλην, νὰ μὴ μι-λήτε ποτὲ μετὰ τὸ στόμα καὶ κατὰ τὴν φωνὰ πού θάβειε μὴ μπουκίᾳ σὸ στόμα σας μετὰ σκου-πίζετε τὰ γέλην σας.

Ὅταν προσέχετε ὅλα αὐτὰ, θὰ εἴσθε ὡραία καὶ ὅταν τρώτε.

Ἐνα γραφικὸ σύνολο τῆς ἐ-ποχῆς πού προσεῖδε πολλὴν νεο-νικότητα.

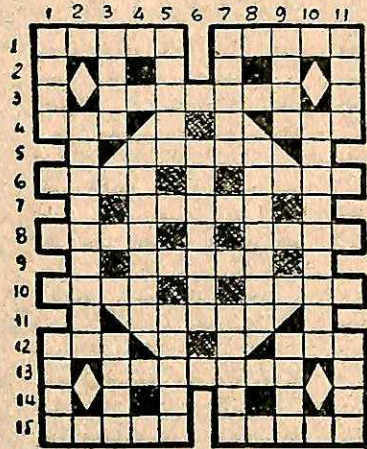
Τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥ-ΧΙΑΣ

Μάθετε νὰ ἐκφράζετε τὴ σκέ-ψιν σας μετὰ εὐκρίνειας καὶ νὰ τὸ συνθῆτε αὐτὸ πάρετε ἐν ἄ-νάγκῃ μερικὰ μαθήματα. Ἀφ' οὗ διαβάσετε κατὰ προπαθῆτε νὰ τὸ διηγήσῃτε ὅσο μπορεῖτε ὡρα-ότερα καὶ μιλιώτα, πολὺ ἀργὰ καὶ καθαρά.

—Μάθετε ἐπίση, νὰ ἀκούετε αὐτοὺς πού σὰς μιλοῦν χωρὶς νὰ τοὺς διακόπτετε καὶ χωρὶς νὰ δειγνύετε ὅτι ἐπαρῶσε ἀκόμη καὶ ὅταν σὰς διηγούνται βαρετὰ πράγματα.</

Οι Διαδουλεύσεις

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 64

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Το κάλλιστον μέρος παντός πράγματος (μεταφορική σημασία). — Το μέρος του σώματος όπου τίθεται η ζώνη.
- 3) Το των Συναγερμών εκδίδεται μία φορά τον χρόνο.
- 4) 'Η ένδρα ρείθρου κίνησης υδατος προς τα χαμηλότερα. — 'Η ακμή της ηλικίας καθ' ην ο άνθρωπος γίνεται Ικανός προς άνοπα ραγών.
- 5) Αίμνη της Β. 'Αθυσσινίας τροφοδοτούσα τον Κωνσταντίνον Νεών.
- 6) 'Υπόγειος βολωτός διάδρομος η υπόγειος ορύκλιος. — Γνώμη, κρίσις.
- 7) 'Ελαχίστη ποσότης ύγρου η ρευστού σπάζουσα.
- 8) Τρυφερός, απαλός, κομψός (το θηλυκόν). — Σύμφωνον.
- 9) 'Η εν τινι όσφ' άεσθής κοιλότης, η δε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (ΑΡΙΘ. 18)

— 'Εμπρός... 'Εμπρός... 'Αστυνομία αυτοδύ; 'Εδώ ο νυκτοφύλαξ της Τραπεζής Βάν ντε Μπουθ. Κρίνοντας ένα γύρο μέσα στα γραφεία, μου επέπεσε 'Εξάφην ένα άγνωστον υποκείμενον, το όποιον είχε διαρρήξει ένα χρηματοκιβώτιον... Στο τέλος μου διέφυγε. 'Ημ πορείται να έλθετε να με βοηθήσετε και να πάρετε, εάν υπάρχουν, τα δακτυλικά αποτυπώματα;

— 'Είμαι τραυματισμένος, αλλά δεν είναι τίποτε το σοβαρό. Το κτύπημα με έκανε να χάσω για μερικές στιγμές τις αισθήσεις μου και τότε έπωφελήθηκα ο διαρρήκτης για να φύγει...

— 'Η διεύθυνσις; Λεωφόρος Σαίντ... 'Ονομα αριθμός 16. Θα έχετε άμεσως; Εύχαριστώ, κύριε επιθεωρητά.

Αυτά λεπτά μετά τον διάλογον αυτόν, το αστυνομικόν της αστυνομίας εστάθμευε εμπρός στην Τράπεζα Βάν ντε Μπουθ και ο επιθεωρητής Κλέντον συνοδευόμενος από δύο αστυφύλακας, προχωρούσαν προς το γραφείον όπου εδρίσκετο το χρηματοκιβώτιον.

— Μία εδω, είπεν ο επιθεωρητής νομίζω ότι έγινε κάποια πάλιν, εάν κρίνη κανείς από το δείξι σας μάτι και την άκαταστασία που υπάρχει εδω μέσα.

Πράγματι, το δείξι μάτι του νυκτοφύλακος ήταν γερά κτυπημένο και κάτω στο πάτωμα, γύρω από το χρηματοκιβώτιον, εδρίκοντο δε σμίβες χαρτονομημάτων και διάφορα πολύτιμα έγγραφα.

— Για άφηγηθήτε μου ακριβώς τί συνέβη, είπεν ο επιθεωρητής.

— Όπως σας είπα και στο τηλεφώνον, είκανα τον συνηθισμένον μου γύρον στα διάφορα γραφεία, όταν έξαφνα φθάνοντας εδω, έπεσα στα χέρια του άγνωστου αυτού, που αφού διέρρηξε το χρηματοκιβώτιον, άρχισε να παίρνει από μέσα μερικές δεσμίδες χαρτονομημάτων. Μόλις όμως είδε ότι ήμουν έτοιμος να

χοιμένη την κεφαλήν έτέρου όστού. 10) Βασίλειον της πέρας του Γάγγου 'Ινδικής, επί του θωάνου κόλπου. — Το σύνολον των ολκημάτων ένθα διαμένουν οι μοναχοί. 11) Μεγάλη όρσειρά της Κεντρικής 'Ασίας μεταξύ Παμίρ και Κιργισταν. 12) Τοπικόν έπιρρημα. — 'Υποθετικόν σύνδεσμος. 13) 'Απαραίτητη σε μία πολυκατοικία παρ' όλον ότι ο άνελευστηρ την καθιστά σχεδόν άχρηστον. — 'Επί πτερωτών έντόμων, έδιας μελισσών, πλήθος (εις τον πληθυντικόν).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Ο έχων την καρ' έξοχην άνδρικήν αρετήν, την άνδρειαν, γενναίος. — Σφοδρά συμπαθείς, άγάπη, άφοσίωσις προς πρόσωπον έτέρου φύλου.
- 2) Μην του έτους.
- 3) Μικρόν έπαρμα της έπιφανείας όργάνου τινός. — Παρέχονται αντί χρημάτων εις την άγοράν.
- 4) 'Ανατάραξις ψυχική παραχή.
- 5) Παρά Πέρσιαις, 'Αφγανούς, κλπ. βασιλείς.
- 6) Το εξ άγνοίας η πλάνης άμαρτήμα.
- 7) 'Αποξηρανθείς γαλακτώδης όδος έχων ναρκωτικόν ιδιότηας. — Περιφώνον έπος του Όμήρου.
- 8) Το διά των αισθήσεων γινόμενον αντίληπτόν και συνειδητόν.
- 9) 'Η του Τίνο Ρόσι εις περιήγησιν. — 'Ονομα μιάς των δημοσπόνδων δημοκρατιών της Γερμανίας.
- 10) 'Εμγάλη... Ισχυρόν εύρωπαϊκόν κράτος.
- 11) Το σύνολον των επί των υποζυγίων τιθεμένων έξαστημάτων, είτε προς έπαισιν, είτε προς ζεδών. — Όταν έμφανίζονται στον κύανον, είναι άδύνατον η ήμερα να λεχθή ώραια.

Αποστολεύς

ΕΛΗΝ ΜΠΕΛΕΧΑΚΗ Αθήνα

πρός, κύριοι, συλλάβετε τον νυκτοφύλακα. μέσον αυτού θα εύρωμε όλους τους άλλους συνενόχους. Γιατί ο επιθεωρητής Κλέντον συλλαμβάνει τον νυκτοφύλακα;

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

των διαγωνισμών

ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙ

- 1) Μαρία Μπουλουμπασάκη (Κρήτη).
- 2) Κατίνα Ποθουλάκη (Κρήτη), η οποία μας αποστέλλει ένα αρκετά καλό ποιημα επί τη θέσει της Α' περιπέτειας του Μάρμαρι Μαθίου.
- 3) Θεόδωρος Σκανδαλάς ('Αμαλία). — Μας αποστέλλει συμμετοχόν του στον Α' διαγωνισμό συνθέσεως Σταυρολέξου. Το Σταυρολέξον αυτό περιέχει δυστυχώς μερικές άδελφίες, όπως π.χ. ΣΑΜΟ — ΑΛΟ — ΑΛ ΕΡΠ κλπ. 'Αλλως, παρ' όλην την καυσυτήρησιν του θα έδωμοσιν εύχαριστίας.
- 4) 'Ιωάννης Χρίστογλου (Σιδηρόκαστρον).
- 5) Νικόλ. Κυριακού ('Αθήναι).
- 6) Διονύσιος 'Ιουσίου (Σμέρνα). — Όλυμπιάς.
- 7) Κατίνα Ποθουλάκη (Κρήτη). Μας αποστέλλει ένα σταυρολέξον αρκετά καλό, επί τη θέσει του Α' διαγωνισμού συνθέσεως Σταυρολέξου. Δυστυχώς όμως μερικές λέξεις το καταστρέφουν. Καταλαβαίνει φανταζομαι η άναγνώστρια περί τίνων λέξεων πρόκειται.
- 8) Κάρολος Κιλιζός (Αδανί).

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

- 1) ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ (Παγκράτι). — Είμαι δυστυχώς αναγκασμένος να σας ειπώ ότι το προηγούμενον ή μάλλον τά προηγούμενα Σταυρολέξα σας, ήσαν πολύ άνώτερα από σημερινού. Δυστυχώς ο χώρος δεν μου επιτρέπει να σας ειπώ περισσότερα. Βαθμολογία 8 επί 10.

- 2) Χ. Ψ. Ω. (Πειραιεύς). — Παρ' όλον ότι καλύτερον, το Β' σταυρολέξο σας περιέχει και πάλιν μερικές άδελφίες. Πάντως έσως θα δημοσιευθή με μερικές βελτιώσεις. Βαθμ. 8 επί 10.
- 3) ΜΑΤΟΥΛΑ ΣΑΜΟΛΑΔΑ (Βούλα). — Αρκετά καλό το σταυρολέξο σας, εάν όμως προσέχετε περισσότερο θα έπιτυχόντασ αμφαλώς κάτι καλύτερον. Βαθμ. 8 επί 10.

- 4) ΚΩΝΣΤ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ (Καβάλλα). — Εάν είχατε άποφύγει μερικές λέξεις, το σταυρολέξον σας θα ήταν ύπεροχον. Πάντως δεν θα άργήση να δημοσιευθή. Βαθ. 9 επί 10.

- 5) ΕΥΑΓ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ. — Δεν ήσαν άνάγκη να χρησιμοποιήσετε τις αυτές λέξεις όριζοντίως και καθέτως. Βαθμ. 8 επί 10.

- 6) ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΥ. ΜΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Καλάμα). — Καλό, θα δημοσιευθή. Βαθμ. 9 επί 10.

- 7) ΛΑΜΠΡΟΣ ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ (Θεσσαλονίκη). — Και τα δύο σταυρολέξα σας καλά. Θα δημοσιευθούν. Βαθμ. 9 επί 10.

- 8) Β. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (Κοζάνη). — Και τα δύο σταυρολέξα σας περιέχουν μίαν ή δύο άδελφίες, τις όποιες θα έπρεπε να άποφύγετε. Πάντως είναι αρκετά καλά και θα δημοσιευθούν με την σειρά τους. Βαθ. 9 επί 10.

- 9) ΣΩΤ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ (Καλλιθέα). — Μέτριον το σταυρολέξο σας. Έκτος μερικών άδελφιών περιέχει πολύ δύσκολες λέξεις. Βαθ. 7 επί 10.

- 10) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΒΕΡΤΟΥ (Καβάλλα). — Εάν μου ήσαν δυνατόν θα έαθμοσιν γούσα το σταυρολέξο σας 11 επί 10. Γιατί; Είναι θαυμάσιον. Θα δημοσιευθή πρώτον, οχι!

- 11) ΦΑΕΘΩΝ ('Αθήναι). — Μερικές άδελφίες καταστρέφουν το κατά τα άλλα καλό σταυρολέξο σας. Βαθ. 7 επί 10. Συγχαρητήρια για την όρεχή λύσιν του παιγνιδίου μας.

- Λόγω έλλείψεως χώρου αναστάλλεται η δημοσίευσιν των ποιημάτων της πρώτης περιπέτειας του Μάρμαρι Μαθίου. Στό προσέχες μας τεύχος, τα τελικά αποτελέσματα του διαγωνισμού επί της Β' περιπέτειας του Μάρμαρι Μαθίου, στον όποιον δυστυχώς μέχρι σήμερον δεν απέστειλε συμμετοχόν η δεσποινίς Μίτσα Θωμά.

Η ΠΟΛΩΝΙΑ

ΔΕΝ ΕΧΑΘΗΚΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

γμή εκείνη τον παρεκάλεσε να σταματήσουν, με την πρόφασιν ότι είχε κουρασθή. Την ώδηγησε στη θέσιν της και παρέμεινε εκεί καταλυτημένη.

Βλέποντάς την τότε σκεπτική και μελαγχολική, ένας άξιωματούχος Πολωνός της είπε με σεβασμό:

— Έχετε σκεφθή; Έντιμίτς, την σημερινή κατάστασιν της πατρίδος μας, της Πολωνίας; Πρός θορράν, οι Τεόντονεζιπκότες θέλουν να μάς άπομακρύνουν από τη θάλασσα. Πρός δυσμάς, οι Γερμανοί προτείνουν τά δπλα τους έναντίον μας.

Πρός ανατολάς, οι Ρώσοι μάς πιέζουν, και προς νότον, οι Τατάροι όρμουν κατ' έπάνω μας, πολυάριθμοι σαν μυρμηγκία. Καί τη στιγμή αυτήν που η χώρα μας είναι σαν ένα πολιορκημένο άπ' όλες τις πλευρές φρούριο, η Λιθουανία, η γειτονική μας χώρα, μάς προσφέρει το χέρι της και ο άρχηγός της θέλει να σε παντρευθή, για να είναι τά έθνη μας ένωμένα στο μέλλον για πάντα. Θάχης, λοιπόν, τον έγωισμό, λογαριάζοντας μόνο τον έαυτό σου, ν' άνηθής να σώσης την πατρίδα;

Η Έντιμίτς σηκώθηκε, χωρίς να πη τίποτε, και πήγε και κλείσθηκε στο δωμάτιό της, όπου και παρέμεινε αρκετή ώρα. Όταν έξαγούρισε στην κατάφυτη αυλή, τα μάτια της ήσαν κατακόκκινα από το κλάμα.

Με σταθερό θήμα, προχώρησε προς τον μεγάλο δούκα Ζαγγελόν και, πιάνοντάς τον το χέρι, είπε προς τούς παρισταμένους, κοκκινίζοντας κάπως:

— Κυρίες και κύριοι! Σας παρουσιάζω τον μνηστήρα μου!

... ..

Μέσα στον άκράτητο ένθουσιασμό των παρισταμένων, τά όργανα, μετά τον λιθουανικό έθνικό ύμνον, έπαιξαν τον πολωνικό, που τον έτραγουδίσαν όλοι!

— Κυρίες και κύριοι! Σας παρουσιάζω τον μνηστήρα μου!

... ..

Μέσα στον άκράτητο ένθουσιασμό των παρισταμένων, τά όργανα, μετά τον λιθουανικό έθνικό ύμνον, έπαιξαν τον πολωνικό, που τον έτραγουδίσαν όλοι!

— Κυρίες και κύριοι! Σας παρουσιάζω τον μνηστήρα μου!

... ..

Μέσα στον άκράτητο ένθουσιασμό των παρισταμένων, τά όργανα, μετά τον λιθουανικό έθνικό ύμνον, έπαιξαν τον πολωνικό, που τον έτραγουδίσαν όλοι!

— Κυρίες και κύριοι! Σας παρουσιάζω τον μνηστήρα μου!

... ..

Μέσα στον άκράτητο ένθουσιασμό των παρισταμένων, τά όργανα, μετά τον λιθουανικό έθνικό ύμνον, έπαιξαν τον πολωνικό, που τον έτραγουδίσαν όλοι!

Γιά να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι επιστολαί που θα άπευθύνονται «Προς την Γραφολογόν» του «Θεσσαυρού» (Λεωφόρος 19, 'Αθήνας) πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα έρωτήματα. Εάν η συμβουλή ζητήται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα, πρέπει άπαραίτητως να περιέχεται και ένα άπόκοσμα έπιστολής η σημειώματος του.

Προσέχετε όμως: Όταν καθήτε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδευθήτε να μιμηθήτε αυτόν η εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας δώσχη χωρίς να σας ώφελήση σε τίποτε. Το σημείον αυτό είναι κεφαλαίωδες.

Απαραίτητως επίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας τό ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας άπαντήσωμε.

Εκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται καί από πάντα δραχ. εις γραμματόσημο, δι' έκαστην άπάντησιν.

Α τ υ χ ο ν σ τ ο ν ε ρ ω τ α ι Α. Β. — Βρίσκω πολύ άνώμαλον τον χαρακτήρα σας. Θέλω να τον εξετάσω με μεγαλυτέραν άνεσιν και θα σας άπαντήσω στο προσέχες φύλλον.

Τ ζ ω ρ ε ύ. — Χαρακτήρ με αισθηματικότητα, αλλά χωρίς μεγάλην ζωτικότητα. Πολύ χλιαρός. Έλλειψης πρωτοβουλίας και θάρρους. Καλά αισθήματα αλλά δεν έχει άτομικότητα. Η άγάπη του είναι ελκική, αλλά όχι πολύ βαθειά. Κουράζεται εύκολα, δεν έχει έσωτερικό παλμό, δεν έχει έσωτερική ζωή.

Α ι ο ν υ σ τ α, Άνδρον. — Χαρακτήρ πολύ ήρεμος, με μεγάλην δύναμιν άγνωσης και άφοσιώσεως. Αισθηματικά θερμά αλλά έπιπόλαια ακόμη λόγω της νεαρής ηλικίας σας. Λόγ' έχετε πλουσίαν αισθηματικήν ζωήν και σ' αυτό έφιστά την προσοχήν σας, διότι διατρέχετε τον κίνδυνον να έκθέσετε την υπόληψιν σας φυσική ζωρότητα. Κίνδυνος άτυχη έκθέσεως εκ πτώσεως κλπ. Περιόδικα ασθένεια όχι σοβαρά. Νά εξακολουθήσετε τάς σπουδαίας σας. 'Υποπιπτεσθαι σε σ' κάποιαν καλλιτεχνικήν τάσιν και σε συμβουλεύω να φροντίσετε να την εξακριβώσετε και να την καλλιεργήσετε. Θα πανδρευθήτε εις πολύ νεαρόν ηλικίαν, κατά την ένδρα κεραυνόβολου και φλογερού αισθηματος. Ζωή αρκετά εύτυχης και άπληγαμένη από σοβαράς περιπέτειας.

Θ α ν ο ν τ σ ε τ σ ε. — Χαρακτήρ, έλαστός, όρμητικός, αλλά και γι' αυτό αρκετά άσυνεπής. Δεν έχετε καμμίαν τάσιν και συνέχειαν. Αισθήματα και σκέψεις συγκεχυμένα. Αι προσβάσεις σας θα εύνοηθούν άρκετά. Μία σημαντική καλντερισμός στη ζωή σας ίσως από οικοναμική άπόφωσιν, θα έπλθη έντός όλίγου. Έχετε πολλές πιθανότητες να σχηματίσετε σημαντικήν περιουσίαν. Μία περιπτώσις γάμου θα σας παρουσιάσθι συντόμως. Αμφίβολος η πραγματοποίησης. Δεν δημιουργείτε πολλά συμπεθέλια γύρω σας. Καλή εξέλιξις, αλλά ζωή κάπως ταραχώδης.

Κ α σ τ α Ν τ ι θ α. Γιαννιτάς. — Σας άπνιχσεν ήδη εις το φύλλον 61. Συμπληρωματικώς σας γράφω τά έξής: Μην προσπαθήτε να διατάξετε τί πάσγυστα. 'Εφ' όσον τον άνδρα τον αυτόν τον συμπάσχετε, είναι άδύνατον να τον άποφύγετε.

Α τ υ χ ο ν σ τ ο ν ε ρ ω τ α ι Α. Β. — Βρίσκω πολύ άνώμαλον τον χαρακτήρα σας. Θέλω να τον εξετάσω με μεγαλυτέραν άνεσιν και θα σας άπαντήσω στο προσέχες φύλλον.

Τ ζ ω ρ ε ύ. — Χαρακτήρ με αισθηματικότητα, αλλά χωρίς μεγάλην ζωτικότητα. Πολύ χλιαρός. Έλλειψης πρωτοβουλίας και θάρρους. Καλά αισθήματα αλλά δεν έχει άτομικότητα. Η άγάπη του είναι ελκική, αλλά όχι πολύ βαθειά. Κουράζεται εύκολα, δεν έχει έσωτερικό παλμό, δεν έχει έσωτερική ζωή.

Α ι ο ν υ σ τ α, Άνδρον. — Χαρακτήρ πολύ ήρεμος, με μεγάλην δύναμιν άγνωσης και άφοσιώσεως. Αισθηματικά θερμά αλλά έπιπόλαια ακόμη λόγω της νεαρής ηλικίας σας. Λόγ' έχετε πλουσίαν αισθηματικήν ζωήν και σ' αυτό έφιστά την προσοχήν σας, διότι διατρέχετε τον κίνδυνον να έκθέσετε την υπόληψιν σας φυσική ζωρότητα. Κίνδυνος άτυχη έκθέσεως εκ πτώσεως κλπ. Περιόδικα ασθένεια όχι σοβαρά. Νά εξακολουθήσετε τάς σπουδαίας σας. 'Υποπιπτεσθαι σε σ' κάποιαν καλλιτεχνικήν τάσιν και σε συμβουλεύω να φροντίσετε να την εξακριβώσετε και να την καλλιεργήσετε. Θα πανδρευθήτε εις πολύ νεαρόν ηλικίαν, κατά την ένδρα κεραυνόβολου και φλογερού αισθηματος. Ζωή αρκετά εύτυχης και άπληγαμένη από σοβαράς περιπέτειας.

Θ α ν ο ν τ σ ε τ σ ε. — Χαρακτήρ, έλαστός, όρμητικός, αλλά και γι' αυτό αρκετά άσυνεπής. Δεν έχετε καμμίαν τάσιν και συνέχειαν. Αισθήματα και σκέψεις συγκεχυμένα. Αι προσβάσεις σας θα εύνοηθούν άρκετά. Μία σημαντική καλντερισμός στη ζωή σας ίσως από οικοναμική άπόφωσιν, θα έπλθη έντός όλίγου. Έχετε πολλές πιθανότητες να σχηματίσετε σημαντικήν περιουσίαν. Μία περιπτώσις γάμου θα σας παρουσιάσθι συντόμως. Αμφίβολος η πραγματοποίησης. Δεν δημιουργείτε πολλά συμπεθέλια γύρω σας. Καλή εξέλιξις, αλλά ζωή κάπως ταραχώδης.

Κ α σ τ α Ν τ ι θ α. Γιαννιτάς. — Σας άπνιχσεν ήδη εις το φύλλον 61. Συμπληρωματικώς σας γράφω τά έξής: Μην προσπαθήτε να διατάξετε τί πάσγυστα. 'Εφ' όσον τον άνδρα τον αυτόν τον συμπάσχετε, είναι άδύνατον να τον άποφύγετε.

Α τ υ χ ο ν σ τ ο ν ε ρ ω τ α ι Α. Β. — Βρίσκω πολύ άνώμαλον τον χαρακτήρα σας. Θέλω να τον εξετάσω με μεγαλυτέραν άνεσιν και θα σας άπαντήσω στο προσέχες φύλλον.

Μ π ι α ν κ α. — Το κομμάτι που μου στέλνετε είναι πολύ πενιχρό, ώστε να μπορέ κανείς να σπείρη μία άσφαλή κρίσις επάνω σ' αυτό. Όπωσδήποτε να τί έλεπω. Πολύ έπιφανειακός. Διαθέσις εύθυμος και μάλλον σκεπτική. Γιαρά τουτό ο άνθρωπος αυτός είναι δυστυχής εις την έσωτερικήν ζωήν του ή δε εύθυμία του είναι μία άντ'δρασις ή ένα έξασπασ. Άσυνάρτητα σκέψεις και έρωταί. Αισθηματικά όχι πολύ βαθειά. Δεν είναι εύκολο ν' άφοσιωθή πραγματικά εις άλλον έκτός από τον έαυτόν του. 'Υγεία όχι πολύ σταθερά. Ο δικός σας χαρακτήρ είναι τρυφερός, ώλλ' άτλμος και λιγάκι υπελογιστικός. Παρά τουτό έχετε μεγάλην δύναμιν άφοσιώσεως. 'Υγεία σχετικώς καλή. Γάμος έραυδώνη άκομην.

Μ π λ ε. — Ο ρ τ α ν σ ι α. Παρταριά... Η περιπέτεια σας με συγκίνησεν ιδιαίτερος. Το γεγονός είναι ότι ο χαρακτήρ σας είναι πολύ στενόχωρος και μειώσιμος, δεν θα δύσκολονθά δά να σας πω ότι ούτε την ύγεια σας έλεω πολύ σταθεράν. Η έπιφυλακτικότητα του χαρακτήρος σας είναι λογική και έδεληγος. Δεν υπάρχει καμμία σταθερά διαθέσις εις τά πρόσωπα για τά όποια σας γράφετε. Δεν έλεω σοβαράς πιθανότητας εις τό μέρος όπου μένετε. Πρέπει να προσπαθήσετε να φύγετε από εκεί τό συντομότερον ή να έπιπτήσετε εις άλλο μέρος την άποκατάστασιν σας. Διότι αυτό θα γίνη τελειώδες. Η άποκατάστασις αυτή θα γίνη από συναισθήσειν και όχι κατέπιν αισθηματος.

Α μ α ρ υ λ λ ι δ α. — Πρός τό παρόν δεν προβλέπω και για τούς δυό σας καμμίαν μετέβολήν της καπνασπασίας σας. Άλλωστε παρομοίως σκέψεις είναι πολύ πρόωρος άκομην. Δεν μπορεί να έξω αν υπήρχε διαφορά ηλικίας μεταξύ εφ' σας, πάντως θέλω σε σας μίαν ώριμότητα πνευματικήν και ψυχικήν, η όποια δεν υπάρχει εις τον φίλον σας. Έπερσάστε πολλές στενοχωρίας ως ήμερα, και έδοκιμάσθητε από τη ζωή. Αλλά αι δυσχερείαι άρχίζον ήδη να έξομαλύνονται — με ρυθμόν έραυδώνη — και τελικώς θα έρεστε Ικανοποιητόν την προσδοκίαν σας. Η ύγεια σας σταθερά, τέρα του φίλου σας. Μετρία χρηματική κατάστασις. Ο φίλος σας είναι χαρακτήρ άδύνατος και όχι τομωρικός. Στερετάς μεγάλης ζωτικής ησυχίας. Θα σταδιοδρομήση εις ήρεμον έρώσιν, αλλά αρκετά καλά. Καλή οικονομική κατάσταση. Δυσχερεία προς τό παρόν.

Α τ ι θ ε. — Παρ' όσα λέτε, είσθε χαρακτήρ αρκετά εύαίσθητος. Δυστυχώς δεν έχετε μεγάλην αντίληψιν της πραγματικότητας, ή δε φυσική άτομία σας δεν άφήνει την ζωήν σας να αναπτυχθή έλεύθερος. Είσθε άλλωστε πολύ μικρή ακόμη Γάμος όχι προς τό παρόν. Θα είναι όμως πολύ εύτυχης και θα Ικανοποιήση πολλές από τάς προσδοκίας σας. Θα άγαπήσθε και θα άναπηθήτε πολύ. Μην δίδετε όμως προσοχήν εις τάς σημερινάς έκδηλώσεις που σας γίνονται. 'Υγεία σχετικώς καλή. Ζωή μάλλον ώριμος. Αι φίλοι σας όχι ένκαρδιοι.

Π ο ν ε μ ε ν η ν. — Κ α ρ δ ι α. Π. Κ. — Μπορείτε να πιστεύετε άπολύτως στην άγάπην και την έλκικότητα του φίλου σας. Άλλά η έννοσις δεν είναι άπαραμυθισμένη ή όσον συντόμως ήμνείσθε. Θα παρουσιασθούν μερικά έπιπόλαια και πρέπει να φροντιστείτε από τώρα να τά εξαλειφώσετε. Προσέχετε ακόμα και τουτό. Ο φίλος σας είναι πολύ εύναστος και θα θυσιάζει πολλές φορές τούς τύπους εις την ύψιστην. Σεις έξ άλλου είσθε μάλλον δύστροπος χαρακτήρ. Πάντως δεν έλεω τίποτε τό δυσάρεστον εις την εξέλιξιν των σχέσεων σας.

Π α ρ α ε ν ο ν τ υ π ο ν 3. — Σας καταδικάζει μία διαρκής κακοτυχία. Αι προσπάθειαι σας ναύαγούν την τελευταία στιγμήν, διότι αι ένεργείαι που καταβάλλετε είναι πολύ γλιάραι. Το έλαττωμα σας είναι ότι σκεπάζεσθε πολύ και ένεργείτε πολύ λίγον. Διαρκής άμφισβητισμός. Σας

ΚΥΡΙΑ

PRIN ράψετε τό φόρεμά σας. PRIN άγοράσετε καινούργιον καπέλό, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΑΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ ('Αγίου Μάρκου 18, 1ος όροφος τηλ.25173).

Θά εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κ.λ.π. με τις καλύτερας γράμμες, της πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τάς λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα σύμφωνα με τά πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

πω τίποτε. Φροντί-
 σασδιορίσετε με με-
 λειαν την ήμερο-
 νήσεώς σας.
 ΔΟΚΤΩΡ. ΚΑΜΑ
 ★

ἡν κατωχωρήσεως
 ἰκνωθὶ ψευδώνυμοις
 ἀσθενά μεχρὲς τήνος
 αὐθέντου 16 ΣΕ-
 :
 Ἀγριοκορίπτο. Π.
 ἱβανη. Ἐρωτηματικὰ
 ποσηρημένη Κελ-
 φνη Μ. Π., Ζων νῆ-
 κηστοίαις, Σόκιμ-
 ποσειδίαισε γράμ-

δεκάμιση γρασίων
(κδόσεως), «5. Ε.
Σ. Π.», «Ανήσυχ
Καρ. «Δυστοχι
Χ. Π.», Μία μητέ
Μαριλένα Φ. Α.
«Ηπειρος, Ντιά
Α. Κ., Μαριλένα
ειραιή», «Ερρολ
Α. Ω Μάγδα Σ.
21, ΡΙΤΣΑ, Με
ρηγοπολιού», «Η
λυσ», «Χρυσή

1. Δ.), «Αριθμός
Λ», «1+1-1»
Ταίλδα, Κάτων,
— Ν. Κ.), «Α.
— Χαλκίδα «Λα.
Εύθυμη Μαριέτ-
Τσιγγανοπούλα
ευμένη ύπα ρις».
Κάμα δέν θά
σ η στὸ ὑπὸ τὸ
μάβολος» γράμμα,
λαίει τὸ κεκατονι-

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Αγοράζετε τὰς
ομοειδικὰς Βα-
λάντες «ΑΡΤΙ»
τὸ πακετίδιον
τὸν νῦν ἀναγοῦ.

...μόνον θά εἴ
...ἀγοράσατε
...βασίλειαν
...ΤΙ». Μόνον αἱ

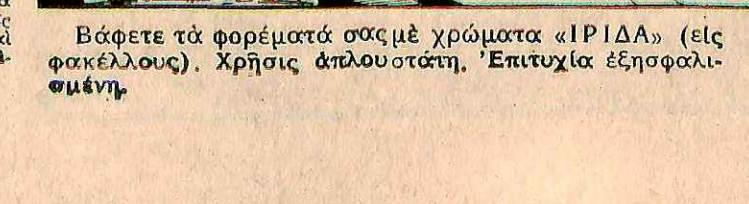
ς «ΑΡΤΙ» εἶνε
ανικαὶ καὶ ἔρ
θείας ἐκ Γερ-
κλειστῶν πα-
λαι αἱ ἄλλαι
μερον διαφη-
δῆθεν παγκο
καὶ μὲ ξει-ύ-
χωρὶς ὁμως

ὅτι εἶναι Γερ
εἶναι ὅχι μό-
αι θαφαί, ἀλλ-
εὐρωπαϊκαί.
προσέχετε, τὸ
ὃ σᾶς δίδουν
τὴν γνωστὴν
I».

ΑΝΑΝΤ
 ες Πασιδίες
 θε Μιχαμπλι
 200
 μαλλιά θαμμένα
 α επιτυχάνουν
 κικά, οι Μπούκλες
 απλό κτένισμα
 Πετικιούρ Δραχ.

ΕΛΕΥΣΤΕΡΟΝ ΚΟΜ-
ΤΟΥ 7, ΑΘΗΝΑ ΠΑ-
12.
ΛΑΪΔΗΣ 49

Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡ-
ραιότητος τῶν Γαλλίδων.
Τὴν ἀεροποιημένην πού-
δραν Τοκαλόν,

ραϊότητα των Γαλλίδων.
Τὴν ἀεροπονημένην πού-
δραν Τοκαλόν,

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ,
γιὰ τὰ μπάνια γιὰ τὶς
ἡλιοθεραπείες ζητήσατέ
μας τὰ κατάλληλα προ-
στατευτικά καλλυντικά.
Ίνστιτούτο Καλλονῆς
Με KETTY—Έρμος 35.
Τηλ. 22-0-88

γεννήθηκε. Διαφορετικά, μου είν-
αι αδύνατον να σας απαντήσω.
Π Ὁ ρ ο ν . Καταρί Κωνσταν-
τίνης. Ἡ ἀπάντησή μου εἶναι
κατὰ προέγκληση, ἐφ' ὅσον δὲν
μου δίδετε ἀκριβὴ ἡμερομηνία
γεννήσεως. Ζωὴ τραγώδης καὶ
ἀνήλικη. Ἡ σταδιοδρομία καὶ
δυσκόλο καὶ θραβεία, μοιολογί-
θᾳ εὐρύτε μερικά σηματοκὰ ὑ-
κοστήσεις. Μετρία ὁλονοικη-
ῆμερία. Ὑγεία ὄχι πολὺ σταθε-
ρά. Πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ
διότι σας ἐπιφυλάσσει μερικά ἀ-
πρόοπτα. Κίνδυνος ἀτυχημάτων.
Μην ἐκτίθεσθε εἰς περιπέτειας
πολλὰ δὲν σας εὐνοοῦν
Φ Ἄ ν .

ΦΡΕΤΙΑΝ. — Δέν μπορῶ νά ποσοφισθῶ ἀνὰ τὰ χρήματα διὰ τὰ ὅποια σὰς ἐμίλησα θά προέβουν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν διὰ τὴν ὁποίαν τοῦ γράφετε. Πολλὸ πιθανόν. Αἱ διαθέσεις τῆς βίαιας σὰς καλὰ. 'ΑΛΛ' εἶναι χαρακτηριστικὸς καὶ κάπως δόξιοφορος. Πάντως θά πρέπει νὰ περιμένετε κάτι ἀπ' αὐτὴν. Διὰ τὸ 1939 ἡ 40 δέν προέβλεπε τίποτε τὸ σοβαρὸν.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ. Καλιθεῖς — Δέν μοῦ γράφετε ἔτος γεννήσεως οὐτε διὰ σὰς οὐτε διὰ τὸν φίλον σου. Ἐπὶ πλῆθον μοῦ γράφετε ἡ "Ἰωάννην τὴν Ἰωάννην Μεσσηνίαν" ἢ

PERMANANT

Με Γερμανικές Παστίλιες
Δέν χρειάζεστε Μιχαμπίλι
Δράχ. 200

Με παστίλιες μαλλιά σαμπλένα
ή δουθενωμένα επιτυγχάνουν
όπως και τα φυσικά, οι Μπουκλές
σχηματίζονται με απλό κτένισμα
χωρίς υποκτίση. Πετίκιορ Δράχ.
40

Μέσω πολιτείας των Κοι-
νοτήτων Σταδίου 7, Αον πά-
τωμα, Τηλ. 82-812

Η ειδική λογοτέχνης που κρύβεται υπό το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά σ' όλες από τις άναρχότητες μας της ζωής συμβόλως για έναν ψυχικό τρεχάδα ή μια αίσθηματική τους περιπέτεια.

Κάθε έρωτήσις, για να τυχ άποστήσει, πρέπει να συνοδεύεται από 56ραχο γραμματόσημο.

ΕΙΣ ΑΔΙΕΞΟΔΟΝ

Η θέσις στην όποιαν έθρισκεσαι είναι πράγματι πολύ δύσκολη, μικρή μου φίλη, όχι όμως και χωρίς διέξοδο. Η συμβουλή πάντως που θα σου δώσω — και σπεύδω να το είπω αυτό από την άρχή — είναι να διακόψης με κάθε θυσία τας σχέσεις σου με τον άνθρωπον που μου αναφέρει.

Αυτό, σου το επιβάλλουν λόγοι ήθους τάξεως, πρωτίτως. Οι φόβοι που μου έκφράσεις για την μέλλουσα τυχόν συμβίωσί σου με τον άνθρωπον αυτόν, είναι α πολύτως όρθοί.

Ο γάμος λένε ότι είναι ο τάφος του έρωτος. Αυτό δεν είναι σωστό. Είναι ο τάφος των πόθων όμως, είναι ο τάφος της εξέλλου και παραλόγου ψυχικής καταστάσεως στην όποιαν έθρσκειται ένας έρωταμένος. Την επομένη του γάμου αρχίζει μια ψυχικότερη ένωση μεταξύ των συζύγων, στην όποια η άμοιβαία έκτιμηση και ο αλληλοεξασμαδός είναι άπαραίτητα. Όταν λείψουν αυτά τα δύο, δημιουργείται μια άφροσθημένη ψυχολογική άτμόσφαιρα γεμάτη γκρίνιες, που φέρει δυστυχία και στους δύο συζύγους και που τους αναγκάζει για να ξεσπάνε να θιγουν ο ένας τον άλλον. Η ζωή δηλαδή γίνεται άφώρητη και στους δύο — ή τουλάχιστον σ' όποιον από τους δύο είναι κάπως ευαίσθητος.

Πώς είναι λοιπόν, δυνατόν ο άνθρωπος που μου αναφέρει, να σ' σεβάσθαι και να σ' έκτιμήσθαι; όταν το πνεύμα του και τα αισθήματά του ήρεμήσουν — και θα ήρεμήσουν όταν λείψουν τα έμποδια που παρουσιάζονται στον γάμο σας — ύστερα από όλα έχουν συμβή; Μ' έννοεις, υποθέτω. Άφίνα και τις τύψεις που θα νοιώσης, για την μικρία που θα ποτίσης την μητέρα σου.

Πώς λοιπόν, το αισθημά σου. Είναι θεδαία πώς δεν θα σου είναι και τόσο δύσκολο αυτό. Είσαι τόσο νέα. Και πολύ γρήγορα θα τυχ να γνωρίσης την ετυχία σου στο πρόσωπο ένός άνταξίου σου προσώπου.

ΝΤΕΖ ΣΠΕΡΕ — ΓΛΥΦΑΔΑ

Απορώ πώς έσύ, κορίτσι μου, λωμένο και με άξιοπρέπεια, όπως καταλαβαίνω από το γράμμα σου, δεν αισθάνεται περιφρόνησι για τον τώως φίλο σου ύστερα από την έλεεινή διαγωγή του.

Πρέπει να λογίζεσαι, ετυχής και είδες με ποιον άνθρωπο είχες να κάνης.

Ο Θεός σ' φυλάξει και δεν πικντρευθήκατε. Θα ήσουν δυστυχισμένη σ' όλη σου τη ζωή!

Την στάσι που πρέπει να τηρήσθαι, θα την ύπαγορεύση η ύπερηφάνειά σου και ο στοιχειώδης γυναικείος έγωισμός σου.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ Χ.Α.

Η καταλληλότερη στιγμή για να έκφράσης το αισθημά σου στην άγαπημένη σου — άφου πώ το κάνης — θα είναι την παρρημιή της ημέρας που θα πας στρατιώτης. Έτσι, ένδν σ' άγαπά και σ' αττή, ο χωρισμός σας που θα έται-

κολουθήσθαι θα σ' άποδώσιν να κάνετε οτιδήποτε θα ύπρχε κίνδυνος να σας εκθέσθι στα μάτια των δικών της, όταν δ' άποστρατευθής θα μωρέσης να την ζητήσης. Έάν πάλι δεν σ' άγαπά, ο χωρισμός... θα φανή και πάλιν εύεργετικός και στους δύο σας.

ΡΟΖΙΤΑ Ε. Π.

Ήσυχασε μικρή μου, άγαπημένη μου φίλη. Ο καλός σου έχει δικήν που λέει ότι θα άρψ τα έμποδια που παρουσιάζονται στον γάμο σας. Δεν είναι και τόσο άνυπέρβλητα, όσο φαντάζεσαι.

Όσο για την μητριά σου, δεν έχεις να φοβήσης τίποτε από αυτήν. Κανένα δικαίωμα δεν έχει να σ' άποστρήσθι από την κληρονομία της μητέρας σου.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΥΛΒΙΑ

Σ' ά συμπα, καλή μου φίλη, αλλά... θαρρώ πως υπερέβαλλες κάπως τα πράγματα. Δεν ήβλιν να παραδεχθώ, και άρχην, ότι ύπάρχουν γονείς που δεν άγαπούν τα παιδιά των. Και αν ύπάρχουν όμως, άποτελούν εξαίρέσεις, άσφαλώς δ' οι δικοί σου γονείς δεν άνήκουν στις εξαίρέσεις αυτές. Είναι άσχημοι, το παραδέχομαι. Φέρονται, ίσως, άπέναντί σου μ' έναν τρόπο άπότομο, όχι και τόσο παιδαγωγικό — το παραδέχομαι και αυτό. Τι ζητούν όμως από σενα; Πράγματα που σου φαίνονται τρομερά, αλλά που στο βάθος δεν άξίζουν να σ' φέρουν σ' τόσο μαύρη άπελπίσια... Ζητούν: Να μην θυάνης έξω, να μη «χαζεύης» στο παράθυρο, να μη έχς φίλες, να έργαζεσαι συνεχώς στο σπίτι... Θα έπρεπε, έέθλια, την άυστηρότητα αυτήν να την ποικίλλουν και με μερικές διασκεδάσεις έπιτρεπόμενες στην ηλικία σου: να σ' πηγαίνουν στον κινηματογράφο, να σου έπιτρέπουν να πηγαίνης σ' μερικά σπία για γινώστας, όπου να ύπάρχουν νέες της ηλικίας σου, ήθικές και τίμες, ούτως ώστε να μη πικραίνον την παιδική σου ψυχή... Και θα ή μου ετυχής είς, διαβάζοντας τις γραμμές αυτές, οι γονείς σου — που δεν θα φαντάζονται, έέθλια, ότι άφορούν... αυτούς προσωπικώς — έπειθοντο στην άλήθειαν των λόγων μου, άναθεωρούσαν την τακτική που άκολουθούσαν άπέναντί σου, και άκολουθούσαν την συμβουλή μου...

Και αν αυτό δεν συμβή, όμως, μη άπελπίζεσαι... Είσαι μικρούλο ακόμα, και τα χρόνια διαβαίνουν τόσο γρήγορα... Είναι παρρημιόμνο πως τα κορίτσια που έζησαν μια τόσο περιωρισμένη ζωή, σαν την δική σου, άργά ή γρήγορα έγνώρισαν την ετυχία, δίπλα σ' έναν άνδρα που τους άγάπησε, και την «ελεονομένη» έλευθερία... Γρήγορα, γρηγορότερα απ' ό,τι φαντάζεσαι, θα έρθη η στιγμή αυτή για σενα. Υπομονή λοιπόν, και... κύταζε καλά μη κάμης κανέναν έλεονοτή. Μη έλευροτρεψης την κατάστασι. Πρό πάντως, μη ξεσπάς σ' γκρίνιες και σ' πελοισιας. Έσο πάντοτε πρόσχαρη και τρυφερή με τους γονείς σου — πού, στο βάθος, σ' άγαπούν, σου

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού: Δρχ. 450, έξάμηνος Δρχ. 125
Έτησία έξωτερικού: Δρχ. 1.10, Άμερικης Δολ.

ΕΚΔΟΤΑΙ: Έταιρία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και ΣΙΑ»
Υπεύθυνος συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Λεωχάρους 19
Καλλιτεχνικός συνεργάτης: Κώστας Μ. Παπαδόπουλος.

Γενικός άντιπρόσωπος διὰ την Γαλλικήν Δυτικήν Άφρικην 1.
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περικυεύουσα άντιπρόσωπος διὰ τας 'Ην. Πολιτείας 'Αμερικής
Κα ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντής τυπογραφείου: ΣΤΕΦ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ, Δαμόφως 4

έπαναλαμβάνω, και πού μόνον άπό την άγάπη που θα τους δείχνης και έσύ, θα συγκινηθούν.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

Έτσι, λοιπόν: Η άπάντησίς μου στο προηγούμενο γράμμα σου — που μου είχες στείλει με έισφορετικό ψευδώνυμο — σου άγοιξε τα μάτια, σ' έκανε να ερευνησης. Και... σου χάρισε την ετυχία. Ά! Δεν ξερείς πόση ικανοποίησι νοιώθω, όταν βλέπω να ώφελούν οι συμβουλές μου τις άγαπημένες άνωστές φίλες μου.

Μην άνησυχής που δεν μεταλλάσσεται είς... Ορέλλον ο άγαπημένος σου. Σ' έγαπά ήρεμα, τίμια, και σου έχει έμπιστοσύνη. Δεν είναι προτιμότερο αυτό απ' το να σ' γκρινιάζει δηρκόως και να σου κάνει σκηνές ζηλειας;

ΚΛΑΙΡΗ

Η στάσις του άγαπημένου σου — εφ' όσον τα πράγματα ουμείνουν όπως ακριβώς μου ά περιγράφεις — δείχνει, δυστυχώς, καλή μου φίλη, ότι έπαυσε να σ' άγαπά — ή μάλλον, ότι δεν σ' άγάπησε ποτέ πραγματικά.

Έάν ή ψυχρότης του ώφέλιτο σ' ζηλεια, δεν θα ήσχοτσε τόσο... Θα εξέθλινω την ζηλεια του με κάποιον θιασον τρόπον — κάνοντας σου κάποια σκηνή, π. χ. — Αυτός όμως φυγομαχεί. Είναι προφανές ότι θέλει να «εγκώνη» από κοντά σου.

Θα σ' συμβούλευω να τον λησμονήσης, γιατί είναι άναξιοπρεπές για σενα, να εξακολουθής να συλλογίζεσαι έναν νέο που δεν έχει τον άνδρισμό να σου πη καθαρά τί του συμβαίνει. Έάν όμως, πω, όλα αυτά, έννοής να του γράψης, δεν ύπάρχει κανένας λόγος να είχης τον έγωισμό σου και ν' άρχισης να τον διαβεβαίωνης πάλι για την άγάπη σου...

Δεν θα του αναφέρης τίποτα για αυτό, αλλά θα του γράψης ότι σου είναι άδυνάμειν το ότι άπατήθηκες τόσο πολύ. Έτσι χάρισε ήν έμπιστοσύνη σου σ' έναν νέο που την έξετίμησε τόσο λίγο, και που δεν έχει το θάρρος να έξηγηθί... Ότι, πάντως, όμως, γνωρίζεις τί συμβαίνει... Η τελειότητα αυτή... μυστηριώδης φράσις σου, θα τυχ κεντήση την περιέργεια, και θα έπιζητήση αυτός να σ' έψ — έσύ δεν θα τυχ όρίσης ραντεβού.

Κι' έτσι, θα δώθι μια έξήγησις μετ' έσύ σας. Προσπάθησε όμως στην συνάντησί σας, να είσαι μόλιον ψυχρή, μάλλον άπαθής, και όλιγον είρων.

ΜΑΡΙΑ — ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ

Είναι άνάγκη να τονίω και πάλιν, άγαπητή μου φίλη, ότι π' ό τ' έ μία νέα δεν πρέπει να εκτίθεται γράφοντας πρώτ' σ' έναν νέο για να τυχ έκφραση τον έρωτά της; Ειδύλλιν, που άρχίζουν από αυτάς τας συνθήκας... Έχουν πάντοτε κακό τέλος για την νεότητα. Ό έρωσ δεν πρέπει να προσφέρεται στον άνδρα. Χάνει κάθε αξία, τότε, στα μάτια του. Πρέπει να έχη την αίσθησι — την ψευδαίσθησι, έστω — ότι τον κατε-

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ ΤΩΝ

Βρυξελλών, ειδικοί, άπεφάνθησαν ότι τα καλ- λυντικά μας είναι «έδραιωμένα επί άληθών έπιστημονικών βάσεων και ή θεραπευτική των αξία είναι άξιοσύστατος». 'Ινστιτούτο Καλλωνής Με ΚΕΤΤΥ — Έρ- μοδ. 35 — Τηλεφ. 22-0-88

κτησε μόνος του.

Μη νέα, λοιπόν, που αγοπίζαοιον, με ματιές και με σενά χαμόγελα θα τυχ δώση άπλώ το θάρρος να έκδηλωθί. Τίποτα άλλο...

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΙ Νο 7-ΦΑΛΗΡΟΝ

Δεν πιστεύω να είναι τα πρώτα όπως τα λές. Έίως, έέθλια, ο πρώτος της φίλος να της επιβάλλεται, άφου ρήτι είναι τόσο άπολικό κορίτσι. Από σενα όμως θα έξαρτηθί να της επιβλήθι περισσότερο, με την άγάπη σου και με την τρυφερότητά σου.

ΞΑΝΘΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ

Κι' σ' σενα θα συμβουλευόω ύπομονη, άγαπητή μου. Όταν, με το καλό, γυρίση ο νέος κοντά σου, θα δής πως όλα θα διορθωθούν. Απ' όσα μου γράφεις, καταλαβαίνω ότι σ' άγαπά το παιδί αυτό.

Πάντως, όσο λείπει μη κάνης πείσματα στους δικούς του, για να μη δημιουργηθούν μετξύ σας προστριβές, που θα τυχ είναι δύσκολο να εξαλείψη άργότερα.

Απόφευγε να περνάς από τον δρόμο του σπιτιού του.

Και περίμενε. Άφου είχης την δύναμι, όταν θρσκόταν έδώ, να έξουδετερώσης τις αντίδράσεις των δικών του, το ίδιο θα κάμη και όταν γυρίση...

Θράνει να τον δοθηθής και έσύ σ' αυτό. Και θα τον δοθηθής, εάν στο διάστημα της άπουσίας του ή διαγωγή σου είναι άμεμπτος...

Φρόντισε να δίνης «έπο στην άργη», για να μη δημιουργηθί μετξύ σου και της μητέρας του κάποια, έχθρότης, που θα είναι δύσκολο άργότερα να σβύση.

Π. ΡΟΣ

Το ότι ο άγαπημένος σου «δεν είναι χαρακτήρ να άνηήσθι τα πάντα και να έλθη να ζήσετε μαζί, αλλά θέλει όλα να γίνουν με τη σειρά τους» σημαίνει ότι είναι σοδερρό και θετικό παιδί. Με ρωτάς άκόμη: «Δεν τ' θρσκέτε κακό να άγκαλιαζόμεθα τόσο πολύ;» Χμ... άγαπητή μου... τί να σου πώ... Θράνει να έχετε πάντοτε την άυτοκυριαρχία σας, και... ως εκεί και μη πηρέκει! Με έννοεις, υποθέτω.

Έφ' όσον ο καλός σου είναι άκόμη φαντάρος δεν μπορείτε, έέθλια, να παντρευθίτε. Δεν πρέπει όμως και έσύ να τον στενωχρής με γκρίνιες για το ζήτημα αυτό, άφου το παιδί δεν μπορεί να κάμη τίποτα. Όταν ήσυχάσουν τα πράγματα, και με το καλό ο άγαπημένος σου άπολυθί από τον στρατό, έ τότε είμαι έέθαία πως θα κρατήση τον λόγο του. Έν τώ μεταξύ, πρέπει έσύ να τον έμψυχώνης. Κι' να τυχ δίνης θάρρος. Έτσι μόνον ο σύνδεσμός σας θα σσφυγχθί άκόμη περισσότερο, στο διάστημα του άναγκαστικού σας χωρισμού, αντί να χαλαρωθί...

Έσύ μ'έν στενωχριόεσαι γιατί πικραινεται ή έκκρεμότης. Για συλλογίσου όμως και τον φίλο σου που, έκτος από αυτό, έχει και χιλίους δυο άλλους λόγους να στενωχρηθί...

ΡΕΑ Ρ.

Θησαυρός

